

ANGELNIEMEN ANKKURI

60 VUOTTA

Sisältö

- 1 Sisältö
- 2 Angelniemen Ankkuri ry 60 vuotta
- 3 Puheenjohtajan tervehdys
- 5 Halikon kunnan tervehdys
- 6 Ankkuri on huippuseura
- 14 Ansiomerkit
- 15 Matti Mäkinen, ratamestari
- 16 Ilkka Saarimäki, ratamestari
- 17 Suunnistusta järjestötehtävissä
- 18 Harri Ruotsin maalla!
- 21 Rauno, nuori suunnistaja 1960-luvulla
- 23 Ari, nuori suunnistaja 1970-luvulla
- 25 Auli, oravapolkulainen 1980-luvulla
- 26 Sanna, oravapolkulainen 1990-luvulla
- 27 Sanni, nuorisuuntalainen 2000-luvulla
- 28 Pelto täynnä PC:itä
- 31 Harrastesuunnistusta huippusuunnistusseurassa
- 33 Ankkurin karttatoiminta
- 36 Venlojen viestin voitto 1998
- 37 Halikko-viesti
- 41 Viestimenestyksen vuosikymmen
- 45 Salo-Jukola 2006
- 50 Ankkurin täysosuma Nuorten Jukolassa 1996
- 53 2000-luvun kyläseura
- 55 Vammakierteestä mitaliputkeen
- 57 Sponsoritoiminta 1998-2006
- 60 Ankkurikellari
- 61 Juri Emaldinov - ankkurilainen
- 63 Henkilökohtaiset SM-kultamitalistit
- 65 www.angelniemenankkuri.com
- 66 Pihdistä emittiin
- 67 Hanna Kirmula, nuorisopäällikkö
- 69 Nuori Suunta -toimintaa 2000-luvulla
- 71 Värssyjä Ankkurin nuorille suunnistajille
- 73 Äidin aatoksia nuorten suunnistajien valinnoista
- 74 Veteraanit "Pappa-Milassa"
- 75 Kaiken takana ovat naiset
- 77 Mitä Ankkuri aikoo?
- 78 Tilastot
- 86 Juhlan ohjelma

Angelniemen Ankkuri ry 60 vuotta

Kuluva vuosi on ollut seuraväelle aktiivista aikaa. Salo-Jukola 2006 suunnittelu ja toteuttaminen oli historiallinen tapahtumana ja kokemuksena ainutlaatuinen jokaiselle osallistujalle. Silti on sykehdyttävää olla mukana pienemmän, mutta tunnelmaltaan suuren, tapahtuman, oman seuran 60-vuotisjuhlien järjestelyissä.

Hyvissä ajoin seuran puheenjohtajana 50-vuotisjuhlien aikaan vaikuttanut Erkki Laine muistutti meitä nuorempia 60-vuotisjuhlien järjestämisestä ja johtokunta asettikin toimikunnan juhlaa järjestämään. Päivi Mäkisen kontolle osui koollekutsujan rooli ja juhlatuimikunnan vetovastuullisena toimiminen. Muut toimikunnan jäsenet ovat Erkki Laine, Jari Kuusisto, Hannu Pyy ja Elina Kivelä.

Juhlavuoden merkeissä nuorisotoimikunta päätti teettää seinäkalerin vuodelle 2007. Se valmistui Halikko-viestiin ja on myynnissä koko loppuvuoden.

Juhlajulkaisussa kerrotaan seuramme toiminnasta pääasiassa 10 vuoden aikajaksolta, koska 50-vuotisjulkaisussa käsiteltiin melko perusteellisesti seuramme historiaa aina vuodesta 1946 saakka. Juhlajulkaisu on laadittu yhteistyössä seuratoiminnassa olleiden henkilöiden kanssa. Nykyaajan tietotekniikka antaa helpotusta tekstin kirjoittamiseen, joten asian luulisi olevan helppoa, vaan tekstin tuottaminen pitää syntyä omista ajatuksista. Ja siihen tapahtumaan ihmisiä on tänä päivänä vaikea pysäyttää.

Onneksi juhlaulkaisua ei tuotettu nettimateriaalina, koska tulevillakin sukupolvilla pitää olla oikeus koskettaa kirjoitettua materiaalia. Erityiskiitos Ilkka Saarimäelle, joka vastuullisesti hoiti julkaisun taittotehtävät.

Toivomme, että juhlapäivänä jokainen juhlaan tuleva kokee olevansa kunniavieras. Nauttikaamme toistemme seurasta, arvokkaista puheista, maukkaasta tarjoilusta ja juhlavasta tunnelmasta.

60-vuotisjuhlatuimikunta

Julkaisija: Angelniemen Ankkuri ry
Painos: 400 kpl
Painopaikka: Newprint, Raisio
Lehden toimitus: 60-vuotisjuhlatuimikunta
Taitto: Ilkka Saarimäki
Valokuvat: Ilkka Saarimäki (lukuunottamatta kuvia, jossa tekijä mainittu)
Kansi: Ilkka Saarimäki (Salon-Jukolan rasti 265)
Takakansi: Piirros Markku Haapaniemi

Puheenjohtajan tervehdys

"Me allekirjoittaneet olemme tänään perustaneet Voimistelu- ja Urheiluseura Angelniemen Ankkurit r.y. nimisen yhdistyksen, joka tulee toiminnassaan noudattamaan oheisia sääntöjä. Angelniemellä, huhtikuun 12 päivänä 1946 Allekirjoitukset: Paavo Nieminen, Kalevi Koskinen ja Martti Niemi."

Tästä Angelniemen kunnanvaltuuston istuntosalissa pidetystä kokouksesta, jossa edellä siteerattu sopimuskirja allekirjoitettiin, voidaan katsoa Angelniemen Ankkurin toiminnan alkaneen. Ankkurin alkuvuosina lähinnä kyläkeskeiseen toimintaan kuuluivat mm. pesäpallo, voimistelu, maastojuoksu, hiihto ja uinti. Angelniemen Ankkurin toiminta vireytyi ja laajeni, kun vuoden 1960 huhtikuussa seura viralliset rekisteröitiin. Samoihin aikoihin suunnistus tuli mukaan lajivalikoimaan. Pitkään tämän rinnalla olivat maastojuoksu ja hiihto, mutta vähitellen suunnistuksesta tuli entistäkin selkeämmin seuramme tärkein urheilulaji. Tänä vuonna seuramme taivalta on takana kunnioitettavat 60 vuotta ja voisin väittää, että koko suunnistava maailma tuntee nimen Angelniemen Ankkuri.

Nykypäivänä noin 250-jäsenen seuranta on monipuolista pitäen sisällään mm. kilpaurheilua, harrastesuunnistusta, vahvaa nuorisotoimintaa, valmennusta, kartoitusta ja oman kiinteistön hoitoa. Ankkurilla on oma vahva toimintakulttuuri, joka perustuu entisten ja nykyisten huippusuunnistajien, pätevien valmentajien sekä erialojen ammattilaistason osaajien yhteistyöhön. Koossa on todella suuri määrä tietotaitoa, voisi kaikesta sanoa asiantuntijaorganisaatio. Suunnistuksessa arvomaailma on mielestäni perinteitä kunnioittava, muut huomioiva, rehellinen ja puhdas. Tämä pätee myös Ankkuriin. Tähän arvomaailmaan kuuluu talkootyön arvostaminen ja halu tehdä asiat hyvin. Jatkuvuuden varmistamiseksi on nuoria otettava eri toimintoihin mukaan kasvamaan tulevaisuuden tekijöiksi ja osaajiksi, vastuunkantajiksi. Ankkurin kunniaksi voidaan todeta, ettemme ole jääneet paikoillemme vaan olemme yleensä ensimmäisten joukossa tuomassa uusia ja järkeviksi katsottavia uudistuksia suunnistukseen. Haluamme kehittää ja kehittyä.

Seuran toiminnan yhtenä tavoitteena on aina ollut kilpailullinen menestys sekä kotimaassa että ulkomailla, erityisesti viestisuunnistuksessa. Ankkuri onkin yksi Suomen menestyksekkäimmistä suunnistusseuroista. Hyvästä ja pitkäjänteisestä suunnistustyöstä kertoo se, että Ankkuri on Jukolan viestin maratontilastossa neljännellä ja Venlojen viestissä 11. sijalla. Jukolan voitto on tullut kerran, vuonna 1973 ja Venlojen viestin vuonna 1998. Ruotsin Tiomila-viestin seura voitti vuonna 1991. Lisäksi näissä suurviesteissä on lukuisia sijoituksia 5 parhaan joukossa. Nuorten Jukolan voitto tuli vuonna 1996. Miesten SM-viesteissä seura saavutti neljästi kultaa peräkkäisinä vuosina 1990–1993 sekä kolmasti hopeaa vuosina 1987–1989.

Kuluneisiin vuosikymmeniin mahtuu ylä- ja alamäkiä, menestystä ja tappion karvasta kalkkia, eteenpäin kulkua ja pieniä peruutuksia. Se on osa luonnollista kehityskulkua niin ihmisten elämässä kuin yhdistyksissäkin. Mielestäni yksilöt, jotka muodostavat seuran, muodostavat myös sen hengen ja elämänsä kaaren kulun jokainen omalla tavallaan ja panoksellaan. En voi olla siteeraamatta tässä Esa Saaria

"Ihminen on matkiva eläin. Ihminen on joukko-olento. Ihminen mukautuu ja ajautuu mukana. Ihminen reagoi, ottaa kantaa ja ohjautuu ulkoisten ärsykkeiden kautta. Uomat imevät, uomat kuljettavat. Mutta aina on vaihtoehtoja."

Kukoistuskierre vai rapistumisliuku?

Jokainen muovautuu johonkin suuntaan ja näkymättömät pienoismuutokset tekevät tiiviisti työtään. Kymmenen vuoden kuluttua elämäsi on kokonaisuudessaan jotakin muuta kuin nyt. Katsot vanhaa valokuvaa etkä käsitä, missä kohdassa käänne tapahtui."

"Ilman kiinnostusta henkilökohtaiseen muutostyöhön ja omaan kehitystyöhön, ilman tuntumaa siihen, mi-

hin kaikki tähtää, oppimispanoksilla ei ole sytytyslankaa. Oppimisen perimmäinen kysymys koskee sitä, miten ihminen itseään johtaa. Millaisella otteella, millaisella uskolla, millaisella arvopohjalla ja millaisella johdonmukaisuudella, millaisella realismilla ja millaisella kehitysenenergialla?" (Esa Saarinen ja Kirsti Lonka: Muodonmuutos)

Tällä hetkellä Ankkuri on tekemässä uutta nousuaan. SM-mitalien määrällä mitattuna vuosi 2004 oli seuran silloisen historian menestyksekkäin. Ankkurilaiset suunnistivat kesän SM-kilpailuissa yhteensä 16 mitalia ja lisäksi useita pistesijoja. Kaudella 2005 saavutettiin kahdeksan SM-mitalia, mikä on seurassa varsin normaali määrä. Viime vuoden Tiomilassa miesten joukkue oli yhdeksäs, Anjalankosken Sipu-Jukolassa kymmenes ja SM-viesteissä joukkue oli viides. Tänä vuonna seuramme edustajat tekivät uuden ennätysten saavuttamalla kauden SM-kisoissa yhteensä 17 mitalisijaa.

Nämä arvokisamitalit ja edustukset maajoukkueissa ovat monesti se näkyvin osa urheiluseuran toimintaa. Palkintojen takana on lukematon määrä urheilijan itsensä tekemää harjoittelua ja ponnistelua, mutta myös taustajoukkojen tekemää työtä, joka mahdollistaa toiminnan. Vanhemmat ovat yleensä lapsensa tuoneet lajin pariin. Valmentajat ja ohjaajat tekevät parhaansa, jotta lapsi ja nuori saisi suunnistuksesta mukavia kokemuksia ja kehittyisi. Kartoittajat tekevät kartoja sopivista maastoista, jotka taas maanomistajat ovat suunnistuskäyttöön luvanneet. Yhteistyökumppanit tukevat toimintaa, jotta se taloudellisesti olisi mahdollista. Vastavuoroisesti jäsenemme hoitavat liikuntapaikkojen valvontaa ja muita urheiluseurayhteisöille tuttuja asioita, jotka taas yhteistyökumppanimme kokevat arvokkaiksi. Seuran yleistä hallintoa hoitaa johtokunta, jossa eri sektoreiden vastaavat pohtivat, miten seuran velvoitteet ja tavoitteet parhaiten toteutetaan. Kilpailujärjestelyissä kokoontuu pari sataa vapaaehtoista tekemään osansa seuran hyväksi. Tässä mainittiin vain osa siitä kaikesta, mikä eri ihmisten panoksena vapaaehtoisesti tehdään, jotta urheiluseuramme voisi hyvin toimia. Näille tekijöille ja tukijoille on syytä aina tilaisuuden tullen suoda kiitos ja lämmin ajatus. Kaikkien toimissa on ollut havaittavissa sitä Esa Saarian kaipaamaa kiinnostusta ja tavoitteellisuutta.

Kilpailujen järjestäminen talkoilla on Ankkurille, kuten monille suunnistusseuroille, talouden tukiranka ja mahdollistaa laajamittaisen toiminnan. Ankkuri tunnetaan kilpailujärjestäjänä, joka on rutinoitunut monissa kitoissa. Vuosittain seura järjestää kaksi suurta suunnistuskilpailua. Jokasyksyinen Halikko-viesti on kohonnut klassikkoviestien joukkoon. Kuluvana vuonna järjestettiin jo 18. Halikko-viesti. Osallistujamäärä on viime vuosina ollut noin 2400 kilpailijaa, joista ulkomaalaisia on noin neljännes. Kevään Ankkurirasti on suunnistusväelle yksi kauden tärkeistä avauskilpailuista. Kansainvälisen FinnSpring-kilpailun Ankkuri isännöi keuhällä 2003 ja tämän edeltäjän Isotonic-suunnistuksen viisi kertaa. SM-kilpailut Ankkuri on järjestänyt vuosina 1976 ja 1981. Lähitulevaisuuden toimintakalenterissa on avointen pohjoismaisten mestaruuskisojen järjestäminen Halikossa kesäkuussa vuonna 2009.

Angelniemen Ankkuri on laajasta toiminnastaan johtuen panostanut kartoitustyöhön. Omia kartoja on tehty noin 70 eli käytännössä koko Halikon kunnan suunnistukseen soveltuvat maastot on piirretty kartoiksi. Viime vuosina on lisätty satsausta nuorten opetuskarttoihin, koska nuorten suunnistusharjoituksiin osallistuu viikoittain kymmeniä lapsia ja nuoria. Nuorisotyömmekin perustuu ajatukselle, että jokainen voi harrastaa suunnistusta haluamallaan tavalla ja tasolla. Jokainen on tervetullut mukaan ja hänestä haluamme pitää huolta. Nuorten toiminta ulottuu liikuntaleikkikouluikäisistä aina aikuisikään asti. Eri-ikäisille on omat ryhmänsä ja vastuuveljensä, jotka ovat innostuneita ja asiansa osaavia. Seuran tulevaisuus on siis näiltä osin turvattu. Nuorisotoiminnan laadun merkinä Ankkurilla on Nuori Suomi -sinetti.

Kuten edellä kirjoittamastani on tullut ilmi, olen varma, että jokainen seuramme jäsen kantaa ylpeänä värejämme niin koti- kuin ulkomaillakin. Olen itse ollut tässä miellyttävässä roolissa seuran puheenjohtajana seitsemän vuotta ja nyt Angelniemen Ankkurin 60-vuotisjuhlien myötä haluan kiittää jäseniämme ja tukijoiamme. Meillä on monta syytä tyytyväisyyteen ja juhlaan.

Salossa 1.11.2006

Jari Kuusisto
Puheenjohtaja

Halikon kunnan tervehdys

Tänä vuonna on kulunut 150 vuotta siitä, kun ensimmäinen urheiluseura on Suomeen perustettu. Tänä päivänä urheiluseurat kokoavat jalostuksen piiriin yli miljoona lasta, nuorta ja aikuista ja yli 500 000 vapaaehtoista.

Vuonna 1946 toimintansa aloittaneen voimistelu- ja urheiluseura Angelniemen Ankkurin alkuvuosien lajeina olivat pesäpallo, voimistelu, maastojuoksu, hiihto ja uinti. Tänä me halikkolaiset ja suomalaiset tunnemme tämän juhlivan seuran suunnistuksesta. Angelniemen Ankkuri tekee hienoa lasten ja nuorten kasvatusystiä. Seuran omista junioreista on kasvamassa menestyviä urheilijoita. Angelniemen Ankkurilla on jatkuvasti urheilijoita niin maajoukkueetasolla kuin myös kansainvälisellä huipulla. Angelniemen Ankkuri on seura, joka tulee usealle suomalaiselle mieleen ensimmäisenä, kun pyydetään nimeämään suomalainen huippusuunnistus seura.

Perusseuratyön lisäksi Ankkuri järjestää vuosittain merkittäviä tapahtumia. Jokainen muistaa Salon seudun kesän 2006 kohokohdan, Jukolan viestin, jota Ankkuri oli mukana järjestämässä – ehkä merkittävimmissä roolissa! Joka syksy Halikossa järjestetään Ankkurin toimesta Halikko-viesti. Angelniemen Ankkuri huolehtii myös uusien suunnistuskarttojen tekemisestä vuosittain Halikossa ja koko Salon seudulla.

Angelniemen Ankkuri ja Halikon kunta ovat tehneet jo vuosia hyvää yhteistyötä. Halikon kunta on strategiansa mukaan tukenut urheiluseuroja pitämällä yllä urheilukenttiä ja muita toimitiloja sekä vuosittaisilla avustuksilla. Varsinaisen urheiluohjauksen ja valmennuksen sekä kilpailutoiminnan kunta on jättänyt urheiluseurojen aktiivisuuden varaan.

Tulevaisuus näyttää hyvältä Angelniemen Ankkurin osalta, laadukas seuratyö tuottaa jatkoa niin kilpaurheilussa ja kuin muussakin seuratyössä. Seuran kulttuuriksi näyttää nousseen vahva yhteistyö ja –henki, mikä takaa 60-vuotisen perinteen jatkumon. Urheiluseurojen tekemä kansalaistoiminta tarjoaa vauvasta vaariin onnistumisia ja elämyksiä sekä sosiaalista pääomaa.

Halikon kunnan ja omasta puolestani onnittelena 60-vuotisjuhlaansa viettävää Angelniemen Ankkuria. Toivon, että Angelniemen Ankkuri tekee jatkossakin onnistuneita reitinvalintoja ja että yhteistyö Halikon kunnan ja Angelniemen Ankkurin välillä jatkuu tulevinakin vuosina hyvässä hengessä, molempia tahoja palvellen, kuten tähänkin asti.

Simo Paassilta
Kunnanjohtaja, kunnallisneuvos

Halikon kunnanjohtaja Simo Paassilta Halikko-viestissä Varsalassa 2006.

Ankkuri on huippuseura

Angelniemen Ankkuri on vuodesta 1973 lähtien kuulunut Suomen menestyneimpiin suunnistusseuroihin. Se on vaatinut, paitsi hyviä urheilijoita, myös valtavan työmäärän taustaorganisaatioissa. Ankkuri on ollut onnellisessa asemassa, kun aina on löytynyt innokkaita talkoolaisia ja vastuunkantajia, oli sitten kyseessä esim. kilpailujen järjestely tai valmennus. Myös ”entiset” kilpasuunnistajat ovat aktiiviuran jälkeen ottaneet kiitettävästi vastuuta seuratoiminnasta ja mahdollistaneet perinteiden jatkumisen ja ankkurihengen siirtämisen seuraaville sukupolville. Seuraavassa muutamia poimintoja vuosien varrelta seuravalmentajan näkökulmasta. Lainausmerkeissä olevat osiot ovat suoraan Ankkurin vanhojen seuralahtien palstoilta.

Legendan alku, Dream Team 1

Vuoteen 1970 asti Ankkurissa oli vain muutamia yksilöurheilijoita. Kun Halikon kahden seuran voimat yhdistettiin ja lisäksi saatiin seuraavina vuosina vahvistuksia Turun opiskelijapiireistä, syntyi kansainvälistä viestimenestystä nauttinut ja edelleen nauttiva Ankkuri.

Ankkurin voittoisa joukkue Pertti Peltö-Huikko, Juhani Kari, Matti Mäkinen, Jussi Salusvuori ja Seppo Väli-Klemelä Ruotsin Stigtomtakavlenissa 9.4.1977.

Ankkurin vuoden 1973 seuralahtessa on kuvattu miesten joukkueen valmentautumista:

”Tavoitteet valmennusta aloitettaessa olivat selvät: voitto sekä Tiomilassa että Jukolassa. Jokaisella Ankkurilla oli selvillä myös se tosiasia, että karsinta joukkueisiin on tosi kova: on todella harjoiteltava, mikäli mieltä 1-joukkueeseen. Ja 1-joukkue taas tulee olemaan niin kova, että se pakostakin menestyy.

Aikaisempina talvina oli kukin harjoitellut omin neuvoin, nyt siirryttiin ohjelmoituun valmennukseen. Kaikki valmennusryhmässä mukana olleet 21 suunnistajaa harjoittelivat tietyn systeemin mukaan. Kevään päätavoitteena olivat viestit, henkilökohtaiset tavoitteet nousivat vasta kesällä ja syksyllä seuran tavoitteiden edelle. Salossa ja sen ympäristössä asuvat juoksivat yhteislenkkejään keskiviikkoisin ja lauantaisin, keskuspaikkana Salon Urheilupuisto. Opiskelun, työn, armeijan yms. vuoksi olimme melko hajallaan eri puolilla maakuntaa, joten varsinkin keskiviikkolenkki jäi miltei yksinomaan Mikin ja Hessun varaan. Turussa asuvat kävivät aina silloin tällöin vierailevina taiteilijoina Liedon Parman saunakentillä (ja kuuluivat legendaariseen ”hautuumaajengiin”).

Kunnan kehitystä tarkkailtiin testilenkeillä, joita juoksimme 4 viikon välein Salossa Vanhalla Perniöntielä. Kovanlaisen radan pituus oli 10 km ja nousua sillä 135 m. Ensimmäinen testi oli marraskuussa, viimeinen maaliskuussa. Testilenkin yhteydessä palautettiin harjoituspäiväkirjat ja pidettiin palaveria.

Maaliskuussa pidimme viikonloppuleirin Espoon Brobackassa. Totesimme mäkijuoksuharjoitusten tarpeellisuuden Brobackan-Solvallan mäkisillä teillä. Taitoharjoitukset sisällä ja keskustelut suunnistustekniikasta kuuluivat kahden päivälänkin lisäksi sekä lauantain että sunnuntain ohjelmaan. Pojat juoksivat ja ruoka maistui...

Talven harjoittelusta todettakoon, että Sepi juoksi 800-1000 km/kk, mikä merkitsee n. 30 km päivää kohti. Keskiryhmä Jussi, Mikki, Hessu, Harri ja Petteri harjoitteli 400-500 km/kk. Seuraava ryhmä, Olli, Juuso, Ande, Matti, Eki ja Liikanen 250-300 km/kk ja loput yleisen sarjan miehistä sekä juniorit (M18-16) 150-250 km/kk. Testilenkillä oli parhaan aika 32.53 ja kymmenennen 37.30. Kaikkiaan 15 suunnistajaa juoksi 39.00 tai paremmin.”

Heikki Paganus tuo viestiä kärjessä Olli Knaapille Tiomilan 7. osuudelta vuonna 1977.

1970-luvulla Ankkurilla oli useita maaottelusuunnistajia: Hessu, Mikki, Matti, Sepi, Jussi. Kansainväliset kisat käytiin MM- ja PM-kisoissa, jotka järjestettiin vuorovuosin sekä maaotteluissa, usein monimaaotteluissa. World- tai Eurooppa-cupia ei ollut. Seuran kilpailukalenteri muodostui Jukolasta, Tiomilasta, SM-kisoista ja maaottelukatsastuksista. Junioreita seurassa oli vähän, eikä ainuttakaan ikämiestä!

1973 Jukolan voitosta alkoi legenda, joka elää. Voittajajoukkueessa juoksivat **Mikko Mannonen, Harri Laine, Heikki Paganus, Olli Knaapi, Jussi Salusvuori, Matti Mäkinen ja Seppo Väli-Klemelä**. Poikien (keski-ikä 22 v) tarinaa on kerrottu Ankkurin 50-vuotisjulkaisussa.

Dream Team 2

Vielä Lapuan Jukolassa 1979 "perusmiehistö" tais-teli kunniakkaan 4-sijan. Sen jälkeen edustusryhmä alkoi hiljalleen vaihtua. Vanhasta polvesta edustusjoukkueessa kilpailivat vielä 1980-luvun lopulle Sepi Väli-Klemelä ja Jussi Salusvuori. Muut alkoivat kilpailla jo ikäsarjoissa. Seurassa oli omasta takaa mm. Ari Paganus, Cassu Reiman, Piatro Laaksonen, Petri Koskinen, Tero Heikkilä ja Janne Lehto, vähän nuorempina Vesa Elovaara ja Janne Virtanen.

Nuoret pohjoismaiden mestarit Juha Koskela, Pekka

Nikulainen ja Raimo Kauppila tulivat täydentämään omia kasvatteja v 1980. Kankaanpäästä lähtöisin oleva Markku Kaartinen vahvisti ryhmää vuodesta 1985. Sitten seurasivat 1980-luvun lopulla Timo Alapiha, Petteri Kähäri ja Hannu Kurppa, 1990-luvun alussa Mikat Kuisma ja Ruuhiala sekä Ari Kattainen, vähän myöhemmin mm. Pekka Pallaspuro, Reijo Bister, Juri Emaldinov, Timo Parttimaa ja Risto Kivinen. Ankkurissa oli imua, toistaiseksi vain miehissä.

Tasaisemman 1980-luvun jälkeen Ankkurin edustussuunnistuksessa oli jälleen aallonharja 1990-luvun alussa: 4 peräkkäistä H21-sarjan SM-viestikultaa 1990-93 ja Tiomilan voitto 1991 huipennuksina. Tiomilan voittajajoukkueessa juoksivat **Petteri Kähäri, Raimo Kauppila, Timo Alapiha, Juha Koskela, Tero Heikkilä, Markku Kaartinen, Mika Ruuhiala, Ari Kattainen, Mika Kuisma ja Jarmo Reiman**. Näitä tähtihetkiä on kuvattu Ankkurin 50-vuotisjulkaisussa.

Omat värinsä ja välillä särmätkin joukkueeseen toivat suunnistusfilosofi, hallitun suorituksen maailmanmestari Pekka Nikulainen, voimakas tsemppari Cassu Reiman ja Suomen sen ajan ykkösmajaajoukkuemies Mika Kuisma.

Joukkuekaverit kyselevät kuulumisia Olli Knaapilta 8. osuuden jälkeen Tiomilassa 1977.

Seuran tiedotuslehdessä on 1/1989 kuvattu valmennusorganisaatio siten, että suunnistusjaostoa luotsasi Ari Paganus, valmennuksen vetäjänä oli Matti Mäkinen, kaikkien sektoreiden valmentajana Petteri Kähäri, nuorisovalmennuksen vastasivat Päivi ja Matti Mäkinen, 16-20 -vuotiaitten ryhmän "Ryhmä-95" valmentajana Kari Hofmann ja edustusvalmennuksen vetäjänä Jaakko Mäkinen. Edustusvalmentajan ja suunnistajien yhteyshenkilönä, joukkueiden valitsijana ja managerina toimi Seppo Väli-Klemelä. 1990-luvulle siirryttäessä kukin sekto-

ri vastasi itsenäisesti ryhmänsä valmentautumisesta. Kun Seurassa organisaatiota kevennettiin, suunnistusjaosto jäi pois ja Ari Paganus siirtyi jaoston johdosta kokonaan edustuksen valmennuspuolelle. 1990-luvulla miesten valmennuksesta vastasivat Seppo Väli-Klemelä, Ari Paganus, Heikki Paganus ja Jaakko Mäkinen. Päivi ja Matti Mäkinen siirtyivät pelkästään seuran nuorisovalmentajiksi.

Etelän leirit

Piatro Petri Laaksonen on kirjoittanut talvisesta valmennusleiristä vuodenvaihteessa 1987/1988 Teneriffalla:

"Olosuhteet täysipainoiseen harjoitteluun ovat etelässä aivan toisenlaiset kuin täällä Suomen loskassa tai tulipalopakkasissa. Lämpötila Americasisa vaihteli +19- +25 C välillä. Harjoittelu tapahtui pääasiassa juosten. Aamulla klo 9 starttasivat aamuvirkut yhteislenkille, joka oli useimmiten päivän pääharjoitus. Joka toinen päivä oli koripallotreenit (1½ tuntia) läheisessä urheilukeskuksessa. Koripallon jälkeen kovakuntoisimmat jatkoivat vielä päivän toisella juoksuharjoituksella, joka oli kovempivauhtinen. Molemmilla viikoilla järjestettiin myös lajiharjoitus. Ensin Piatron korttelisuunnistus ja toisella viikolla suunnistusviesti Sepin toimesta. Juoksuvauhtia testattiin myös yhdellä testijuoksulla sekä leirin lopuksi ½ maratonilla." Näitä etelän hajoitusleirejä järjestettiin useina vuosina.

Juoksutekniikasta

Seuran edustussuunnistaja Juha Koskela antaa juoksuohjeita vuonna 1989 seuran tiedotuslehdessä:

"Arvelen, että valtaosa suunnistajista on unohtanut hyvän juoksutekniikan yhteyden juoksuvauhtiin, sen taloudellisuuteen ja vammautumisalttiuteen. No, ei hyväkään juoksutekniikka takaa maailmanmestaruutta, mutta lisää sen saavuttamisen mahdollisuuksia. Kaikilla viime vuosien maailmanmestareilla on ollut poikkeuksetta erinomainen juoksutekniikka ja tämä seikka tulee yhä korostumaan, kun arvokisat muuttuvat vieläkin juoksuvoitoisimmiksi.

Ari Paganus Halikko-viestissä 1998. Miksi näin tekisit?

Siis, varsinkin nuoret, miten käytännössä voi kehittää juoksemisen tekniikkaa:

1. Selvitä, mitä hyvä juoksutekniikka pitää sisällään.
2. Tee erilaisia lihaskoordinaatioharjoituksia päivittäin. Aina oikeaoppisesti, aluksi lyhyempiä ja vasta edistyessä pidempiä.
3. Ajattele asiaa harjoitellessasi. Kun vaellat, hölkkäät tai juokset kovaa, hyppelet, jumppaat tai venyttelet, mieti miten kätesi liikkuvat, missä on lantiosi, ojentuuko nilkka, pään asento jne.

Miksi näin tekisit?

1. Harjoittelusi saa lisää tehoa, määrää ja monipuolisuutta.
2. Liikeradat laajenevat, mikä on erityisen tärkeää silloin, kun juostaan kilpavauhdilla metsässä.
3. Eräät kevyessä juoksemisessa paitsioon jäävät juoksijan lihakset kehittyvät (mm. parantaa lihas-kuntoa ja vähentää vammautumisriskiä).
4. Siis, etenemisesi helpottuu ja nopeutuu."

Kuvassa Petri Laaksonen ja Jarmo Reiman odottavat lähtöä piirin mestaruusviestissä Mynämäellä 24.5.1987.

Joukkueiden valinta

Joukkueen valitsija Seppo Väli-Klemelä on kirjoittanut edustusjoukkueen viestivalinnoista keväällä 1990:

"Aikaisemmin Ankkurissa ratkaistiin joukkueet porukkapalaverien perusteella. Seuraus oli se, että jokainen joutui arvioimaan itseään, ja siinä ihminen, myöskin suunnistaja, on erinomaisen huono. Tuloksena oli mielihalujen konsensus, joka ei toiminut edes Holkerin hallituksen vertaa.

Joukkuetta valitessa kiinnitän huomiota yksinomaan siihen, että lopputulos olisi mahdollisimman hyvä. Se, missä vaiheessa karataan tai pudotaan, on toisarvoista. Myös on joukkueen kannalta sama, tuleeko mahdollinen tappio yhdellä osuudella, vai monella pikkuhiljaa. Ratkaisevaa on se, paljonko ennen tai jälkeen ollaan maalissa.

Joukkueen taso löytyy sen heikoimmasta lenkistä. Ankkurin miesjoukkueen taso on tällä hetkellä niin hyvä, että Jukolan voi juosta systeemillä 5-2 tai 4-3. Tarkoitan sitä, että neljä-viisi kaveria juoksee "näkyvämmän" juoksun ja kaksi-kolme kanuunan. Ja nämä suoritukset ovat kunkin normaalitasoa, ei yltiöpäisellä riskinotolla juostuja.

Meidän joukkueessamme ei ole lainkaan "hiihtäjiä", joiden kestäminen kärjen mukana vaatii jumalten tuen. Valitsen joukkueen, joka omalla suoritustuloksellaan tekee Angelniemen Ankkurina olemisesta ylpeydenaiheen."

Ankkurin Tiomila-palaveri 8.5.1976 Ruotsissa. Palaveria vetää Matti Mäkinen.

"Jokaisen Ankkurin edustusryhmäläisen tulee mielestäni ymmärtää, millainen seura Ankkuri on. Uskon, että ymmärrystä on löytynytkin. Suunnistus on kilpailusuorituksena voimakkaasti yksilölaji, myös viestikilpailussa. Joukkuelaji se on kaikissa muissa suhteissa eli varsinaisen kilpailusuorituksen ulkopuolella on osattava toimia niin, että itse ja muut ryhmään kuuluvat kokevat ankkurilaisuuden arvokkaaksi asiaksi. Suunnistuksesta ei oikeastaan saa mitään muuta kuin mukavia kavereita.

Olen edustusryhmäläisille korostanut sitä, että Ankkurin perinteet ovat voimakkaammat kuin kukaan yksilö. Siksi yksilön on mukauduttava seuraan, eikä päinvastoin.

Ankkuri on aina ollut suunnistuksen all round -seura. Suomeksi se tarkoittaa, että meillä on huippuja, oravia, ikäihmisiä, kuntoilijoita ja kaikki kokevat kuuluvansa Ankkuriin. Olisi Ankkuriperinteelle kohtalo-kasta antaa eri osien irrota toisistaan."

Lama-ajan budjetilla oli lähes mahdotonta ylläpitää entisillä ehdoilla 20 hengen eliittiporukkaa ja 150 kilpasuunnistajaa muissa sarjoissa. Nuorisosektorilla lasten vanhemmat eivät halunneet tehdä talkoita kuin nuorison hyväksi. Erillisiä juniorien talkoita toteutettiin, joskin edelleen kaikki varat kulkivat seuran budjetin kautta, joten eri varainkeruutavoilla ei ollut suurtakaan merkitystä hankittujen varojen käyttämisessä. Vuosikokous määritteli edelleen varainkäytön suunnistuksen kaikkia osa-alueita tasapuolisesti palvelevaksi. Sektoriajattelun ongelma

on yleinen – kaikissa seuroissa – ja jokaisella vuosikymmenellä.

Miesjoukkue alkoi hajota eri puolille. Ehkä oli saavutettu, mitä oli tavoiteltu. Osa joukkueesta palasi kotiseutunsa seuroihin. Omat kasvatitkin olivat ikänsä puolesta jo edustussuunnistuksen jäähdytelyvaiheessa. Miesten menestys alkoi hiipua 1990-luvun puolivälin jälkeen.

Naisjoukkue, Dream Team 3

Syksyllä 1990 Ari Paganus ja Seppo Väli-Klemelä toteavat:

"Monta vuotta on katseltu toinen toisiamme. Olisipa meilläkin oma! Vaikka onhan meillä ollutkin naisia, määrällisesti ja laadullisesti ihan hyviä, mitä nyt vähän hitaita. Mutta me ollaan vissiin niihin liikaa totuttu, kun ei olla niitä huomattu. Että anteeksi, kun haluttiin uusia.

Mutta me vain haluttiin. Ja, jos naisia haluaa, täytyy tehdä ittensä naisten piirissä tykö. Senhän me osasimme; pikkusen niinku kateltiin ohi silmien ja puhuttiin euroviisuista ja muista pliisuista. Ja sitte kun oli viiteen jonninjoutavaan kysymykseen saatu myönteinen vastaus, kysyttiin: "Tuutko porukkaan?"

Ankkuriin oli jo saatu MM-kisakävijät Irina Namovira ja Alida Abola, joiden varaan rakennettiin joukkueen kasvattaminen. Vuonna 1991 ryhmään saatiin Kirsi Tiira (Boström), Johanna Tiira (Asklöf), Hannele Tiira, Heli Nummelin (Elovaara) ja Outi Autio. Ryhmän vetäjäksi lupautui Pekka Nikulainen. Nikun paikan otti kuitenkin pian Petri "Vaavi" Koskinen. Seuraavina vuosina naisporukka täydentyi huomattavasti, kun Ulla Lahtinen, Marika Mikkola, Monica Boström, Anne Nurmi, Satu Vesalainen sekä omat kasvatit Karoliina Heiskanen ja Sanna Heinonen täydensivät joukkueen. Naisten loistokas menestys huipentui seuratasolla Venlojen voittoon 1998. Dream Team 3:ssa juoksivat **Monica Boström, Marika Mikkola, Kirsi Tiira ja Johanna Asklöf**. Tästä on muualla Ankkurin 60-vuotisjuhlajulkaisussa.

Naisjoukkueelle kävi, niin kuin edellä Sepin kirjoituksessa – kohtalokkaasti. Joukkue hajosi vuoden 1998 lopussa. Joukkue vaati seuran syysvuosikokouksessa 1998 merkittäviä henkilömuu-

toksia johtokuntaan sekä täyttää taloudellista riippumattomuutta johtokunnasta, mikä oli yhdistys- ja kirjanpitolain vastaista. Runsaalukuinen vuosikokousväki ei voinut suostua vaatimukseen ja edellytti pikaisia neuvotteluja. Taustalla oli kuitenkin myös naisten valmennusjohtoon ja johtokunnan erimielisyyden huomattavien rahasummien hallussapidosta. Naisten valmennusjohto ei talousasioissa nauttinut enää johtokunnan luottamusta, mutta johtokunta ei halunnut käreilläkään, koska se halusi kunnioittaa kaikin tavoin muuten hyvin tehtyä valmennustyötä. Keväällä 1999 taloudelliset erimielisyydet naisten entisen valmennusjohtoon ja johtokunnan kesken saatiin seuran lähipiiristä löytyneen ulkopuolisen asiantuntijan avustuksella neuvoteltua ja sovittua. Tämä episodi oli Ankkurin historian raskain, aiheutti spekulaatioita seuran sisällä ja julkisuudessa sekä söi seurahenkeäkin joksikin aikaa.

Kolmanteen polveen

Taloudellinen lama ja samanaikainen Ankkurikellarin täysremontti 1990-luvun alkupuolella rajoittivat varain käyttöä, toimintaa ja suunnistajille tarjottuja valmentautumiskorvauksia. Seuran talous oli vaikeuksissa. Jokaisen olisi tullut tinkiä menoistaan. Mutta kuten elämässä yleensä – saavutetuista eduista on vaikea luopua. Ikääntyneiden ja kasvattajaseuroihinsa palanneiden miesten edustussuunnistajien tilalla oli paikkakunnan omat suunnistajat.

Ankkurin valmennusjohto vuoden 2005 SM-viestissä. Etualalla Matti Mäkinen ja Markku Vesalainen, takana vasemmalla Markku Kari.

Uskoa paremmasta loivat kuitenkin nuorten SM-mitalit ja Nuorten Jukolan voitto 1996 sekä omilla voimilla 1998 saavutettu Tiomilan pronssimitali. Seuran nousu takaisin parrasvaloihin tapahtui nopeammin kuin uskalsimme toivoakaan. Nuorten Jukolan voittojoukkueessa juoksivat **Antti Vigelius, Sami Nurmi, Kaisa Soikkeli, Jarkko Pyy, Karoliina Heiskanen, Elina Kivioja ja Sami Hämälistö.** Tiomilajoukkueessa juoksivat **Jussi Paganus, Tero Heikkilä, Risto Kivinen, Janne Virtanen, Timo Parttimaa, Vesa Elovaara, Juri Emaldinov, Reijo Bister, J-P Andelmaa ja Jarmo Reiman.**

1990-lopulla nuorisovalmennus jaettiin pikkuoraviin, joita veti Laura Tamminen ja vanhempiin kilpajuniorihin, joita vetivät Mäkiset ja Markku Kari. Mäkisten lopettaessa valmennustyön 1999 Markku jatkoi 17-20-vuotisten tiiminvetäjinä.

Vuonna 2001 alle 16-vuotisten nuorten kippariksi ryhtyi Jaana Kukkonen apunaan tehokas nuorisovalmennustiimi. Tällöin nuoret jaettiin eri tasoryhmiin, jotta jokaiselle tulisi haastetta harrastukseen. 2006 Jaana luovutti vetovastuun Hanna Kirmulalle. Nuorisovalmennuksesta on oma juttu tässä julkaisussa.

2000-luvun alussa edustuksen valmennuksesta vastasivat Hannu Pyy, Jarmo Cassu Reiman ja

Jaakko Mäkinen. Cassu oli vuoteen 2000 asti ollut valmennettavien puolella ja siirto valmennuspuolelle avasi uuden näkökulman. Seuran tiedotuslehdessä Riston haastateltavana Cassu kertoo roolistaan:

"Olet ollut kohta parikymmentä vuotta miesten ryhmässä ja nyt ensimmäistä kautta valmennustoiminnassa. Miten tämä kausi on eronnut aikaisemmista?"

Kaiken kaikkiaan täytyy todeta, että vetäjänä toimiminen on teettänyt yllättävän paljon töitä. Aiemmin en ole tullut ajatelleeksi, miten paljon leirien järjestäminen vaatii ennakkovalmisteluja. Monta vuotta on saanut mennä valmiiseen pöytään ja välillä antanut melkoisesti kritiikkiäkin leireistä vetäjille. Edellisten vetäjien työtä katsoo nyt ihan eri tavalla.

Miten ryhmä on leireillyt talven aikana? Tammikuussa pidimme Jämin maastoissa hiihtopainotteisen peruskuntoleirin, helmikuussa vauhtikestävyysleirin Kuortaneella ja maaliskuun alussa aloitimme maastoharjoittelu- ja samalla kilpailukauden Skånessa juoksemalla kolmipäiväiset kilpailut muiden suomalaisseurojen vielä hiihtäessä Säkylässä...

Miltä edustusryhmä näyttää maaliskuussa 2000? Ydinryhmällä on kovempi henki päällä kuin koskaan ja se harjoittelee todella hyvin. Vielä kun saamme muutaman kaverin ryhmään mukaan ja aloittamaan maastokauden, uskon, että pitkän kauden aikana

Sami Hämälistö lentää ilmaan ratkaistuaan Nuorten Jukolan voiton Ankkurille 1996.

Joukkueessa Samin lisäksi Antti Vigelius, Sami Nurmi, Kaisa Soikkeli, Jarkko Pyy, Karoliina Heiskanen ja Elina Kivioja.

Kuva Rastivuosi 1996 kirja (Jukka Liikari)

Sippu-Jukolassa vuonna 2005 Ankkuri sijoittui kymmenenneksi joukkueella Aleksander Tcherbakov, Timo Parttimaa, Tuomo Mäkelä, Vesa Mäkinen, Jussi Suna, Tuomas Kari ja Maxim Davidov.

tulosta syntyy. Lisäksi ryhmän sisällä on päästy yhteisiin sopimuksiin leireilyä ja kisamatkoja koskevista asioista.

Miten valmistautuminen kevään päätavoitteeseen Tiomilaan jatkuu? Kahdeksan ryhmäläistä lähtee maaliskuun lopulla SpringCupiin Tanskaan ja leireilee Etelä-Ruotsissa viikon päättäneen leirin Luffar-kävelen seuraavan viikonloppuna."

Hannulle oli tullut Varsinais-Suomen alueen ja SSL:n luottamustehtäviä. Cassu 3 lapsen isänä opiskeli Helsingin yliopistossa. Aikaa valmennustyölle ei ollut riittävästi. 1990-luvun valmennusguru Jaakko Mäkinen koki, että ei enää saa riittävästi innostusta porukkaan.

Vuonna 2003 edustussuunnistajat kävivät pyytämässä vielä valmennuksesta 1999 "eläkkeelle jääneen" Matti Mäkisen takaisin valmennustiimiin, jonka johdolla valmennustyö parhaillaan on hoitunut. Mäkisen kanssa aloittanut Markku Vesalainen siirtyi takaisin kotipaikkakunnalleen Paimioon v. 2006 ja Juri on kuluvana vuonna ottanut yhä enemmän vastuuta edustusryhmästä. Valmennusryhmässä toimivat lisäksi Markku Kari, Vesa Elovaara ja V-P Nurmi. Tulevaksi vuosiksi on suunniteltu lisäpanos-

tusta 15-20-vuotiaitten nuorten tiimiin.

Kaksi kuusikymppistä

Oma mottoni valmentautumisessa on aina ollut "vain harjoittelu tekee mestarin". Vaikka sykkeiden seuranta, muu tekniikka, ohjelmistot ja varusteet ovat parantuneet, valmentautuminen ei ole muuttunut miksiäkään. Itse on väännettävä, sopivasti kii-ruhtaan, kehoja ja psyykettä kuunnellen, kumpaakin kehittäen, rennon letkeästi: kovakin harjoittelu on kivaa!! Pohjan on oltava kunnossa ennen kuin kovempi harjoittelu on mahdollista. Marian kommentti lämmitti, kun hän SM-kultamitalin jälkeen totesi, että hän alkaa uskoa, jotta huippusuunnistajan huippusuoritus vaatii suunnistajalta kypsyyttä. Jos aikoo huipulle, on hyväksyttävä vuosien työ – ja sen mukanaan tuomat haasteet ja uhraukset. Helppoa tietä menestykseen ei ole ollut eikä tule.

Omat huippusuoritukseni ovat enää vain haaleita muistoja, mutta tämä toinen kuusikymppinen eli Ankkuri on nyt 2000-luvulla monipuolisuudessaan ehkä parhaimmillaan. Kun 1970-luvulla seurassa ei ollut ainuttakaan ikämiestä, nyt löytyy jo heitäkin, SM-mitalistejakin. Myös pääsarjasta on pienen tauon jälkeen tullut Suomen mestaruusmitaleita, tosin

Tuomas Kari ja Jussi Suna edustivat Suomea nuorten Pohjoismaisissa mestaruuskilpailuissa 2003.

Yläkuvassa oikealla Ankkurin vuoden 2005 SM-viestissä Tenholassa viidenneksi sijoittunut joukkue Tuomo Mäkelä, Vesa Mäkinen, Jussi Suna ja Aleksander Tcherbakov.

vain naisten puolelta. Juniorit ovat saaneet runsaasti kaikenlaisia SM-mitaleita. Kuluva Ankkurin 60-juhlavuonna on tullut 17 kpl SM-mitaleita! Se on Ankkurin uusi ennätys, edellinen eli 16 oli vuodelta 2004. Maria Rantala kuuluu Suunnistusliiton B-valmennusryhmään.

Kausi 2006 on loppumassa. Seura sai syksyn suurviestissä Ruotsin 25mannassa hienon 6. sijan! Myös se kertoo seuran monipuolisesta ja laajasta tasosta, 60-vuotias Ankkuri on edelleen ylhäällä! On hienoa olla ankkurilainen!

AngA, seuravalmentaja Matti Mäkinen

Ankkurin naiset voittivat kevään 2006 FinnSpring viestin Keravalla joukkueella Sanna Heinonen, Natalia Tomilova ja Maria Rantala.

Alakuvassa Ankkurin joukkue 25mannaviestissä 2006, sijoitus 6.

Ansimerkit

Angelniemen Ankkurin 60-vuotisjuhlassa 25.11. 2006 jaettavat SSL:n myöntämät ansiomerkit.

Suomen Suunnistusliiton kultainen ratamestaripalketti useiden kilpailujen ja lisäksi Jukolan-viestin 2006 ratamestarityöstä ja ratamestarikoulutuksesta:

Matti Mäkinen
Ilkka Saarimäki

Suomen Suunnistusliiton hopeinen ratamestaripalketti pitkäaikaisesta kilpailujen järjestelytyöstä ja useiden kilpailujen valvojatyöstä:

Heikki Paganus

Suomen Suunnistusliiton hopeinen ansiomerkki Suomen Suunnistusliiton ja Varsinais-Suomen alueen toimikunnissa sekä seurassa tehdystä pitkäaikaisesta työstä:

Hannu Pyy

nro 776

Suomen Suunnistusliiton pronssinen ansiomerkki pitkäaikaisesta ja runsaasta suunnistustyöstä seurassa:

Päivi Mäkinen
Erkki Laine
Risto Kivinen
Jari Kuusisto
Kari Hofmann
Raimo Honkanen
Seppo Järvelä
Markku Kari
Elina Kivelä
Pekka Kivelä
Jaana Kukkonen
Jaakko Mäkinen
Ari Paganus
Anu Reiman
Jukka Salo
Asko Virtanen
Risto Vuori
Simo Vuori
Jarmo Reiman

nro 2266
nro 2267
nro 2268
nro 2269
nro 2270
nro 2271
nro 2272
nro 2273
nro 2274
nro 2275
nro 2276
nro 2277
nro 2278
nro 2279
nro 2280
nro 2281
nro 2282
nro 2283
nro 2284

Suomen Suunnistusliiton pronssinen plaketti seuran maajoukkuesuunnistajille:

Tuomas Kari
Maria Rantala
Heini Saarimäki
Jussi Suna

Angelniemen Ankkurin 60-vuotisjuhlassa 25.11. 2006 jaettavat seuran huomionosoitukset pitkäaikaisesta toiminnasta:

Matti Aaltonen
Maija Heikkilä
Raili Hofmann
Joni Kallio
Marjo Kari
Terttu Koskela
Petri Koskinen
Sari Laakso
Janne Lehto
Markku Laine
Ari-Pekka Luoma
Päivi Lähdemaa
Marjaana Meretoja-Pyy
Risto Muli
Anni Mäkelä
Antti Paavola
Jukka Rapo
Helena Saarimäki
Reijo Salokannel
Kalevi Sjöholm
Aarre Soikkeli
Riitta Tamminen
Henrik Toivonen

Ankkurin 60-vuotisjuhlassa palkitaan Matti Mäkinen ja Ilkka Saarimäki SSL:n kultaisella ratamestariplaketilla. Seuraavassa kummankin jälkipolvi eli Matin poika Vesa ja Ilun tyttäret Heini ja Milla ovat haastatelleet monitoimisia ratamestareita.

Matti Mäkinen, ratamestari

Kuka olet?

Matti Mäkinen, 59-vuotta, ikiteekkari, jakaja, kotipaikka Halikko, ennen suunnistaja, nykyisin valmentaja

Miten aloitit suunnistuksen?

Luin n. 12-vuotiaana kirjan Samoili ja-Erkki. Se oli osa kirjasarjaa, missä kerrottiin eri urheilulajeista tarinoiden muodossa. Samoili ja-Erkissä kerrottiin nuoren pojan suunnistusharrastuksen aloittamisesta seuran harjoituksissa ja se päättyi pojan ensimmäisiin kansallisiin kilpailuihin. Siinä oli myös kuvia mm. kartoista. Innostuin siitä niin, että luin kirjan läpi varmaankin kolme kertaa.

Seuraavana keväänä menin sitten Halikon Hakoniskojen sisäisiin sarjakilpailuihin, joiden järjestäjänä toimi nykyisin Raisu Lumouksessa vaikuttava Kari Launis. Kisan teemana oli "valkoisen kartan suunnistus" eli puhtaalle ruutupaperille tehty rata, jossa tuli suunnanotolla ja matkanmittauksella selvittää rastilta toiselle. Itse en ensikertalaisena tajunnut mitään, sillä Samoili ja-Erkki oli suunnistanut oikeilla topografikartoilla. Lähdin vain samaan suuntaan kuin muutkin ja kun pääsin metsän suojiin pois näkyviltä aloin ihmettelemään karttaa. Sitten perään lähtenyt Jorma Hjorth, joka oli pari vuotta minua vanhempi juoksi ohitseni ja lähdin vain hänen peräänsä. Kakkoselle lähdetessä minulle valkeni valkoisen kartan juu ja osasin jo ottaa suunnan seuraavalle. Juoksin Jorman perässä lähes viimeiselle rastille, jolloin jättäydyin vähän matkan päähän, koska ohjeissa oli sanottu, että pitää tehdä itsenäistä työtä.

Harjoituksen jälkeen jäin kuuntelemaan kokeneempien suunnistajien kertomuksia ja juttuja, jotka olivat niin mielenkiintoisia, etten malttanut lähteä kotiin, vaan jäin hikisenä ja märkänä koleaan kevätsäähän. Siitä seurasikin sitten kova keuhkokuume ja olin sänkytötilaana koko seuraavan viikon. Vanhemmat

Harjoituksen jälkeen jäin kuuntelemaan kokeneempien suunnistajien kertomuksia ja juttuja, jotka olivat niin mielenkiintoisia, etten malttanut lähteä kotiin, vaan jäin hikisenä ja märkänä koleaan kevätsäähän. Siitä seurasikin sitten kova keuhkokuume ja olin sänkytötilaana koko seuraavan viikon. Vanhemmat

eivät rohjennetkaan enää samana kesänä päästää minua suunnistamaan, mutta tuon keväisen sarjakilpailun ansiosta Lasse Laiho toi syksyllä kotiimme M12-sarjan kolmossijasta lusikan palkinnoksi. Se oli tietysti pienelle pojalle mieleenpainuva kokemus saada ensimmäinen palkintonsa. Seuraavana keväänä lähdimme sitten kahden veljeni kanssa Hakoniskojen harjoituksiin ja jo keväällä osallistuimme ensimmäisiin kansallisiin kilpailuihin Vaskiolla.

Mikä on suunnistusurasi mieleenpainuvien hetki?

Niitä on luonnollisesti paljon. Ensimmäinen Suomen Mestaruus M14-sarjassa vuonna 1961 Ikaalissa. Itse kilpailun lisäksi mieleen ovat jääneet oheistapahtumat: Olimme Tampereella yötä ja kävin elämäni ensimmäistä kertaa elokuvateatterissa edellisenä iltana. Elokuvana oli Kaasua, komisario Palmu.

Tietenkin yksi rakas muisto on Jukolan Viestin voitto Hämeenlinnan Miemalassa 1973 ja siellä Peltolan Tuomon "hep-hep" -höynäyttäminen 6-osuudella. Silloin tunnelma niin juoksun aikana kuin muutenkin kisan kuluessa oli kerrassaan fantastinen. Kyllä Hiidenkivelle nousu on sellainen kokemus, joka ei koskaan unohdu.

Valmentajana paras muisto on Nuorten Jukolan voitto Mynämäellä v. 1996. Olimme Päivin kanssa pitkään vetäneet Ankkurin nuorten ryhmää ja jo aiemmin voitto oli ollut lähellä, kunnes kaikki osui tuolloin nappiin.

Nämä menevät kyllä edelle arvokisamitalien eli v. 1969 PM-viestikullan ja v. 1976 MM-viestipronssin. PM-viestissä juoksin itse huonosti ja MM-viestissä ankkurimme epäonnistui pahasti kun kirkkaampaankin mitaliin olisi ollut hyvät saumat.

Miten luonnehtisit lyhyesti suunnistus- ja harjoittelufilosofiaasi?

Suunnistus on hieno ja monipuolinen laji! Vain harjoittelu tekee mestarin, niin fyysisellä kuin taidollisellakin puolella. Hallitse itsesi kilpailussa, älä anna koskaan periksi. Valitettavasti harjoittelun määrä on yleisesti ottaen vähentynyt tasaisesti vuosien aikana.

Ilkka Saarimäki, ratamestari

Kuka olet?

Ilkka "Ilu" Saarimäki, 51 v., syntymäpaikka Halikon Vaskio, maanmittausalan diplomi-insinööri, työpaikka Turun kaupungin Kiinteistölaitos, asuinpaikka Turku, perheeseen kuuluu vaimo Helena sekä työt Heini ja Milla.

Miten ja milloin ajauduit suunnistuksen pariin?

Ensimmäisen kosketuksen suunnistukseen sain vuonna 1967 Halikon Jukolassa. Pääsin aamun tunteina ankkuriosuuden 3. rastille rastimiehen apulaiseksi. Kilpailun jälkeen sain Jukolan karttoja ja kun kotini sijaitsi Jukolan maastossa, niin kävin jälkepäin etsimässä Jukolan rasteja, aina kauempaa ja kauempaa. Kolmisen vuotta siinä kuitenkin vierähti ennen kuin kilpailuvietti vei mennessään. Sillä tiellä olen edelleen. Alkuvuodet suunnistin Halikon Hakoniskoissa, kunnes vuonna 1974 vaihdon Ankkuriin.

Mitä kaikkea olet Ankkurissa puuhannut?

Jo pienestä pitäen muistan olleeni kiinnostunut erilaisista kartoista. Koulukirjojen ja -vihkojen reunat tahtoivat täyttyä mitä erilaisimpien suunnistusmaastojen mielikuvituskartoista. Kun tähän lisää vielä ammatillisen taustani, niin on ymmärrettävää, että olen hoitanut Ankkurin kartta-asioita jo vuosikymmeniä. Kilpailujen järjestelyissä olen myös ollut aktiivisesti mukana. Erityisesti Halikko-viestin ratamestaritehtävät ovat olleet mielenkiintoisia ja yli kymmenen kertaa olenkin vastannut viestin radoista. Ankkurin johtokunnassakin olen ollut useita vuosia samoin kuin suunnistusjaoston puheenjohtajana. Omien lasten myötä ajauduin aikanaan mukaan myös nuorisotoimintaan. Ankkurin webbisivujen tuotannossa olen myös ollut mukana. Suunnistusaiheisia valokuvia on tullut otettua vuosien varrella paljon ja vauhti on vain kiihtynyt digitaalitekniikan myötä. Olen pyrkinyt kuvittamaan Ankkurin kotisivu-

ja ajankohtaisilla kuvilla sekä toimittamaan juttuja ja kuvia Ankkurin huippuhetkistä myös Salon Seudun Sanomille. Arkistoistani löytyy myös suunnistusaiheisia kaitafilmejä 80-luvun alusta sekä videoita kymmenestä ensimmäisestä Halikko-viestistä.

Miksi suunnistat?

Meillä suunnistus on koko perheen yhteinen ykkösharrastus. Kaikki perheenjäsenet ovat aina innolla lähdössä mukaan. Suunnistuksesta on tullut meille elämäntapa. Huhtikuusta lokakuuhun viikonloput kuluvat erilaisilla kilpailureissuilla. Perheen kalenteri sovitetaan kilpailukalenteriin. Matkailuautolla on kierretty kisoja Pohjoismaissa sekä Euroopassa. Ruotsin rastiviikolle olemme osallistuneet joka vuosi vuodesta 1991 alkaen. Se on maailman suurin rastiviikko ja jokaisen nuoren, joka haluaa kehittyä suunnistajana, mielestäni pitäisi käydä mittauttamassa tasonsa siellä.

Vaikka olen hakenut rasteja jo lähes 40 vuoden aikana, niin voin vakuuttaa nuoremmille, että rastin löytäminen tuntuu aina yhtä hienolta samoin kuin uuden kauden avaus keväällä.

Mitkä ovat viime aikojen mieleenpainuvimmat suunnistusmuistot?

Tähän on helppo vastata. Se on ehdottomasti toimiminen Salo-Jukolan pääratamestarina. Itse kun on juossut Jukolassa 33 kertaa ja opetellut vielä itse suunnistamaan vuoden 1967 Jukolan rasteja etsien, niin tuskin tähän lisää perusteluja tarvitaan. Mukavaltakin on myös tuntunut, että olen pystynyt ohjaamaan omat lapset suunnistuksen pariin ja että he ovat jo osoittaneet hallitsevansa suunnistuksen perustaidot. Kilpailupuolella tämän kauden kohokohdaksi nousi SM-viestin voitto H50-sarjassa yhdessä hyvien kavereiden Harri Niinistön ja Hannu Kurpan kanssa.

Suunnistusta järjestötehtävissä

Suunnistuksen parissa voi hakea itselleen haasteita eri tavoin: toisilla on tavoitteena Suomen mestaruus, toiset kehittävät itseään valmentajina. Itselläni kehitystie on kulkenut seuratoiminnasta tehtäviin alueorganisaatiossa ja Suomen Suunnistusliitossa.

Alueellamme suunnistustoiminnan paikallisorganisaationa toimii Varsinais-Suomen Suunnistus ry (VSS), jonka hallitukseen olen kuulunut vuodesta 2002, samalla toimien alueen kilpailuohjaajana. Kilpailuohjaaja käsittelee kaikki alueelta VSS:n kautta liittoon menevät kansallisten ja arvokilpailujen hakemukset, neuvottelee niistä seurojen kanssa sekä rekrytoi aluemestaruuskilpailujärjestäjät. Tässä tehtävässä edellytetään lajisääntöjen tuntemista, luotettavuutta sekä organisointikykyä. Tehtävien hoitaminen edellyttää neuvotteluja ja sopimista alueen seurojen kanssa. Työssä on ollut erityisen mielenkiintoista nähdä koko repertuaari alueen seuroista, niiden tavasta toimia ja se miten niissä kussakin erilaiset päätökset syntyvät. Kun oma seura lukeutuu kaikilla mittareilla mitattuna alueen suuriin seuroihin, on ollut mielenkiintoista nähdä se puurtaminen, jota pienissä seuroissa tehdään asioiden eteen. Niissä, jos missä, aito, pyyteeton talkoohenki vielä elää. Toisaalta juuri näissä seuroissa on myös nähtävissä se, että vuodesta toiseen samat henkilöt ovat vastuutehtävissä.

Kilpailuohjaajan tehtäviin kuuluvat lisäksi ratamestari- ja kilpailunjärjestäjäkoulutukset yhdessä alueen koulutusohjaajan kanssa.

Suomen Suunnistusliitossa toimii useita työryhmiä, joiden tehtävänä on tukea liiton toimintaa. Yksi työryhmistä on Kilpailuryhmä, jonka tehtävänä on kilpailutoiminnan ja ar-

vokilpailujen ohjaus, kilpailutoiminnan kehittäminen sekä koulutustoiminta ja arvokilpailujen järjestäjärekrytointi ja -katselmukset. Kilpailuryhmään olen kuulunut jäsenenä vuodesta 2005, sekä puheenjohtajana vuoden 2006 alusta. Kilpailuryhmään kuuluu puheenjohtajan lisäksi viisi jäsentä sekä esittelijänä ja sihteerinä toimiva liiton kilpailupäällikkö. Kulunut kahden vuoden jakso ryhmässä on ollut haastava ja mielenkiintoinen: uusi Ratamestarikirja on toimitettu valmiiksi ja julkaistu vuoden 2006 alussa, kaikissa suunnistuskilpailuissa kilpailumatkojen nimitykset on tarkistettu vastaamaan IOF:n mukaisia nimityksiä, matkojen ohjeaikoja on tarkistettu jne. Ryhmässä on tehty lukuisia suurempia ja pienempiä päätöksiä, jotka osaltaan ovat olleet viemässä lajia eteenpäin.

Toiminnassani olen voinut jakaa sitä kokemusta, näkemystä ja osaamista mitä minulla on kilpailujen järjestämisestä, ratamestaritöistä jne. vuosien varrelta omasta seurastani. Toisaalta on ollut mielenkiintoista nähdä muiden seurojen toimintatapoja samoissa asioissa.

Yksi mielenkiintoisimmista ja samalla eksoottisimmista kokemuksista on ollut työskentely kansainvälisessä hiihtosuunnistuksen kehittämistyöryhmässä. En edustanut ryhmässä hiihtosuunnistuksen kokemusta vaan näkemystä. Itse lajistusta ja sen olemuksesta siinä oppi paljon uutta.

Hannu Pyy

Tässä joitakin seikkailuja 80-luvulta

Harri Ruotsin maalla!

Kevätleirillä kruunuja metsästä, varmaan pääsiäisenä

Tais tulla kunnon otatus jo ennen pitkän leirin päätävää viestikisää. Harrin vakiolepopaikka, siis tietty Bussin takapenkki olikin varattu kun päästiin kisa-paikalle. Jollakin toisella oli suuri tarve levätä ja siitäkös saatiin jo muutenkin korkeella ollutta lepopulssia kohotettua...aikaa notkua oli, kun 5-osuuden viestin ankkuriosuudelle oli parivaljakko 'määrätty'. Takatalvi oli päässyt yllättämään ja lunta oli parikymmentä senttiä, siitä huolimatta kisat käytiin normaalisti mutta tietysti urista oli suuri etu ainakin takaa-ajajille. Kuinka ollakkaan Ankkurin kahdeksan miestä alkuosuuksilla hoitivat hommansa tyylikkäästi ja niinpä päästiin kimpassa kaksistaan liikkeelle ankkuriosuudelle. K-paikalle mennessä

arviotiin että takaa tuleva vajaan kymmenen joukkueen suma on ehkä minuutin perässä. Harrihan siinä taisi ensin ehdottaa, eikös jäädä odottamaan, 'turha meidän on kaksistaan kahlata'. Itsellä ei ollut juurikaan juoksuhaluja muutenkaan, rankka leiri kun tuntui kehossa ja ehdotus tuntui varsin hyvältä. Eipä siinä kummenpaa kun nojailtiin varmaan toisiimme ja tutkailimme rataa ja mahdollisia ratkaisupaikkoja loppuolella. Oli siinä ruottalaiset ihmeissään, pari muutakin suomalaisjuokkuetta mukanaan, kun näkivät meidät siinä päivystämässä, vaikka luulivat meidän vetäneen urku auki karkuun mahdolliseen kaksoisvoittoon. Aika moista kyynärpää tönimistä havaittiin matkan varella, kummallakaan ei vaan tuntunut löytyvän riittävän hyvää ratkaisua millä porukasta olisi lopussa päässyt irti vaikka yrityksiä tehtiinkin. Maalissa kuitattiin muistaakseni sijat 5 ja

Rauno Vuori, Harri Niinistö, Jukka Kivinen, Pasi Ternola, Antti Iisalo ja Seppo Väli-Klemelä odottavat Ari Paganusta maaliin Tiomilan ankkuriosuudelta vuonna 1983. Ankkurin sijoitus oli 8.

8, joitakin suolarahoja saatiin taskun pohjalle, jotka kuitenkin suurella todennäköisyydellä jäivät laivan baariin.... liekö vieläkö uskallettu joukkueovereille kertoa kannon nokassa istuskelusta.

Tiomilan pitkässä yössä!

Täältä juontaa tuo rankka kutsumanimi "Hurja", sillä kovia suorituksia löytyy useita. Harrihan oli useana vuonna joukkeemme parhaimmistoa ainakin mitä juoksukuntoon tulee ja se yleensä tarkoitti jo talvela 'määräystä' legendaarisella pitkälle yölle. Välillä taisi kuulua jotakin pientä mussutusta asiasta mutta kun yritettiin kysellä muita halukkaita ei niitä yleensä löytynyt, eikä Harrikaan voinut kieltäytyä kunniasta kun muut potentiaaliset ehdokkaat oli pudotettu Naarilan 30 kympin epävirallisessa testi-juoksussa. Parhaimpia vetoja löytyy ainakin 1983 jolloin herra saapui rinta rottinkilla vaihtoon kärkiletossa kolmantena, olis tietty helposti voinut tulla piikissäkin mutta kun valmennusjohto oli sen jyrkästi kieltänyt...Toisenkin kerran valmennusjohdolla oli sormet vähän liikaankin pelissä. Taas Harri pääsi maastoon ison porukan kanssa ja Harrille käytiin kädestä pitäen näyttämässä NTHI:n vihreä-musta paita ja jyrkkä käsky, että seuraa tätä miestä koko matka, hajontaahan ei noina aikoina pitkällä yöllä tunnettu. Porukka kasvoi todella suureksi ja junassa matkasi useita kymmeniä miehiä. Puolivälin paikkeilla tarjottiin pitkää väliä, jossa NTHI:n mies hyökkäsi ja Harri tietty mukana, kaikki muut jäivät suosiolla kyydistä, kun vauhtia lisättiin aivan hirveästi. Kävi harmittavasti vaan niin että kaksikko ei löytänyt suoraan rastille ja takana olevalla järvelläkin piti käydä kolmesti ennenkuin leimat korttiin saatiin. Joku yritti jopa Harria torua kun epäuskoisina jouduimme toteamaan ettei Harri tullut n. 80 äijää käsittävässä letkassa maastosta pois. Joku kyllä noteerasi ettei ole muuten tullut NTHI:kään. Eipä siinä mitään vartin päästä kaksikko tulee tuhatta ja sataa ja kiukkuisin mies oli Harri, ..tana käskitte seuraamaan väärää miestä... myöhemmin selvisi että onneksi Harri ei valinnut sitä kahden miehen poukkaa, joka valitsi pitkällä välillä järven kierron, jossa menikin sitten puoli yötä...

Maailman suurimmassa kilpailussa

Luleå on kaunis pohjoisruotsalainen kaupunki, sinne oltiin lähdetty suurella porukalla yhteen todella isoista tapahtumista, 5-dagars, eli Ruotsin rastiviikko joka 80- luvulla keräsi jopa yli 20 000 osannottajaa. Tuo porukka kun kisaa viisi päivää peräjälkeen kaikenlaista sattuu, niin Harrillekin..Muut saivat olla eka päivän kisan jälkeen korvat punaisina kun Harri oli onnistunut todella hyvin ja meillä muilla oli mennyt syystä ja toisesta hiukkasen penkin alle. No, mies kun tunnetaan aloitimme vastavetona heittää

Ari Paganus Tiomilan ankkuri-
osuuden jälkeen vuonna 1983.

huulta, jotta kyllä se mies nyt pullistelee, saatta vielä huomennakin onnistua mutta ennemmin tai myöhemmin tulee iso virhe, jonakin päivänä ja muut pääsevät kuitamaan. Toinen päivä olikin todella hienoa koskematonta korpimaastoa, jossa hyvän risuttoman juoksupohjan myötä vauhti nousi helposti kovaksi. Rinteitä riitti, joka vaikeutti suunnistustehtävää vielä lisää...Itsellä oli hieman vaikeuksia mutta silti tuli reilu parannus ekaan päivään. Kun lähin aivan loppupäässä, menikin kiireen vilkaan repuille kyseleä miten muilla. Mikko ja muut olivat vedelleet kaikki aika hyvin ja siinähan sitä alettiin ihmetellä minnes Harri on hävinnyt kun miestä ei kisan jälkeen näkynyt. Joku totesi, ettei se eilisillan keskustelun jälkeen mikään ihme ole mennäkään tulostaulun kautta. Sieltä selvisi, että se tilattu ISO pummi olikin tullu sitte heti toiseen päivään...löytyihän se Harrikin lopulta pois lähtiessä Bussin luota, jonne oli vetäytynyt tasoittamaan helteisen sään aiheuttamaa nestevajausta...

Harri Portugalissa!

Ote harjoituspäiväkirjasta vahvistaa paljon asioita, kuten senkin että viikolla 8 vuonna 1982 Harri veteli mittariin 200 km harjoituslenkkiä. Joka päivä kaksi harjoitusta toinen aamupäivällä ja toinen ennen pimeän tuloa. Koska disco meni vasta kuudelta aamulla kiinni joskus aamupäivälenkille lähdettiin viimetingassa klo 11.55. Yleensä kylläkin Sepi kävi sen verran kovaäänisenä komentelemassa jo siinä yhdeksän nurkissa, että lähtö tuli...niin tällekin ikimuistoiselle lenkille. Kukaan ei varmaan muista mistäköhän taas isottelu alkoi mutta muutaman ki-

lometrin löntystelyn jälkeen vauhtia lisättiin hitaasti mutta varmasti, niin että kohta ei ollu kun kämpäpäkaverit jäljellä, päätettiin että nyt sitten katotaan kenen pokka pitää ja sovittiin kierrettäväksi ison tien kautta semmonen 15-16 km rykäsy. Harri pisti samantien isompaa peliin ja eroa tuli hetkessä kymmeniä metrejä, en kuitenkaan luovuttanut, vaikka hurjia nykäisyjä tuli aina välistä. Oli varmaan alle 5 km jäljellä kun vihdoinkin arvelin tilaisuuden tulleen kun Harri alkoi yhä useammin vilkuilla taakseen, niinpä saavutin Harrin ja samalla totesin että miehellähän on Tossun nauha auki. Sanoin että pysähdytään, johon Harri totesi ettei onnistu, koska ei uskonut että mä jäisin odotteleen. No nauha solmittiin ja otettiin uusintalähtö, entistä tiukempana. Onneksi majapaikan talot alkoivat jo lupaavasti lähestyä, koska itsellä oli jo aivan viimeiset voimat pelissä, niin oli onneksi Harrillakin. Viimeinen 500 m oli löysää hiekkaa ja sovimme, että tää oli tässä, sovitaan tasapeli ja kävellään loppu. Kerrankin tein oikean päätöksen sillä turpii olis tullu... jostain kumman syystä muut ei ollu oikein suurella innolla lähdyssä meidän kanssa seuraavien päivien aamulenkille.... harjoituspäiväkirjassa lukee...'tuli lähdettyä repiin ihan hurjasti yhden hullun (Harri) kanssa.

Harri eksyksissä?

Onneksi tätä sattui harvoin ja tämäkin tapaus talvessa vähälumisessa maastossa Varsinas-Suomen saaristossa. Ollaan jällen kerran isolla remmillä yhteislähtöharjoituksessa, joita vedettiin muutamana talvena joka perjantai. Ainahan se on niin että kaverit pitää toisistaan huolta hankalassa tilanteessa ja niin kävi nytkin. Allekirjoittaneella ja Harrilla kun tuli about samassa mäessä tenkkapoo, eikä kummallaan ollut enää hajua missä ollaan pimeässä illassa. Silloin ei muuta kun lyöttäytyä toisen seuraan, mutta kun aika nopeasti selviää, että ei kumppanillakaan ole mitään käsitystä minne tarttis mennä, arvataan jokin suunta. Tullaan pellolle, mutta kummankin harmiksi ollaan eri mieltä kummalla puolella isohkoa metsäpalstaa ollaan, no ei se mitään jatketaan taas johonkin suuntaan ja tullaan isolle maantielle, mutta voi ihme, taaskaan ei löydy yhteistä ajatusta, mikä tie on kyseessä saatikka siitä kumpaan suuntaan tietä tarttis lähteä, ainoa mistä oltiin samaan mieltä, oli ettei Parasissilta olla poistuttu, kun oltiin kummankin käsityksen mukaan saareissa...lopulta vahvempi voitti muistaakseni Harri ja lähdettiin väärään suuntaan...

Ari Paganus

90-luvun seikkailijat

Jusu ja muut edustajat ruokailevat

Oli lama-aika ja seuran budjetti vuosi. Omakin oli kuralla. Pojat leireilivät Ruotsin maalla. Leiri oli loppuillaan – ja kruunut myös. Pienellä loppurahoituksella piti ruokkia koko nälkäinen edustusjoukkue. Onneksi Jusu löysi halpoja tonnikalapurkkeja, joita sitten ostettiin koko rahalla. Ja syötiin ahaasti... Pietro tuli tupaan ja tarkkana poikana tutki purkkeja: kissanruokaa!

Heikki Paganus

Matemaatikko Jarkko

Jarkko on tunnetusti haka matematiikassa. Ala-asteella hänellä oli opettajanaan Niku-Pekka. Matikan tunnit olivat Jarkolle jokseenkin tarpeettomat ja aika kävi pitkäksi. Pekka antoi Jarkolle matikan tunnilla usein ajanvietteeksi tyhjän s-kartan ja käski suunnitella siihen ratoja. Ja lopputuloksena Jarkosta tuli hyvä molemmissa. Pitkän matematiikan L täysin pistein, nykyisin teekkari, 24 v ja Halikko-viestin ratamestari 2006.

Hannu Pyy

Seppo Väli-Klemelä luovuttaa karttaa
Vimpelin Lakeaharjun Jukolassa 1991.

Rauno, nuori suunnistaja 1960-luvulla

Havaintoja Ankkurin toiminnasta juniorin näkökulmasta 1960-luvun lopulta lähtien.

Perheeni muutti 1962 Kiskosta Angelniemen Toppjoenkylään, olin tuolloin 5-vuotias. Suunnistusharrastuksen aloitin 10-vuotiaana, kun veljeni Risto, joka on minua 4 vuotta vanhempi, oli jo lopettelemassa omaa lyhyttä suunnistusuraansa. Angelniemellä oli varsin yleistä tuohon aikaan, että suuri osa lapsista ja nuorista tutustui suunnistusharrastukseen joko vain osallistumalla harjoituksiin tai sitten myös käymällä piirikunnallisissa tai kansallisissa kilpailuissa.

Kilpailua eri lajien kesken harrastajista ei 1960-luvun lopussa ainakaan Angelniemellä ollut, vaan suunnistus taisi olla lähes ainoa vaihtoehto, jossa oli mahdollisuus päästä kotikunnan ulkopuolellekin kilpailumatkoille. Merkittävä vaikutus suunnistusharrastukseni aloittamiseen oli se, että samassa kylässä asuva Laineen Markku harrasti suunnistusta jo "täyttää päättä". Markun isovelji Erkki, joka oli ollut Ankkurin suunnistustoiminnassa aktiivisesti mukana, oli jo muuttanut pois paikkakunnalta, eikä hän näin ollen ollut mukana toiminnassa siinä vaiheessa kun harrastukseni aloitin. Lomiensa aikana Erkki kuitenkin kuljetti Markkua ja minua ainakin kerran kesässä jonnekin kauemmaksi 2 - 3 kilpailua sisältäneille rastipäiville.

Mieleeni on jäänyt ilmeisesti keväällä 1967 järjestetty suunnistuskoulu, joka aloitettiin Kokkilan koulun sisätiloissa. Opettajana toimi ainakin Mannosen Mikko, saattoipa mukana olla joku vierailevakin opettaja. Teoriaosaan kuului tietenkin karttamerkki-

en, mittakaavan ja suunnanoton opiskelua. En ole varma oliko tuolloin jo käytössä Suunnistusaapinen, jossain vaiheessa sellainen kuitenkin ilmestyi ja se olikin varsin laadukas teos. Siinä oli mm. karttaliite, jossa oli painettuna rata, sekä parin kilpailijan piirtämät reitinvalinnat sekä erikseen niihin liittyvät selitykset. Tuota liitettä muistan monta kertaa tutkineeni ja sieltä viisauksia etsien, varsinkin jonkun huonosti menneen kisan jälkeen.

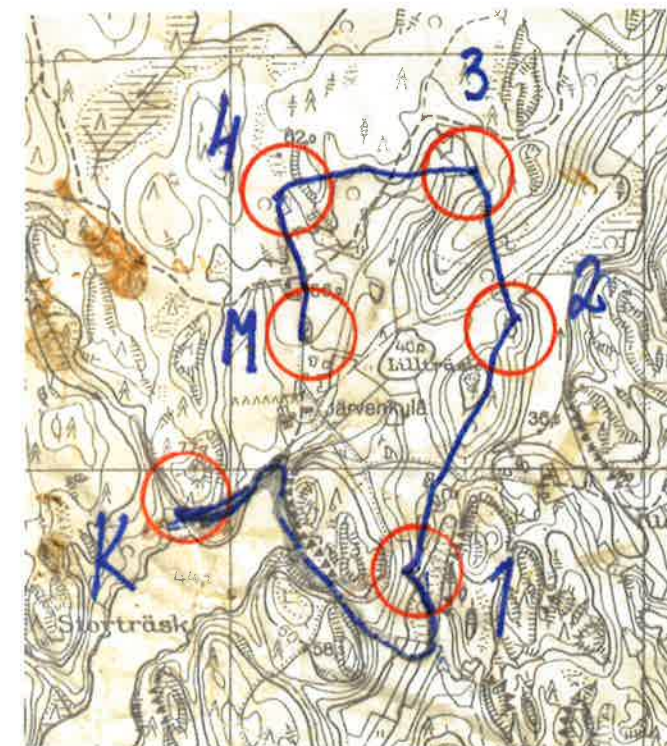
Valokuvaaja yllätti Raunon kesken radan piirtämisen Vehkarasteilla Vehkalahdella vuonna 1976.

Suunnistusta aloittaessani pääsin heti ns. normaaliratojen pariin sillä rasti- ja tukireittiradat kehitettiin vasta paljon myöhemmin. Metsässä liikkumisessa ei sinänsä ollut mitään uutta tai outoa maaseudulla vai pitäisikö sanoa metsäseudulla asuneelle. Kilpailutoimintaan tutustuminen tapahtui siten, että seurasin yksiä Ankkurin järjestämiä piirikunnallisia paikan päällä. Ratamestarina toimi Metsäkonkolan Hannu. Kilpailijat pyrähtivät metsään ja sitten olikin pitkän aikaa hyvin hiljaista. Juuri tuo hiljaisuus tuossa tapahtumassa on jäänyt erityisesti mieleen. Samoin ensimmäisiin kansallisiin suunnistuskilpailuihin osallistuin katsojana. Kilpailupaikalle kuljettiin taksilla, mutta siinä ei ollut mitään ihmeellistä, sillä tuolloin koulukuljetukset hoidettiin myös taksilla. Kilpailujen seuraaminen katsojana jäi noihin kahteen kertaan, sillä sen verran vähän tapahtumilla oli katsojalle annettavaa. Kilpailukeskuksessa ei myöskään ollut paljoakaan seuraa muista katsojista, koska heitä ei yksikertaisesti ollut. Lähes kaikki, jotka suunnistuskilpailuihin tulivat, osallistuivat niin kilpailijoina tai järjestäjinä. Joissain seuroissa mukana oli jonkun suunnistajan äiti tai isä huoltajana, mutta Ankkuris-

sa näin ei ollut tapana.

Ankkurissa ei saman ikäluokan suunnistajia kansani ollut joten seuran sisäistä kilpailua ei päässyt syntymään. Lähimmät saman sarjan suunnistajat löytyivät Kiskon Kiskoista, Tarvasjoen Urheilijoista ja sitten useampia Turun alueen seuroista.

Jossain vaiheessa alettiin järjestää myös viikonloppun kestäneitä suunnistusleirejä, jotka ajoittuivat

Yksi Raunon ensimmäisistä suunnistuskilpailuista. Kartta Siuntiosta.

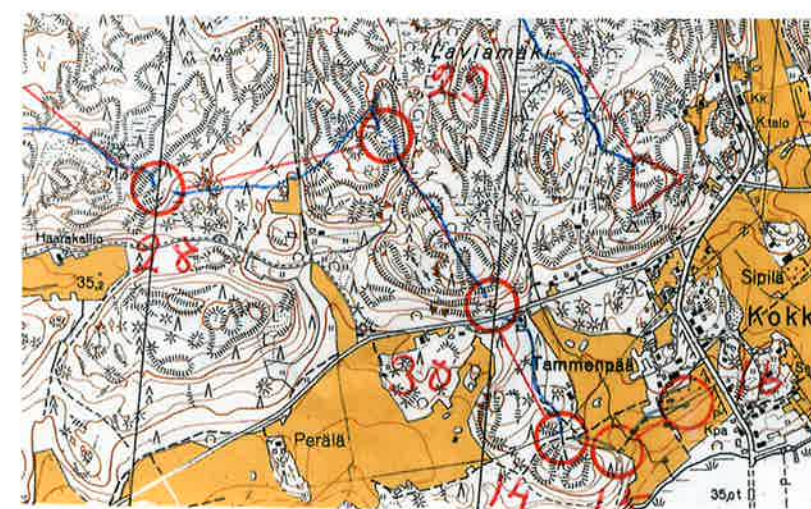
varsinaisen suunnistuskauden ulkopuolelle. Näihin leireihin osallistuivat sekä seuran edustus suunnistajat että vaihteleva joukko junioreita. Kaikki olivat leireille tervetulleita eikä mitään karsintaa tehty, välillä mukana olikin osallistujia jotka heidän vanhempansa olivat luultavasti laittaneet mukaan saadakseen heille hyvän "hoitopaikan" viikonlopuksi.

Suunnistusta tukevaa urheiluharrastustoimintaa järjesti ja muutenkin liikkumaan innosti Ankkurin puheenjohtajana pitkään toiminut opettaja Sakari Tanner. Talvisin järjestettiin viikonloppuisin Kokkilan koulun maastossa hiihtokilpailuja ja kesäisin uimalan kentällä yleisurheilukilpailuja. Sekunnit ja sentit mitattiin tarkasti ja kirjattiin ylös. Palkintoina jaettiin lusikoita. Lusikkapalkintoihin tottuneena olikin hienoa ihmeellistä kun suunnistuskilpailujen palkinnot olivat usein ns. käyttötavaraa kuten esim. laseja ja moottoriöljyä!

Ankkurin tuonaikaisille johtokunnille pitää antaa tunnustus talousasioiden hyvästä hoidosta. Suunnistajat saivat käydä kisoissa, joihin järjestettiin seuran puolesta kuljetus ja myös osanottomaksut maksettiin kaikkien osalta. Johtokunta toimi siis taustalla, mutta Jukolan viesti oli aina joka vuosi sellainen tapahtuma, jonne myös "toppatakkiosasto" lähti kannustusjoukoksi mukaan.

Ankkurin juniorina pääsin myös kilpailumatkoille ulkomaille. Ruotsiin tehtiin keväisin pääsiäisen aikoihin Tiomilaan valmistautuen harjoitusmatka samoin Ruotsin rastiviikolle osallistuin myös muutaman kerran. Kerran olin mukana Norjassa Solo -kisoissa, jossa juoksin viestin ns. sekajoukkueessa, kun meitä ankkurilaisia ei ollut tarpeeksi mukana. Olin mukana myös kilpailumatkalla Tanskassa. Nämä ulkomatkat olivat sellaisia, joihin ei muuten kuin suunnistusta harrastamalla tuohon aikaan olisi ollut mahdollista päästä.

Rauno Vuori

Siihen aikaan kun Rauno opetteli suunnistuksen alkeita, Kokkilan kartta näytti tämän näköiseltä. Kartta vuodelta 1970.

Ari, nuori suunnistaja 1970-luvulla

Oma suunnitusurani alkoi alle kymppivuotiaana iso-veli Heikin tehdessä harjoitusrataa Koskuen tilalla Angelniemen Torkkilan kylässä, jossa asuimme. Muutoin ei paljoa alkuvuosien harjoituksista muista kun Kokkilan koululta melkein aina lähdettiin, joskus löysi jopa takaisin omin voimin ja jos oikein hyvä tuuri kävi, muutaman rastin löysi silloisesta todellisesta korpimaastosta. Rastien viejien yleensä näljaillessa, etteivät olleet ihan varmoja oliko rastit pistetty edes oikeisiin paikkoihin. Majan valmistuttua, siellähän toimintaa pyritettiin sittemmin aika lailla. Yleensä ekana hommana oli kärrätä kaivosta vettä ämpäreillä jos ja kun käsipumppu oli rikki. Siihen aikaan ei kunnan karttoja kumilla paljoa muulta löytynyt, mittakaavat oli joko 1 : 20 000 tai 1 : 25 000.

Eka kisa osui kohdalleni 1970, Korvenpään – ampuradan maastossa, lähelähän se oli, pyöriä taidettiin kisoihin mennä, maasto ei ollut tuttu mitä nyt joskus vähän mustikassa oli käyty. Ikää oli mittarissa vasta 9 v mutta kun nuorin sarja oli 12 v, siinä sitä sitten mentiin ihan normaalirataa. Jostain syystä kukaan ei tarttunut hihasta vaikka otin lähdössä suunnan väärin ja lähdin 100 – 0 väärän suuntaan. No löytyihän ne rastit lopulta hyvin, mutta viimeiseltä rastilta alkoi uusi seikkailu. Kisoihin tulesta ajoimme Hessun kanssa maalivaatteen alta ja hän sanoi, muista sitten, että tästä ali tullaan sitten lopuksi. Eihän hän voinut tietää, että nuoremmilla olikin toinen maali eri paikassa, no minua ei huolitettu väärään maaliin ja kun lippa vinossa, tippa silmässä laahustin tietä takaisinpäin, löytyi pelastajat isosiskojen muodossa paikalle.

Muistaakseni majalla pidetyt seuran mestaruuskilpailut syntymäpäivänäni 11.10.1970, joiden tulokset kertovat totuuden, ettei montaa poikaa remmissä ollut ja kuten arvata saattaa, ei lainkaan tyttöjä. Itse olin näköjään nopein, vaikka muut poijaat oli vanhempia, no Hessuhan oli ratamestari. Miesten sarjan osalta kiinnittää huomiota, Nupposen sijoituneen kolmanneksi, vaikka oli parempi aika kuin Juuso Karilla.

Kuntaotteluunkin osallistuttiin isolla joukolla, olihan Hakoniskoillakin tuolloin suuri määrä suunnistajia. Ainakin 20.9.1970 kisan voiton korjasi Halikko, Salkkarin tekstiä...

"Salon alueen suunnitusvaltiikkaa heiluttelee määrätietoisesti Halikko. Tämän saivat muut kunnat todeta sunnuntaina Paimion Pitkäportaassa juostussa kuntien välisessä suunnistusottelussa, jossa kaikkiaan 188 kilpailijaa seitsemästä kunnasta mitteli paremmuudesta suunnistuksessa ja polkuretkikilpailussa."

Kaiken kaikkiaan ensi vuodet oli hieman hankalia, ensin aloitin tavallisella suunnistuksella, sitten tuli rastireittiä, polkussuunnistusta, polkuretkikilpailua, reittiviivaa jne. Joskus Espoon Nuuksiossa kävi hullusti. Karttaan oli merkitty vain lähtöpaikka ja maali, reitillä vastaan tulleet rastit piti sitten merkitä hakaneulan pistolla ja värikynällä kartalle latusuunnistustyyliin. Ratani kiersi sopivasti yhden suurehkon järven, muuten meni hyvin mutta merkkasin kaikki rastit viereisen järven ympärille...no ei tullut hylsyä silloinkaan, mutta maksimi sakot tietty niinkuin nykyisinkin 10 min per rasti.

Muutamia karttoja, joita noista alkuvuosista on jäljellä, katsellessa selviää, että vähintään joka toisessa kisassa on pummattu rajusti ja silloin tällöin on jäänyt kesken, mikä ei sinänsä suuri ihme ole mustavalkoisella peruskartalla kun isketään keskelle korpea. Nykynuorille voinee myös paljastaa silloisen kovan kuntoni salaisuuden, sehän tuli jo pelkästään, sillä kun kisoihin lähdettäessä ensin poljettiin fillarilla aamu tuimaan 7 km Kokkilaan Hessun vauhtia, mikä itselle oli tietty täysillä, kun aina oltiin hieman myöhässä, ettei vaan autokyyti jättäisi.

No kartathan muuttuivat värilliseksi, mittakaavaa muutettiin 1:15 000 ja muutoinkin kartoitustyö ja ratamestareiden aivoitukset paranivat vuosi vuodelta merkittävästi. Sen verran tuo eri ratamuotojen kokeilut ym. vaikeuttivat omaksumiskykyä, että varsinaisesti opin vasta suunnistamaan Ruotsin

Ankkurin edustuksen leiri Naarilassa 1976.

Kuvassa vasemmalta Ari Paganus, Markku Kari, Olli Knaapi, Markku Andelmaa ja Rauno Vuori.

rastiviikolla 1974, kun joka ilta piti selittää Mäkisen Matille ja muille miksi olin valinnut minkäkin reitin. Taisi olla kolmantena päivänä, kun tuli mieleen metsässä, tätä ratkaisua ei pysty millään selittämään ja päädyinkin parempaan valintaan....Olikohan se muuten tuo reissu, missä oli hyvät eväät, syötiin meinaan viikko armeijan sissimuonaa...kiitos Markkujen Laine & Mannonen. (Ja uusia perunoita/Matin huomautus).

Välillä oli vaikea pysyä remmissä mukana, kun seuraavaksi nuorin eli Rauno Vuori oli kolme vuotta vanhempi, eikä nuorempia tullut mukaan kuin vasta, siinä 1975 Cassun, Piatron, Vaavin, Tossun ym. muodossa, ei siinä ongelmiahan noista karvapäistä silloin vaan tuli, onneksi myöhemmin myös paljon iloa.. Miesten leireillä roikuttiin mukana, niin pitkää kuin lyhyttäkin lenkkiä, sen minkä jaksoi. Joskus sai kääntynä vasta silloin, kun hikiraja jonkun selässä oli laskenut määrättyyn rajaan jne...

Positiivisena puolena lähinnä miesten kanssa reenaatessa, oli tietenkin hyvien esimerkkien lähellä olo ja jo tuolloin ns. perässäjuoksutekniikkaa käyttäen erilaista palautetta tuli, eniten noita harjoituksia tuli varmaan Hessun lisäksi, Mannosen Mikon kanssa, joka toimi muutaman vuoden valmentajani ja tietenkin Guru Matin kanssa, joka muutoinkin toimi jo tuolloin leirien järjestelyvastaavana ja koko seuran valmennusguruna. Aikuisiän kynnyksellä Salusvuo-

ren Jussi, näytti mallia erilaisesta suunnistustyylistä ja häneltä jäi ikuinen muisto kaikista mahdollisista urheiluseuroista Suomen maassa.

Ari Paganus

Markku Kari ja Matti Mäkinen Ankkurin edustuksen leirillä 1976 Naarilassa.

Auli, oravapolkulainen 1980-luvulla

Aloitin suunnistuksen 80-luvun alussa 11-vuotiaana, kun näin ilmoituksen Oravapolkukoulusta koulun ilmoitustaululla. Ensimmäiset harjoitukset olivat Märynummella. Aivan ensimmäisillä kerroilla kiersimme lyhyitä ratoja yhdessä ohjaajien kanssa. Sitten kuvioihin tuli mukaan viuhkasuunnistus ja muutaman kerran jälkeen suunnistimme yksinkertaisia muutaman rastin ratoja, joilla rastit sijaitsivat polkujen lähistöllä. Mukaan samoihin harjoituksiin liittyi myös Halikon kirkonkylän porukka ja vetokaksikoksi muodostui Mannosen Mikko ja Hofmannin Kari, jotka jatkoivat oravapolkuharjoitusten pyörittämistä useamman vuoden. Harjoituksia laajennettiin kirkonkylän ja Märyn maastojen lisäksi mm. Kokkilaan, jonne matkattiin Jokelan Penan kyydissä Ankkurin linja-autolla. Ankkurin bussi kyyditti meitä oravapolkulaisia muutaman vuoden myös Maanantairasteille, eli innokkaimmilla oli mahdollisuus kaksiiin suunnistusharjoituksiin viikossa. Talvella harjoitukset jatkuivat jumpan, pelailun ja karttatehtävien parissa Halikon kirkonkylän ala-asteen salissa.

Ylä-aste- ja lukioaikoina harjoituksiin tuli mukaan muutakin kuin suunnistusta ja kiireisin talven harjoitusviikko näytti seuraavalta: maanantaina punttisali Salon uimahallilla, tiistaina loikat Halikon sairaalan takaa Vaskiontielle nousevassa mäessä, keskiviikkona kuntopiiri Halikon ylä-asteen salissa, torstaina pitkä yhteislenkki, perjantaina vapaapäivä (tai mukana ohjaamassa nuorempien saliharjoituksia), lauantaina mäkiharjoitus tai testi juoksu ja sunnuntaina vaellus. Vaelluksia vedettiin tuolloin lähinnä tyttö/naisporukassa eri maastoissa vuorotellen kunkin kotoa käsin. Monien äidit + muita seuran naisia kävi ahkerasti mukana sunnuntain vaelluksilla ja vastasivat huollosta vaellusten jälkeen. Meitä oli parhaimmillaan reippaasti toistakymmentä tyttöä mukana porukassa ja joihinkin pm-viesteihin Ankkurista saatiin neljä tyttöjoukkuetta 2-3 vuoden ikähaarukassa.

Ensimmäisinä kisoina mieleen on jäänyt Ankkurin seuranmestaruuskisat Mathildedalissa. Sää oli sateinen ja syksyinen metsä vaikutti erityisen synkältä. Loppujen lopuksi meitä taisi olla samassa kasassa 2-3 km radalla lähes kaikki 10- ja 12-sarjalaiset suunnistajat. Mieleen muistuu yksi reitinvalinta, jossa 200 m välillä kiersimme ainakin 500 m matkan kun näin pääsi turvallisesti rastilta rastille polkua pitkin.

Metsässä meitä tuolloin neuvoi Mäkisen Päivi, joka odotti Vesaa ja kiersi rataa pientä tyttöä taluttaen. Kävellessä ja suorita reittejä käyttäen Päivin matka kuitenkin eteni huomattavasti nopeammin kuin meidän junioreiden ja hän ehti meitä neuvomaan useamman kerran matkan varrella. Metsästä selvitettiin tälläkin kertaa pois ja kisan jälkeen oli tarjolla lihasoppaa palkintojen jaon yhteydessä.

Omalta osaltani ensimmäinen suunnistusleiri järjestettiin Kokkilassa, jossa yövyimme teltoissa uimalan kentän yläpuolella mökkien välissä. Ruokailu tapahtui kellarin yläbaariissa ja pesulla sekä karamellivarastoja täydentämässä käytiin uimalassa. Joku-nen vuosi myöhemmin oravapolkuleiri järjestettiin Halikon kunnan leirikeskuksessa Lehtiniemessä. Tuolloin kokeilimme taskulamppujen valossa myös yösuunnistusta pareittain. Yhtä paria ei kuulunut takaisin ja kävelimme tietä pitkin vastaan. Ylhäältä suurelta jyrkänteeltä vilkkui valoja. Tytöt tulivat aivan jyrkänteen reunaa alas, mutta koska taskulamppu ei näyttänyt kovin pitkälle ja tytöt eivät aivan tienneet, missä olivat, he vain ihmettelivät että onpas jyrkkä mäki ja selvisivät kunnialla alas. Päivänvalossa samaa reitinvalintaa ei ehkä tulisi tehtyä.

Yksi mieleenpainuvimmista leireistä oli SVUL:in suurkisojen aikaan Lahdessa 1986. Tapahtuma kaiken kaikkiaan oli valtava, kymmeniä tuhansia eri lajeja harrastavia nuoria ympäri Suomea. Muutaman päivän harjoittelimme ahkerasti monelle täysin uudentyypisessä Salpausselän suppamaastossa. Tarjolla oli monenlaisia valmiita harjoituksia, min-kä varmasti ilolla ottivat vastaan erityisesti ohjaajamme, jotka kotioloissa kerta toisensa jälkeen jaksoivat viedä ja hakea rastit metsästä. Suunnistajien osalta suurkisat kruunasi ensimmäinen Nuorten Jukola, johon joukkueet kirasivat yhteislähdössä Lahden hiihtostadionilta ylös suurmäen vierestä. Suppamaasto näytti parhaat (tai pahimmat) puolensa nuorille ankkurilaisille ja tällä kertaa Ankkuri ei vielä ollut mukana kärkekahinoissa.

Auli Mäkitalo

Auli vastaanottaa vuoden 1982 Ankkurin paras oravapolkulainen -pokaalia.

Sanna, oravapolkulainen 1990-luvulla

Sain varhaiset suunnistusoppini Salon Viestin oravapolkukoulussa, josta siirryin junioritoiminnan loputtua Ankkuriin 11-vuotiaana. Ankkurin oravapolkua vetivät tuolloin Päivi ja Matti Mäkinen. Talvisin juniorien saliharjoitus oli perjantaisin, kuten nykyäänkin. Harjoituksessa mm. opeteltiin usein karttamerkkejä, liian usein koripalloa ja sopivasti viestijuoksua. Hauskaa oli aina, vaikka illan disko useimmiten ensisijaisesti mielessä olikin. Lauantaisin oli mäkiharjoitus tai testijuoksu. Pidin hirvittävästi mäkiharjoituksesta, sillä siellä pääsi kokeilemaan vauhtiaan samoilla radoilla seuran huippujen kanssa. Taapersin mäkiharjoituksen kumisaappaissa ja tein tietämättäni arvokasta voimaharjoittelua tulevia suunnistusvuosia varten. Useiden "nastarivuosien" jälkeen saappaat ovat itselläni jälleen kovassa käytössä talven maastoharjoituksissa. Testijuoksussa juniorit juoksivat 5 km tai 2*3 km. Reitti oli nykyinen, paitsi kääntöpaikka hieman eri, johtuen tien mutkistumisesta. Sunnuntaina valettiin. Tunnelma vaelluksissa oli rento, sillä yhteiseen harjoitukseen osallistui usein kokonaisia perheitä. Olipa mukana usein koiriakin pitämässä vauhtia lennokkaan eläimellisenä.

Kesäisin viikon kohokohta oli torstain taitoharjoitus. Harjoituksessa oli tarjolla monentasoisia ratoja rastireitistä vaativaan tavalliseen suunnistukseen. Harjoitukseen mentiin Ankkurin omalla bussilla, ja mitä pidempi matka harjoitukseen oli, sen parempi. Varsinaisia elämyksiä olivat ne matkat, jolloin bussi sammahti tien päälle. Nautiskelin taitoharjoituksista, koska radat olivat haastavampia kuin kilpailuissa. Maalissa sai mehua riippumatta siitä, löysikö kaikki rastit vai ei. Hieman oli totuttelemista tarjonnan heikentymiseen, sillä Viestissä sai limua ja makkaraa. Vanhemmille junioreille järjestettiin lisäksi joskus ylimääräisiä taitoharjoituksia. Tällöin Päivi juoksi jonkun perässä, mutta minut laitettiin yleensä yksin metsään, jostain syystä. Näissä supervaikeissa taitoharjoituksissa opeteltiin norjalaisen maailmanmestarin suunnistustaitoa, kuten Matti usein ilmaisi.

Leirejä pidettiin talvella ja kesällä yksi. Talven leiri oli viikonlopun mittainen ja se pidettiin seurakuntakeskuksissa, joko Naarilassa tai Kesä-Angelassa. Suunnistusoppien lisäksi saimme siis myös kristillistä sielunhoitoa. Kesän leiri suuntautui Norjaan. Vaikka käyriä oli opittu tulkitsemaan kotimaassakin, eteläisen Norjan rinteillä oli välillä jopa pelottavaa. Taidot kuitenkin karttuivat, aivan varmasti. Harjoituksissa oli todella vähän rasteja, joskus vain yksi lähdön ja maalin lisäksi. Niin sitä lähdettiin tärisen raajoin kohti 4 km:n päässä sijaitsevaa ykköstä. Ei polkua, ei mitään. Paitsi käyrät, muutama kivi ja jyrkänne. Oli pakko tehdä kaikki, mitä osasi. Illalla hyvin menneistä rastiväleistä annettiin pluspisteitä, jotka summattiin viikon mittaisen leirin ajalta yhteen.

Päivi ja Matti korostivat aina suunnistustaidon merkitystä. Juoksuvaudin kehittämiseen olisi kyllä aikaa. Ja näinhän se on. Tuon aikakauden Ankkurijuniorit olivat todella taitavia ja menestyivät kilpailuissa. Voitimme mm. kaksi kertaa Oravatonnin ja Nuorten Jukolan. Tällä hetkellä nämä silloiset juniorit ovat jo kokeneita ja rutinoituneita suunnistajia. Heistä osa on tämän hetken Ankkurin edustusryhmissä, osa muissa seuroissa, jotkut ovat ehtineet palaamaan takaisin Ankkuriin. Nyt me neonväriakauden juniorit olemme esimerkkinä nykynuorille sekä samalla suunnistamme parhaita vuosiamme.

Sanna Heinonen

Kuvassa Ankkurin nuoria pohjoisen leirillä 1995. (Kuva Mäkisen kuva-arkisto)

Sanni, nuorisuuntalainen 2000-luvulla

Suunnistaminen on kivaa. Olen aloittanut suunnistamisen 4-vuotiaana. Kesä-Angelan lähistöllä pidettiin Halikon kunnanmestaruus suunnistuskisat ja osallistuin niihin. Axelssonin Kallu-pappa oli Niklaksen kanssa kisoissa ja minä sain mennä heidän mukaansa. Vauhti oli hurjaa ja huusin aina matkan varrella välillä, että "Kallu olota!" Tämä asian Kallu-kin muistaa vielä tänä päivänä. Tosin taidan juosta nyt kovempaa kuin Kallu.

Olen suunnistanut kohta 10 vuotta. Harjoittelen Nuorisuuntaharjoituksissa viikoittain ja käyn silloin tällöin lenkillä. Lisäksi käyn uimahallilla. Seuraavaksi aion mapittaa ja järjestää kaikki karttani aakkosjärjestykseen. Alakerrassa niitä on aikamoinen läjä. Siihen taitaa kulua monta päivää.

Olen valinnut suunnistuksen pääurheilulajikseni. Suunnistuksen lisäksi olen harrastanut ja kisannut

uinnissa ja yleisurheilussa. Aioin lopettaa metsässä turhaan juoksentelun ja keskittyä suunnistamiseen. Kartanlukutaito sujuu hyvin, mutta kompassia voisin käyttää enemmän.

Kilpaileminen on kivaa. KLL:n kisoissa olen saanut palkintoja ja toiveenani on joskus olla niissä kisoissa ykkönen. Sitten Pinjan ja Millan kanssa osallistumme viesteihin ja yritämme parhaamme. Yösuunnistukseen tarvitsen vielä lisää kisaharjoittelua.

Kisoissa on kivaa ainakin silloin, jos on hyvä sää. Olen nimittäin "vilukissa" ja pidän lämpimästä. Kisoissa näkee kavereita muista seuroista. Muulloin kavereiden kanssa voi jutella mesessä. Muutenkin on kiva reissata pitkin Suomea. Ruotsinreissutkin ovat mukavia.

Sanni Kivelä

Pelto täynnä PC:itä

Tämä juttu ei otsikosta huolimatta kerro pesupaikasta, tai no lopussa päästään sinnekin - nimittäin kaikkien tuntemalle suunnistuksen keskustelupalstalle. Aasinsiltana käytetään sitä tosiasiaa, että Angelniemen Ankkuri on kisajärjestäjänä Suomen arvostetuimpia seuroja ja siihen on osasyynsä myös korkealla tietoteknisellä osaamisella tulospalvelupuolella hyvien maastojen, karttojen, ratojen ja muiden kisajärjestelyjen lisäksi.

Peruspalvelut kuntoon

Sähköinen leimausjärjestelmä Emit tuli Suomeen 2000-luvun vaihteessa. Ankkuri järjesti ensimmäisen Emit-kilpailunsa heinäkuussa 2000, jolloin neljän tietokoneen järjestelmällä laskettiin Varsinais-Suomen Rastipäivät Hevonpäässä. Osallistujia oli heti ensimmäisessä kaksipäiväisessä tulokokeessa n. 1 300, joten ihan helpolla ei alkutaipaleella päästy. Ensimmäisessä kisassa vastuun tuloksista ottivat Risto Kivinen, Erkko Pyy ja Petri Virta Suomen Emit-asiantuntija Timo Kokon pienellä koulutuksella. Emit-tuloslaskenta jatkui samana syksynä, kun Ari-Pekka Luoma edellisvuosien tapaan oli mukana Halikko-viestissä. Järjestelmän koko oli jo kasvanut kymmeneen koneeseen, mutta vielä mentiin eteenpäin melko perinteiseen tapaan "tulokset taululle nopeasti ja varmasti". Tulokset toimitettiin luonnollisesti myös Internetiin väliaikoinen välittömästi kilpailujen päättyttyä.

Ari-Pekka Luoma esittelee tulospalvelujärjestelmää kutsuvieraille Halikko-viestissä 2000 Ruskalla.

OnLine-seurannan ensiaskeleet

Pientä esimakua Emitin suomista mahdollisuuksista saatiin seuraavana vuonna, kun Kokkolan Ankkurirasteilla tarjottiin kilpailijoille väliaikojen tarkasteluun viiden koneen "nettikahvilaa" sekä väliaikoja maastosta langattomalla Satel-radiomodeemi-yhteydellä. Modeemi- ja kaapeliyhteyksiä hyödynnettiin sitten saman syksyn Halikko-viestin väliajoissa jo enemmän kuulutuksen käyttöön. Varsinainen OnLine-seurannan vallankumous koettiin kesällä 2002, kun allekirjoittanut oli mukana kehitystyössä Varkauden Fin5-rastiviikolla, jossa väli- ja loppuajat siirrettiin myös reaaliajassa Internetiin joensuulaisen Jukka Inkerin seurantarjestelmään. Kun vielä tuloslaskennassa käytettävät Pekka Pirilän ohjelmat kehittyivät samana syksynä luotettaviksi TCP-IP -ohjelmiksi, olivat sarjakaapelit ja MS-DOS -käyttöjärjestelmä jo lähes historiaa. Ankkurin Tuloshemmot saivat myös kovan vahvistuksen, kun Mika Honkanen aloitti puuhastelun tulospalvelun parissa.

Tulospalvelujärjestelmä joutui pakkas-testiin Ankkurirasteilla 16.4.2001 Kokkilassa, kun kilpailua edeltävänä yönä satoi lunta noin 15 cm.

Kilpailijoiden sisäänluentaa Halikko-viestissä Hajalassa 2001. Pikkukuvassa "tuloshemmot" Mika Honkanen ja Risto "Ryde" Kivinen Halikko-viestissä Salakalliolla 2004.

Myös kuulutus Internetiin

Halikko-viestissä 2002 ei sitten enää pelkkään perinteiseen tulospalvelumalliin eikä edes Online-seurantaan tyydytty, vaan jotain uuttakin piti tarjota. Uudistus tehtiin Internet-kuulutuksen tarjoilulla. ADSL-yhteys ja lisäpalvelut olivat siis Ankkurin kilpailuissa jo arkipäivää. Vuonna 2003 jatkettiin FinnSpringissä ja Halikko-viestissä hyväksi havaittua lisäpalveluiden linjaa, mutta pelkällä Windows-verkolla ja jo hieman alle 25 tietokoneen järjestelmällä, jota suurempia oli käytössä vain Jukolan viesteissä. Samana vuonna alkoi myös Riston koodaaman Ilmoittautumishärvelin leviäminen kisajärjestäjien työkaluksi ympäri Suomen. Tuloslaskenta jatkui seuraavina vuosina paitsi Ankkurin kisoissa myös Riston Result Fellows -toiminimellä myös Ari-Pekan ja Mikan ollessa mukana muissa suurissa suunnistuskisoissa Suomessa (mm. FinnSpring 2004-2006 ym.).

Reittihärveli ja GPS

Mutta osaavat ne muuallakin. Jouni Aaltosen kehittämä OnLine-seurantapalvelu ja Jarkko Ryyppön Reittihärveli tulivat kisojen palvelulistalle vuonna 2004 mm. Jukolan viestissä. Tanskan pojat Chris Terkelsenin ja Jakob Ödumin johdolla sekä Pekka Varis Suomessa ovat kehittäneet tahoillaan toimivat GPS-seurantajärjestelmät parin viime vuoden aikana. Näistä tanskalainen Tractrac olikin ensimmäistä kertaa käytössä Jukolan viestissä Salossa 2006 – Ankkurin kisoissa, kuinkas muuten. Oma lukunsa on vielä oululainen FRWD-urheilutietokone, johon tallennetun Maanantairasti-reitin voi kotitietokoneella purkaa skannatun suunnistuskartan päälle. Kuulakärkikynä on siis lopullisesti historiaa... Niin ja onhan Paimionkin pojilla oma online-seurantajärjestelmä Internetissä. Kyllä me suunnistajat osaamme!

Tekniikka kehittyy

Jukolan viestissä Tuloshemmojen tietokonejärjestelmä oli jälleen se suurin ja kaunein. Kaikkiaan n. 70 konetta jauhoi tuloksia ja kaikki lisäpalvelut tarjottiin sekä paikalla olevalle yleisölle että kotikoneiden ääreen. Syksyn Halikko-viestissä taas päästiin onneksi pitkästä ajasta alle 20 koneen järjestelmään ja kaikki lisäpalvelutkin toimivat moitteitta. Enää ei ollut pelto ihan niin täynnä PC:itä kuin ennen. Tekniikka kehittyy ja järjestelmät kevenevät – onneksi näin päin. Kun vielä päästään tuosta piuhojen vetämisestä täysin langattomaan ja luotettavaan verkkoon, alkaa tämäkin harrastus olla helppoa... Uusimman tekniikan käyttöönotto ja kokeilu vaatii pioneerihenkeä ja sitähan Ankkurista löytyy.

Kisojen mittari

Niin, se pesupaikka... Kaikesta tekemisistä kilpailujen parissa saa nykyisin palautteen - kuinkas muuten kuin Internetistä - eli Suunnistus.netin Pesupaikalta. Tiettyjen kisojen odotusarvot taitavat tosin olla niin korkealla, että se positiivinen palaute taitaa jäädä hyvin usein kuulematta tai näkemättä, epäonnistumiset kyllä otetaan herkästi esille nimimerkin takana. Pitääpä ilmeisesti vielä mennä joskus sinne oikeallekin pesupaikalle kuuntelemaan, mitä kisoista oikeasti puhutaan, tai antamaan sitä positiivista palautetta!

Risto Kivinen

Yläkuvassa Salo-Jukolan emit-luentateltta. Pikkukuvassa tulospalveluohjelmiston kummallisuuksia Halikko-viestissä 2006 ihmettelevät Olli Salo, Ari Peltola ja Tuomo Mäkelä.

Petri Paukkunen asentaa online-rastia Salo-Jukolassa.

Harrastesuunnistusta huippusuunnistus- seurassa

Salon ympäristön suunnistusseurat ovat vuosi-
kaudet tehneet merkittävää työtä kunto- ja har-
rasteurheilun eteen järjestämällä viikoittaisia kun-
tosuunnistustapahtumia. Arkipäivinä järjestetään
säännöllisesti viittä eri kuntosuunnistustapahtumaa
alle 40 km:n päästä Salosta. Ankkuri on ollut mu-
kana harrastesuunnistustoiminnassa jo vuodesta
1980, puuhanaisilla ja – miehillä on siis takana jo 27
toiminnan vuotta.

Vuonna 1980 aloitimme Maanantairastien järjestä-
misen yhdessä Salon Viestin kanssa. Ensimmäisen
järjestelyvuoden reilun 2000 suunnistajan joukko
järjestetyssä 25 tapahtumassa kasvoi nopeasti yli
10 000 kuntoilijan määrään. Maanantairastien "hul-
luja vuosia" elettiin 1983 - 89.

Vuonna 1995 Ankkuri irtaantui seuryhteistyöstä
ja alkoi järjestää omia Lahirastejaan tiistai-iltais-
in, jolloin ei seudulla ollut muita kuntosuunnistustapahtu-
mia. Lahirasteilla ratavaihtoehtoja lisättiin ja käyt-
töön otettiin pelkästään 1:10 000 – mittakaavaiset
kartat. Myös kuntosuunnistajille tarjottavat kartat
haluttiin pitää ajantasaisina ja tarjota korkeintaan
kolme vuotta vanhoja karttoja. Viikoittaisen pelkäs-
tään omin voimin järjestettävän tapahtuman rasituk-
set kävivät kuitenkin seuraväelle nopeasti raskaak-
si. Tiistai-illan suunnistustapahtuma ei osoittautunut
myöskään kävijämäärältään menestykseksi.

Vuonna 2000 olimme valmiit palaamaan takai-
sin Salon Viestin kumppaniksi Maanantairastien
järjestäjäksi. Salon Viesti oli vuonna 1995 ottanut

kumppaneikseen Salon Vilppaan ja Rasti - Perni-
ön ja vuonna 2000 siis Ankkurikin liittyi järjestely-
nelikkoon. Tapahtumien määrää kasvatettiin 28:
aan, joista Ankkuri hoitaa kauden aikana 8. Joka
neljäs viikko kohdallemme osuva järjestelyvastuu
on osoittautunut sopivaksi. Maanantairastien vas-
tuuhenkilöinä 2000-luvulla ovat toimineet Jukka
Rapo, Jari Kuusisto ja Anu Reiman. Seuramme
edustussuunnistajat ovat ottaneet ison vastuun
Maanantairastien järjestelyistä. Vetäjänsä Matti
Mäkisen johdolla on edustussuunnistajien joukosta
muodostettu kausittain kahdeksan parivaljakkoa,
jotka kukin vuorollaan vastaavat yhden tapahtuman
järjestämisestä. Kuntosuunnistusväki saa nauttia
hyvin suunnitelluista radoista ja seuraväkikin saa
konkreettista hyötyä edustussuunnistajistamme.

Parin viime vuoden aikana on suunnistuksen suosio
seudulla ollut loivassa nousussa ja myös suunnista-
jien määrä Maanantairasteilla on kasvanut. Kaudella
2006 rasteja etsi n. 4300 suunnistajaa. Kävijämää-

rät yhdessä Ankkurin järjestämässä tapahtumassa
ovat kauden aikana 170 - 210 kuntoilijaa per maa-
nantai-ilta.

Maanantairastit tarjoavat edelleen, 27 vuoden jäl-
keen, kuntoilijoille, lajia kokeileville, kilpailijoille ja
huipuille suunnistuselämyksiä erilaisissa maastois-
sa ympäri Salon seutua. Osa käy vain kokeilemassa
lajia kenties työkaverinsa innostamana ja osa taas
ei voi koskaan olla pois yhdestäkään tapahtumasta.
Monet tutut, entiset aktiivisuunnistajat ovat tämän
päivän kuntosuunnistusaktiiveja. Kilpailevat suun-
nistajat hakevat maanantai-illasta ehkä lievitystä
viikonlopun kisapettymykseen tai hakevat vielä yh-
den startin liian lyhyeen kisaputkeen. Onpa motiivi
kuntosuunnistukseen osallistumiseen mikä tahansa
on kuitenkin selvää, että näiden tapahtumien jär-
jestämiseen on oma tilauksensa huippusuunnistus-
seurassakin.

Anu Reiman

Kartanpiirtäjiä Maanantairastien 25-vuotisjuhlatapahtumassa 17.5.2004 Halikon koulukeskuksen pihalla.

Kartanmyynti Pitkäojan Maanantairasteilla 2.9.1985. Salon Seudun Sanomien lehtileikkeen mukaan Maanantairastit suunnistettiin Ankkuriviestin jälkitunnelmissa samoilla rasteilla, joita oli käytetty edellisenä viikonvaihteena 120 joukkueen kovavauhtisessa viestikilpailussa. Osanottajia kirjattiin kaikkiaan 427.

Ankkurin karttatoiminta

Ankkurille ensimmäinen suunnistuksen erikoiskartta 1975

Ankkuri tunnetaan maailmalla kilpailumenestyksen lisäksi hyvin järjestetyistä kilpailuista, hyvistä suunnistusmaastoista sekä laadukkaista kartoista. Halikossa on runsaasti hyviä, yhtenäisiä ja vaativia suunnistusmaastoja. Maanmittauslaitoksen valmistamia yleisiä maastokarttoja eli ns. peruskarttoja käytettiin suunnistuskarttoina 1970-luvun puoliväliin asti. Näihin aikoihin alettiin valmistaa suunnistuksen erikoiskarttoja, joissa kuvattiin maastoa tarkemmin kuin peruskartoilla. Kartoille alkoi ilmestyä rastipisteiksi sopivia kiviä, kumpareita, jyrkänteitä, soita, notkoja yms, joista peruskartoilla oli kuvattu vain suurimmat. Korkeuskäyrilläkin alettiin kuvata maaston muotoja ns. suunnistajan näkökulmasta.

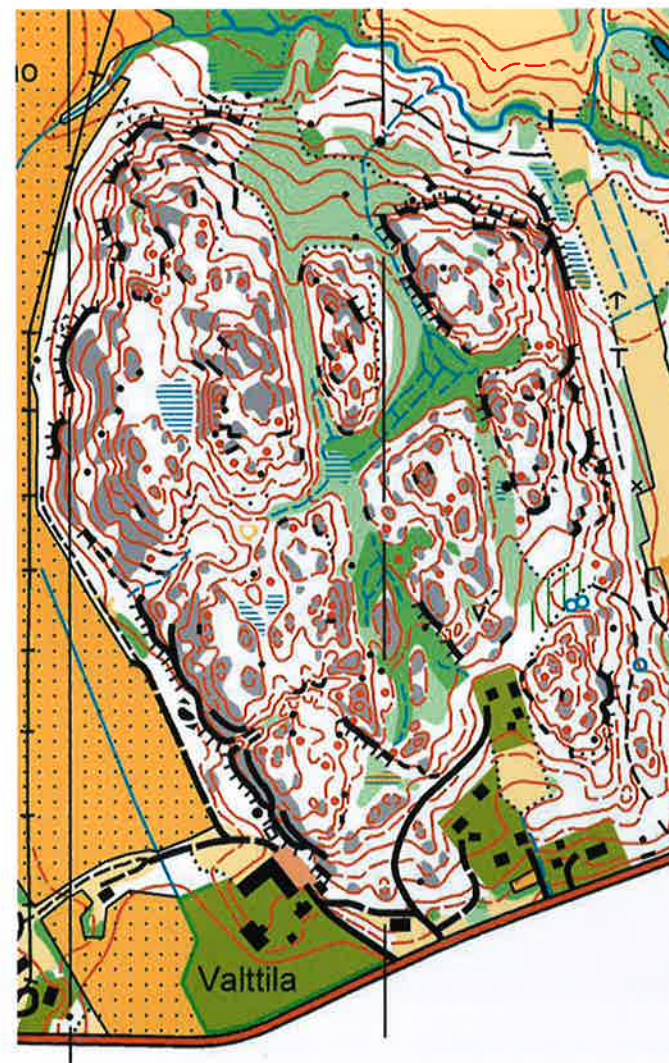

Suunnistuskarttaa Kokkilan koulun itäpuolelta vuodelta 1975 ja 2006. Vasemmalla olevaa karttaa käytettiin Ankkurin vuonna 1975 järjestämässä Isotonic-viestissä. Oikealla olevan kartan ensikäyttö on kevään 2007 Ankkuri-rasteilla.

Ensimmäiset suunnistuksen erikoiskartat olivat kuitenkin vasta peruskartan täydennyksiä. Myöhemmin kartoja alettiin valmistaa alusta asti pelkästään suunnistuksen tarpeisiin.

Ankkurin ensimmäinen suunnistuskartta valmistui vuonna 1975 Vuorentaan kartanon pohjoispuolelta metsästä. Kartan mittakaava oli siihen aikaan poikkeuksellisesti 1:10 000 ja sen maastotyön teki peruskarttaa täydentäen Pertti Peltö-Huikko. Kartalla järjestettiin lähinnä harjoituskilpailuja.

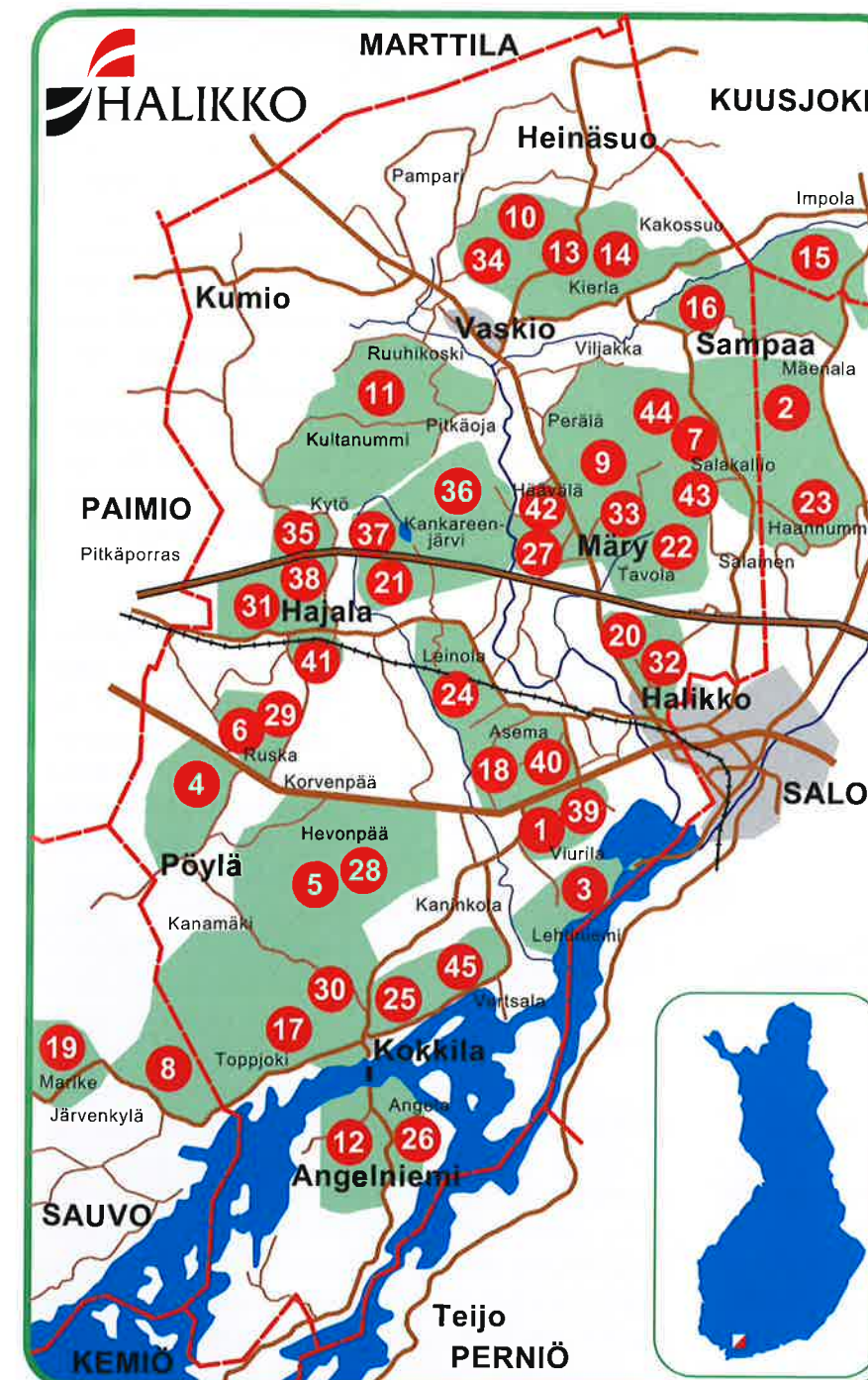
Vuosina 1974-1975 iso kartoitushanke oli Isotonic-suunnistuksen henkilökohtaisen kilpailun kartta Asemanselän-Leinolan alueesta sekä viestin kartta Vartsalan maastosta. Molemmat kartat tehtiin

peruskarttaa täydentäen mittakaavaan 1:15 000. Matti Mäkinen teki Asemanselän kartan maastotyön. Koska Matin koti oli kartan reunalla, sopi tämä kartoitustyö hänelle erinomaisen hyvin. Matin veli Markku oli alkuajoina Ankkurin karttojen yleisin puhtaaksi piirtäjä.

Seuraavana vuonna otettiin uusi askel kartanvalmistuksessa, kun Kärävuoren Nuorten SM-suunnistuksen kartan pohja-aineistona käytettiin peruskartan

sijasta jo ilmakuvasta siirrettyä ns. stereopohjaa. Tästä lähtien lähes kaikissa kartoissa pohja-aineistoina on käytetty joko suunnistuskarttaa varten tehtyä stereopohjaa tai kunnan kaavan pohjakarttaa. Ankkurin suunnistuskartat tehtiin 90-luvun vaihteeseen asti pääsääntöisesti mittakaavaan 1:15 000. Sen jälkeen käyttöön on vakiintunut myös mittakaava 1:10 000. Monista kartoista on otettu sekä 1:10 000 että 1:15 000 mittakaavaiset painokset.

Nro	Nimi	Vuosi	Mittakaava
45	Vartsala, Itä	2006	1:10 000
44	Laukassuo	2005	1:10 000
43	Salakallio 3	2004	1:10 000
42	Häävälä 2	2004	1:7 500
41	Paimoinen	2004	1:10 000
40	Mustamäki	2004	1:10 000
39	Vuorentaka 2	2004	1:10 000
38	Hajala 2	2004	1:10 000
37	Piintila	2003	1:10 000
36	Kankareenjärvi	2003	1:10 000
35	Hajala	2002	1:10 000
34	Vaskio	2002	1:7 500
33	Märynummi	2002	1:10 000
32	Halikko kk	2002	1:10 000
31	Myllytyrky	2001	1:10 000
30	Tammenpää	2001	1:10 000
29	Hulvela	2000	1:10 000
28	Hevonpää	2000	1:10 000
27	Häävälä	1999	1:10 000
26	Angela	1998	1:10 000
25	Vartsala	1998	1:10 000
24	Leinola	1997	1:10 000
23	Haannummi	1996	1:10 000
22	Märy-Tavola	1996	1:10 000
21	Kankare	1996	1:10 000
20	Halikko kk	1996	1:10 000
19	Järvenkylä	1996	1:10 000
18	Asema	1995	1:10 000
17	Kokkila	1994	1:10 000
16	Nurkkila	1994	1:10 000
15	Sampaa	1994	1:15 000
14	Kakossuo	1994	1:10 000
13	Kierla	1994	1:15 000
12	Angeliemi	1993	1:10 000
11	Kultanummi	1993	1:15 000
10	Vaskio	1992	1:10 000
9	Märynummi-Sampaa	1992	1:15 000
8	Toppjoki	1992	1:15 000
7	Salakallio	1990	1:10 000
6	Ruska	1986	1:15 000
5	Hevonpää	1986	1:15 000
4	Pöylä	1985	1:15 000
3	Lehtiniemi	1984	1:15 000
2	Salakallio	1983	1:15 000
1	Vuorentaka	1975	1:10 000

Kartta osoittaa maastot, joista Ankkuri on valmistanut suunnistuskartan. Syksyllä 2006 valmistunut Vartsalan maaston itäosan kartta oli järjestyksessään jo 69 Ankkurin suunnistuskartta. Monia maastoja on uusintakartoitettu jo useita kertoja.

Tietokoneet kartanpiirtämiseen

Kartoitusprosessi koki viimeisimmän suuren muutoksen 1990-luvun alussa, kun tussien sijasta karttoja alettiin piirtää puhtaaksi tietokoneilla. Sveitsiläinen Ocad-ohjelma on vakiinnuttanut paikkansa kaikkien suunnistuskarttojen piirtämishajana. Tästä johtuu, että suunnistuskarttojen ulkoasu on hyvin samanlainen eri puolilla maailmaa. Ankkurin ensimmäinen digitaalinen suunnistuskartta on Märystä vuonna 1991 tehty Halikko-viestin kartta. Digitaalinen piirtäminen poisti monia työvaiheita kartan painamisessa, paransi kartan luettavuutta ja teki kartan ajantasais-tuksesta helpompaa.

Maastotyö on kartan valmistuksen vaikein ja vaativin työvaihe. Yhden neliökilometrin kartoittamiseen kuluu työaikaa keskimäärin vähän yli 30 tuntia. Kartoittajan pitää käydä maasto niin hyvin läpi, että mitään ei jää huomaamatta. Maastotyöntekijän taidosta riippuu kuinka hyvä kartasta tulee. Kartoittaja joutuu päättämään mitä yksityiskohtia kartalla kuvataan ja miten niitä yleistetään. Kun kansallisen kilpailussa maastoa tarvitaan vähintään 8 neliökilometriä, niin se tarkoittaa noin puolentoista kuukauden työpanosta maastossa. Lisäksi digitointiin ja kartan viimeistelyihin menee vielä parin viikon työpanos.

Alkuaikoina Ankkurin kartat tehtiin lähes poikkeuksetta talkootyönä. Tällöin isoilla kartoilla jouduttiin käyttämään useita maastotyön tekijöitä. Tästä seurasi, että kartta ei ollut kaikilta osin tasalaatuinen. Maastotyön suuritoisuudesta ja vaativuudesta johtuen Ankkuri on viime vuosina käyttänyt kartan valmistuksessa alan ammattilaista. Jussi Silvennoisen nimi löytyy useista Ankkurin viime vuosien kartoista. Kun maastotyö tehdään ensimmäisen kerran hyvin ja tasalaatuisesti, onnistuu kartan ajantasaisuus hel-

pommin ei-ammattilaiseltakin.

Ankkurin kilpailutoiminta on ohjannut karttojen valmistusta. Halikko-viesti on aina lokakuussa ja se on totuttu suunnistamaan aina uudella kartalla. Keväisillä Ankkurirasteilla on usein käytetty edellisen syksyn Halikko-viestin karttaa siten, että siihen on tehty muutaman neliökilometrin lisäalue.

Maastoja riittää

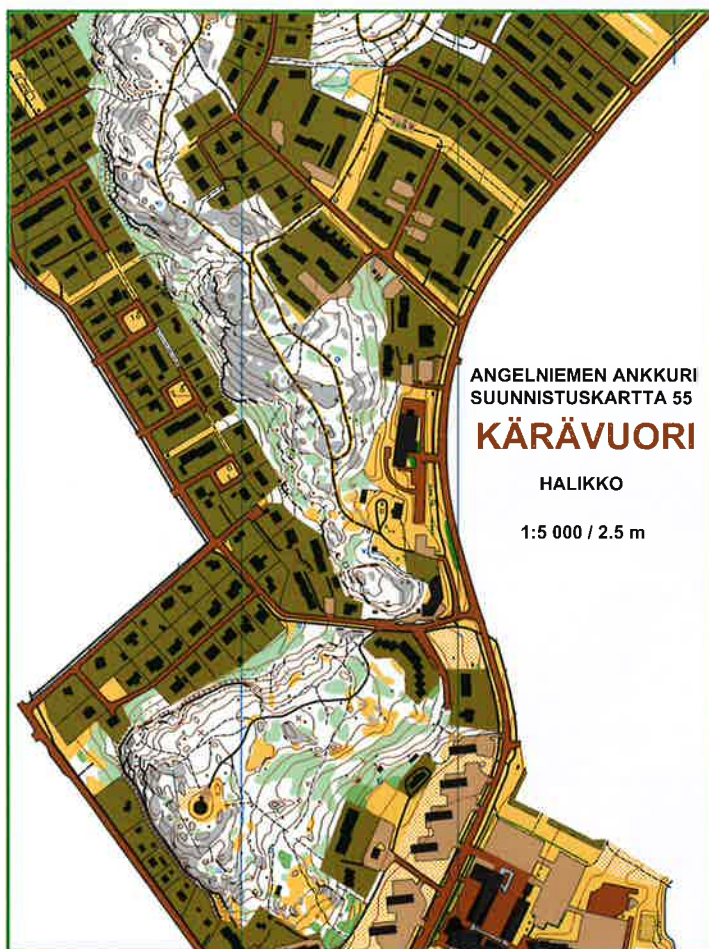
Suurin osa Halikon maastoista on kertaalleen kartoitettu. Joitakin neitseellisiä alueita sentään vielä löytyy. Halikossa on onneksi niin paljon maastoja, että sopivasti kierrättämällä voidaan jättää maasto rauhaan jopa 15 vuodeksi. Koska Salon alueella on paljon hyviä maastoja, niin on pystytty sopimaan sitä, että naapuriseuroilla ei ole ollut tarvetta pyrkiä saamaan Halikon maastoja käyttöönsä.

Kilpailutoiminnan lisäksi karttoja tarvitaan suunnistuksen alkeiskoulutuksessa sekä kuntosuunnistuksissa. Nuorisokoulutukseen soveltuvassa maastossa pitää olla selkeitä maastokohteita kuten teitä, polkuja, peltoja, linjoja yms. Tällaisista maastoista on usein tehty oma kartta nuorisotoimintaa varten. Halikon kunta on viime vuosina tukenut nuorisokoulutuskarttojen valmistusta.

Tulostekartat tulevat

Viime vuosina väritulostimien nopea kehitys ja hankintahintojen aleneminen ovat syrjäyttämässä perinteistä kartan painoprosessia. Ankkurissa ei toistaiseksi ole kansallisen tason kilpailuissa käytetty tulostekarttoja. Painokartat ovat ainakin toistaiseksi vielä luettavuudeltaan selkeämpiä ja painojäljeltään kestävämpiä kuin tulostekartat.

Ilkka Saarimäki

Esimerkki alkeiskoulutukseen soveltuvasta suunnistuskartasta Halikon koulukeskuksen pohjoispuolelta.

Venlojen viestin voitto 1998

21. Venlojen viesti – Angelniemen halintaa

Vahvimpana suosikkina Juhla-Jukolaan lähti Tiomila-voittaja osloilainen Bäckelagets SK, mutta myös viestin muut mitalistit Angelniemen Ankkuri ja Liedon Parma saivat usealta voittoarvion. Myös aikaisemmin keuhkolla Turun kevätyn viestissä menestyneet Hämeenlinnan Suunnistajat ja Pargas IF sekä Tampereen Pyrintö, Halden SK ja OK Orion (Karlskrona, Ruotsi) olivat monen listalla kärkipäässä.

Ensimmäisellä osuudella noustiin ensin tiukka mäkirinne, jonka jälkeen edessä oli pienipiirteistä kalliolyätkää 5,8 km verran. Ensimmäisenä tuli vaihtoon myös v. 1995 aloituksen nopein, Paraisten Ingela Mattsson, joka oli siirtynyt johtoon jo osuuden puolessa välissä. Heti hänen perässään tuli Angelniemen Ankkurin Monica Boström sekä pitkä letka muita.

Toinen osuus oli myös 5,8 km. Angelniemen Marika Mikkola ja Paraisten Yvonne Gunell taivalsivat yhdessä ja tekivät osuuden nopeimmat ajat. Niinpä ero vaihdossa seuraavaan, myös hyvän suorituksen tehneeseen Liedon Parman Reeta Kolkalaan kasvoi pariin minuuttiin. Terävin kärki oli siten kovin 'kotivoittainen'.

Kolmas osuus oli vain 4,7 km. Vuonna 1989 HNMKY:

Lähde: www.jukola.com

Venlojen viestin voittajajoukkue 1998 Monica Boström, Kirsi Tiira, Johanna Asklöf ja Marika Mikkola. (Kuva SSS arkisto).

n Venlojen viestin voittoon ankkuroinut Kirsi Tiira (myöh. Boström) vei Angelniemen viestiä vauhdilla ja varmuudella ja vaihtoi 2.21 ennen Liedon Katja Honkalaa. Parainen oli kolmantena yli kaksi ja puoli minuuttia kärjestä. Sitten olikin yli viisi minuuttia seuraaviin joukkueisiin.

Ankkuriosuus oli 7,6 km. Tiira lähetti Angelniemen viestiä jatkamaan siskonsa Johanna Asklöfin (o.s. Tiira) – myös 1989:n Venlojen voittaja, silloin aloittajana. Häntä lähtivät ajamaan takaa lähinnä Liedon Anniina Paronen ja Paraisten Eija Koskivaara. Koskivaaralla kulki hyvin ja vaikka Asklöfkään ei pummannut, ero pieneni koko ajan ja lopussa naiset kulkivat jo näköetäisyydellä. Asklöf piti kuitenkin pintansa ja hän oli maalissa 14 sekuntia ennen kilpasiskoaan.

Tulokset:

1. Angelniemen Ankkuri 1 2.51.30 (Monica Boström 3-42.35, Marika Mikkola 1-1.22.13, Kirsi Tiira 1-1.55.42, Johanna Asklöf)
2. Pargas IF 1 2.51.44 (Ingela Mattsson 1-42.30, Yvonne Gunell 2-1.22.22, Sanna Nymalm 3-1.58.21, Eija Koskivaara)
3. Bäckelagets SK 1 NOR 2.58.45 (Ragnhild Myrvold 46-46.44, Anne Margarethe Hausken 16-1.31.31, Yvette Hague 12-2.06.33, Hanne Staff)

Halikko-viesti

Seuran talous perustuu kahdelle suurelle kivijalalle: Seuran omille kisajärjestelyille sekä yhteistyölle elinkeinoelämän ja Halikon kunnan kanssa.

Ankkurille on tullut perinteeksi järjestää joka vuosi huhtikuussa Ankkurirastit ja lokakuussa Halikko-viesti. Näiden lisäksi olemme mukana jokavuotisessa kirkkovenesoututapahtumassa, Halikko-soudussa, kisajärjestäjänä.

Halikko-viestistä on muodostunut brändi, jossa yhdistyvät hyvä maasto ja kartta, laadukkaat radat hajontoineen sekä hyvin hoidetut kilpailu-, kuljetus- ja huoltopalvelut. Halikko-viestistä on kehittynyt Suomen toiseksi suurin vuotuinen viestisuunnistus-tapahtuma. Osanottajamäärissä mitaten edellä on vain Jukolan viesti.

Alkuvuodet 1989-1998 kilpailunjohtajana toimi Mikko Mannonen. Vuodesta 1999 kilpailunjohtajana on toiminut Heikki Paganus.

Heikki Paganus on toiminut Halikko-viestin kilpailunjohtajana vuodesta 1999.

Kilpailupaikka	Joukkueita	Voittajajoukkue	Seurakilpailun paras
1989 Halikko kk	60	Hiidenkiertäjät	Lynx
1990 Halikko, Salakallio	81	Hiidenkiertäjät	IFK Södertälje
1991 Halikko, Märyn hiekkakuopat	104	IFK Södertälje	Lynx
1992 Halikko, Vaskion urheilukenttä	121	IFK Södertälje	IFK Södertälje
1993 Halikko, Angelniemi	131	Tullinge SK	Lynx
1994 Halikko, Toppjoki	131	Pargas IF	Lynx
1995 Sauvo, Korpela	128	Rajamäen Rykmentti	Lynx
1996 Halikko, Haannummi	127	Lynx	Lynx
1997 Halikko, Leinola	141	Rajamäen Rykmentti	Delta
1998 Kemiö, Kiila	154	Delta	Delta
1999 Halikko, Märy-Häävälä	147	Delta	Rajamäen Rykmentti
2000 Halikko, Ruska	152	Kalevan Rasti	Rajamäen Rykmentti
2001 Halikko, Hajala, Myllytyry	154	Kalevan Rasti	Turun Suunnistajat
2002 Halikko, Hajala, Paturi	156	Kalevan Rasti	Rajamäen Rykmentti
2003 Halikko, Hajala, Piintilä	163	Kalevan Rasti	Turun Suunnistajat
2004 Halikko, Salakallio	151	Lynx	Rajamäen Rykmentti
2005 Salo, Ruusulehto	161	Delta	Delta
2006 Halikko, Kokkila, Hiidenkirkuntie	151	Kalevan Rasti	MS Parma

Vuosina 2002 ja 2003 Halikko-viestin keskus rakennettiin työn alla olevalle Turku-Helsinki moottoritille. Kuvassa vuoden 2003 kilpailukeskus Kankareenjärven maaston länsireunalla, Piintilässä. Vuonna 2002 keskus oli peltoaukean toisella reunalla, noin 1 km Turkuun päin.

Ratamestarina on toiminut 11 kertaa Ilkka Saari-mäki. Yhden vuoden ovat ratamestarina toimineet Markku Kari v. 1989, Risto Gustafsson v. 1990, Matti Mäkinen v. 1991, Tero Heikkilä ja Mika Ruuhiala v. 1995, Janne Virtanen v. 1999, Jarmo Reiman v. 2000 ja Erkko ja Jarkko Pyy v. 2006.

Huippuluokan kartat kuuluvat laadun takeena Halikko-viestiin. Kaikkiin 18 viestiin on valmistunut uusi kartta. Uudet kartoitukset on viime vuosina tehnyt Jussi Silvennoinen, ehkäpä tämän hetken nimekkäin suunnistuskarttojen tekijä. Vanhojen karttojen päivityksiä on tehty myös seuran omin voimin.

Koko seuran viesti

Halikko-viesti on koko historiansa ajan juostu 15-henkisin seurajoukkuein. Joukkueeseen tulee sisäl-

lyttää miehiä, naisia, nuoria ja veteraaneja. Viestin suolana ovat yhtäaikaaisesti juostavat osuudet. Toiseksi viimeinen osuus määrättiin naisten osuudeksi noin kymmenen vuotta sitten. Muille osuuksille joukkue voi sijoittaa kokoonpanovaatimukset täyttävät juoksijat vapaasti.

Seuraavassa on viimeisin kilpailukutsu, josta ilmevät osuudet:

Osuus	Rata	Pituus	Vaativuus	Rajoitus
1	A	5,0 km	vaikea	kaikki
2	ABC	5,0 km	vaikea	kaikki
3	ABC	2,5 km	helppo	kaikki
4	ABC	3,5 km	keskivaikea	kaikki
5	ABC	6,0 km	vaikea	kaikki
14	A	3,5 km	keskivaikea	D-sarj.
15	A	7,5 km	vaikea	kaikki

Koska kysymyksessä on koko seuraa mittaava kisa, joukkueille on asetettu kokoonpanorajoituksia. Joukkueessa on oltava vähintään neljä naispuolista suunnistajaa. Joukkueessa saa olla enintään kuusi H19-39 sarjalaisista suunnistajaa. Osuuden 14 juoksija pitää olla D-sarjalainen. Joukkueeseen tulee kuulua juoksijoita eri sarjoista vähintään yksi D -16 tai D45- -sarjalainen ja yksi H/D -14 tai H/D55- -sarjalainen ja kaksi H/D -16 tai H/D45- -sarjalaisista ja kaksi H/D -18 tai H/D40- -sarjalaisista. Kokoonpano on hieman vaihtunut ensimmäisistä Halikkoviesteistä nykyisen malliseksi.

Ankkurin juniorit Janne ja Antti Nurminen, Veijo Isojunno, Antti Laine, Touko Erämaja ja Olli Salo Halikko-viestin toimitsijoina Halikon Salakalliolla 2004.

Tekniikka ja tulokset

Kisa onnistuu tai kaatuu suunnistuksesta ja suunnistustuloksista. Halikko-viestissä on ollut ilo nauttia laadusta kaikilla sektoreilla. Viestihajonnat ovat olleet hanskassa. Tietotekniset sovellukset on hiottu erikoisviestiin sopiviksi. Tulokset ovat tulleet ajallaan ja oikeina. Sähköiset tulospalvelut on otettu käyttöön. Live-selostusta voivat kuunnella tukijoukot kotisohvalla ja reittihärvelin piirroksista voi seurata omien ja muiden kilpailijoiden reitinvalintoja ja pummeja. Tulospalvelusta ovat vastanneet vuodesta 2000 alkaen Emit-kaudella tuloshemmot Risto Kivinen ja Ari-Pekka Luoma asiantuntijajoukkoineen.

Huipputekniikan hyväksikäyttö maasto-osoluhteissa edellyttää kisakeskukseen hyvää perustekniikkaa. Sähköä on saatava riittävästi ja tasaisesti. Kari Hof-

mann ja Asko Virtanen ovat vastanneet sähköstä ja kuulutuslaitteista useimpina vuosina. Monella muullakin osa-alueella, paikoituksessa, huollossa ja maalitoiminnoissa on paljon haasteellista talkootyötä. Toimitsijoita Halikko-viestissä on 120-150 henkeä. Seuralla on ollut onni saada jokaiseen tehtävään osaavia ja innokkaita toimitsijoita.

Halikko-viestin tunnelmaa

Halikko-viesti on mainittu useissa kirjoituksissa ja SSL:n kannanotoissa yhdeksi hienoimmista suunnistusviesteistä. Halikko-viestin tunnelma on rento. Suunnistus voi olla vaativaa, mutta ei ryppytsaista.

Ruotsalaiset viettävät usein loka-kuulla Halikon matkalla kauden päätösjuhlansa. Lokakuun sää ei joka vuosi ole parhaimmillaan. Huonokaan sää ei Halikko-tunnelmaa pilaa. Leinolan kilpailussa, Rinteen pihapiirissä, vettä satoi koko kisan ajan kaatamalla ja vaihtoalueena ollut pelto oli mutavellinä. Pellon reunassa oli heinittynyt kastelulampi, johon useat ruotsalaiset – ehkä joku suomalainen – sukelsivat kisan päätteeksi huuhtomaan kuraa naamaltaan.

Viisi vuotta myöhemmin Hajalan Paturissa kisat pidettiin kovalla pohjalla, moottoritietymaalla. Sää ei silloinkaan oikein suostunut. Lunta oli satanut viikkoa aiemmin ja kylmien säiden takia kisat juostiin lumisessa maastossa. Ruotsalaiset olivat seuran nettisivuilta huomanneet talviset olosuhteet ja olivat ottaneet sukset matkaan. Sitten vaan ottamaan lämmittelyvetoja moottoritien penkalla, perinteisellä tyyllä suksien.

Hyvää tunnelmaa on ylläpitänyt myös herkeämätön ja letkeä kisakuulutus. Tällä vuosituhanella tahtia on ylläpitänyt Harri Laaksonen osaavine taustajoukkoineen.

Seuraavassa on osallistujien kommentteja Halikko-viesteistä

Rastivuosi-kirja 1996:

Halikkoviestistä on tullut myöhäissyksyn todellinen massatapahtuma, joka kerää jatkuvasti mukaan muhkeat määrät kilpailijoita. Näin nytkin, sillä matkaan lähti 127 15 suunnistajan joukkuetta; kaikkiaan osallistujien määrä siis lähenteli jo kahtatuhatta. Halikko-viesti on usein ollut varsin jännittävä ja kärkeä osalta tasainen kilpailu, jossa ratkaisut ovat tapahtuneet vasta ankkurisuudella.

Henrik Persson, alternativet.nu 2006:
En upplevelse i berghällarnas moderterräng

Knyt dina skor, dra ner tröjan och fixa till strumporna för nu ska det bli springa utav bara den på berghällar. Redan innan det blev springa av hade snacket dragits igång över den fina terrängen vid Halikko-Viesti. Det är inte vid varje tävling du kan njuta av smärtan i benen. Inte heller tycka det är speciellt skönt när andhämtningen närmar sig maxtröskeln. Men den här gången var det kul att kroppen försökte säga ifrån när du samtidigt bara ville springa fortare och höra dina nyinköpta dubb skor smattra allt snabbare mot berghällarna.

Halikko-Viesti bjuder i princip alltid på en terräng som är perfekt för den som går igång på berghällslöpning. 2006 års tävling var absolut inget undantag. Årets tävlingsområde har det inte heller sprungits i tidigare och det verkar som om arrangö-

ren Angelniemen Ankkuri har en stor hink med extasområden att ösa ur. Tidigare har vi fått stifta bekantskap till någorlunda olika områden, men alla har det gemensamt att så fort man kommer upp på höjderna flackar det gärna ut och det blir fina berg-hällsområden. Området där det förstås finns en hel del detaljer men också där du kan finlira mellan små sänkor och punkthöjder eftersom kartan håller högsta klass.

Nimimerkki J keskustelupalstalla 2006:
Halikko-klass

Kiitos erittäin onnistuneesta kisasta. Kompakti & toimiva kilpailukeskus, reipas kuulutus, hienosti seurattava kisa, todella miellyttävä maasto, huippukartta, hyvät radat. Kaikki toimi. Tässä tuotteella on hinta/laatu-suhde niin kohdallaan, että kannattaa kuntoilijankin osallistua. Mahtavaa työtä 18 vuoden ajan. Jonkinlainen laatupalkinto tästä pitäisi myöntää.

Päivi Mäkinen

Kuvassa vasemmalla Jussi Paganus, Erkki Laine, Jukka Salo ja Kalevi Sjöholm pystyttävät karttatelinettä Halikko-viestissä 2002 moottoritietymaalla Paturissa. Kova tiepohja vaati normaalista poikkeavat rakennelmat. Viikko ennen kilpailua maastoon satoi lunta noin 10cm.

Alakuvassa ratamestari Ilkka Saarimäen apulaiset Tuomo Mäkelä, Vesa Mäkinen ja Jussi Paganus valmistautuvat rastilippujen ja leimasinten maastoon vientiin.

Viestimenestyksen vuosikymmen

Ankkurin 1990-luvun kova naisten ryhmä valloitti SM-viestin voiton kahtena vuonna peräkkäin. Vuonna 1996 Askolassa joukkueen muodostivat Ulla Lahtinen, Marika Mikkola, Johanna Tiira sekä ar-

SM-viestin voittajajoukkue 1996: Kirsi Tiira, Ulla Lahtinen, Marika Mikkola ja Johanna Asklöf.

mottomassa kirikamppailussa Rastikarhujen Marjo Pymäen sekunnilla kukistanut Kirsi Tiira. Tuolloin naistenkin viestissä juostiin neljä osuutta miesten tapaan. Samoissa kisoissa lahjakkaan H16-joukkueen Antti Vigelius, Mika Hämälistö, Sami Nurmi unelma edellisen vuoden hopean kirkastamisesta kullaksi sortui ankkuriosuudella kantahämäläiseen tiheikköön selvässä johtoasemassa. Tuloksena kuitenkin SM-pronssia.

Seuraavan vuoden SM-viestit Loppella muistetaan mm. miesten sarjan massakiristä, jossa viisi ensimmäistä joukkuetta olivat maalissa kymmenen sekunnin sisällä, Ankkurinkin joukkue vain 1.28 kärkeä sijalla 13. Sen sijaan naisten joukkue Monica Boström, Kirsi Tiira, Marika Mikkola ja Johanna Asklöf ei pistänyt peliä aivan niin jännäksi vaan otti voiton selvällä neljän minuutin erolla kestävästustaja Liedon Parmaan. Vahvaa kokonaisuutensa täydensi kakkosjoukkue Anne Nurmi, Hannele Tiira, Ulla

Lahtinen, Heli Nummelin sijoittumalla plaketeille kymmenenneksi. Edellisen vuoden tapaan toisesta mitalista vastasivat 16-pojat, tälläkin kerralla pronssipallille nousten. Edellisestä vuodesta poiketen tämä mitali joukkueella Tuomo Mäkelä, Jarkko Pyy, Vesa Mäkinen oli melkoisen yllättävä. Tyhjin käsin ei jäänyt myöskään kakkosryhmän viesteistä, jossa nimivahva joukkue Ari Kattainen, Pekka Nikulainen, Mika Ruuhiala otti voiton H35-sarjassa.

Vuosi 1998 on toistaiseksi viimeinen vuosi, jolloin Ankkurin naiset ovat yleisessä sarjassa nousseet SM-viestissä palkintokorokkeelle. Anttolassa hopealle juoksivat vaihtelevien vaiheiden jälkeen Kirsi Tiira, Marika Mikkola, Satu Vesalainen ja Johanna Asklöf. Liedon Parma oli tällä kertaa vahvempi 26 sekunnilla.

Vuoden 1999 SM-viestin iloisinta antia oli H18-joukkueen Tuomo Mäkelä, Vesa Mäkinen, Jarkko Pyy nappaama kultamitali. Edeltäneessä alueviestissä joukkue oli ottanut TuSSilta käteen yli kymmenen minuuttia. Vielä TuSSiakin suurempien ennakkosuosikkien TP:n ja Lynxin aloittajien sortuessa nauttimaan toistensa turvallisen tuntuista seurasta ilman, että kumpikaan olisi muistanut katsoa karttaa, onnistui

Vuonna 1999 H18-sarjan SM-viestikultaa nappasi joukkue Tuomo Mäkelä, Vesa Mäkinen ja Jarkko Pyy. (Kuva SSS arkisto) Sama joukkue oli 2 vuotta aikaisemmin H16-sarjassa pronssilla.

Tuomo repimään usean minuutin eron seuraaviin jo ensimmäisellä osuudella. Totuttua lyhyemmällä, mutta vaativalla ankkuriosuudella Jarkko onnistui virheettömällä suunnistuksella pitämään uhkaajat takanaan ja näin viime vuosien yllättävin SM-viestikulta oli tosiasia. Erityisesti naisten ryhmän hajoamisen jälkeen tämä mitali tuntui monelle seurajoukkueelle olevan tärkeä osoitus seuran elinvoimaisuuden ja menestyksen jatkumisesta, vaikka itse joukkueen jäsenet eivät sitä vielä niin ehkä ymmärtäneetkään...

Seuraava menestyksekkäs ikäluokka olivat vuonna pojat vuosimallia 1983. Ensimmäinen SM-viestimitali lohkesi Rajamäellä H20-sarjassa vuonna 2002 kokoonpanolla Jussi Suna, Tuomas Kari ja Olli Vesalainen.

D16-sarjan SM-viestikultaa 2003 Sauvossa joukkueella Heini Saarimäki, Sanna Nurmi ja Joosefiina Kukkonen.

H20-sarjan SM-viestihopeaa 2002 joukkueella Jussi Suna, Tuomas Kari ja Olli Vesalainen.

H20-sarjan SM-viestihopeaa 2003 joukkueella Janne Kivelä, Jussi Suna ja Tuomas Kari.

Seuraavana vuonna kotinurkilla Sauvossa odotukset olivat korkealla ja voitosta taisteltiin aivan viimeiseen asti. Ankkuriosuuden viimeisen pellonyhteyden jälkeen ankkurina juossut Tuomas veti kolmen miehen letkaa, mutta koukkasi hieman toiseksi viimeistä rastia. Nykyisin VeVessä juokseva Jukola-voittaja KySsin Jonne Lehto joutui taipumaan kovassa vauhdissa, mutta Lapuan Virkiän Juha Sorvisto oli ehtinyt puikkaamaan omalle hajonnalleen puhtaasti ja näin voitto matkasi Pohjanmaalle. Ankkurin pojille Janne Kivelä, Jussi Suna ja Tuomas Kari siis hopeiset mitalit.

Samaisissa Sauvon SM-viesteissä puhkesi kukkaan myös uusi ja toivon mukaan tulevaisuudessa menestyksekkäs ikäluokka, nimittäin 1987 syntyneet tytöt. Vuonna 2003 tuloksena oli vakuuttava voitto D16-sarjassa juoksujärjestyksellä Joosefiina Kukkonen, Sanna Nurmi, Heini Saarimäki. Ankkuriosuudelle lähdettäessä useampikin joukkue oli vielä kamppailemassa voitosta, mutta Heini oli ainoa, joka piti päänsä kylmänä vaikealla avokallioalueella ja karkasi muilta yli neljän minuutin päähän. Paitsi tytöille itselleen, tämä riemukas kultamitali oli erityisesti uusille Nuori Suunta-vetäjille hieno palkinto tehdystä työstä.

Vuoden 2004 viesteissä Orimattilassa samaiset tytöt olivat siirtyneet sarjaan D17-20. Tuloksena oli jälleen täytetty palkintokaappiin pronssimitalien muodossa. Tällä kertaa Sanna hoiti ankkurin velvollisuudet Heinin juostessa toista osuutta. Hieman paremmiksi pistivät kuitenkin 16-pojat joukkueella

H16-sarjan SM-viestihopeaa 2004 joukkueella Olli Salo, Mikko Sirén ja Janne Nurminen.

Olli Salo, Mikko Sirén, Janne Nurminen. Tasapainoisen suorituksen jälkeen he nousivat toiseksi korkeimmalle korokkeelle. Mitalituliaisia oli muutaman vuoden tauon jälkeen myös kakkosryhmän viesteis-

H40-sarjan SM-viestipronssia 2005 joukkueella Hannu Kurppa, Jarmo Reiman, Veli-Pekka Nurmi.

tä H35-joukkueen Timo Parttimaa, Vesa Elovaara, Veli-Pekka Nurmi korjatesa pronssimitalit parempaan talteen.

H18-sarjan SM-viestikultaa 2006 joukkueella Janne Nurminen, Olli Salo ja Mikko Sirén.

Vuonna 2005 ikämiehet olivatkin sitten ainoita, jotka onnistuivat nousemaan palkintopallille. Tällä kertaa siinä onnistuivat Jarmo Reiman, Hannu Kurppa ja Veli-Pekka Nurmi sarjassa H40, ottaen pronssia.

maa, Vesa Elovaara, Juri Emaldinov niin voidaan sanoa, että päivä oli vihreä-oranssi-valkoisten lasien läpi nähtynä lähes täydellinen.

Vesa Mäkinen

Senkin edestä mitaleita saavutettiin vuoden 2006 viesteistä. Kaunis syyspäivän aurinko hymyili kilpaa ankkurilaisten kanssa, sillä päivän saldona oli peräti kolme kultaista mitalia! D20-tyttöjen joukkue Joosefiina Kukkonen, Sanna Nurmi ja Heini Saarimäki otti toisen SM-viestikultansa Heinin tehtyä ankkuriosuudella todellisen kanuunajuoksun. Vain viisi minuuttia myöhemmin loppusuoralla juhlivat H18-pojat Mikko Sirén, Olli Salo ja Janne Nurminen. Poikien suoritus oli vakuuttava. Mikko tuli "alaikäisenä" 1. osuudelta toisena. Sen jälkeen ei kärkipaikkaa enää muille luovutettu.

Samalla kakkosryhmän kisoista kantautui iloisia uutisia, kun H50-joukkue Harri Niinistö, Ilkka Saarimäki ja Hannu Kurppa kapusi korkeimmalle korokkeelle tiukan loppukiritistelun jälkeen. Tähän kun vielä lisättiin H35-sarjan pronssi joukkueella Timo Partti-

H50-sarjan SM-viestikultaa 2006 joukkueella Harri Niinistö, Ilkka Saarimäki ja Hannu Kurppa.

D20-sarjan SM-viestikultaa 2006 joukkueella Joosefiina Kukkonen, Sanna Nurmi ja Heini Saarimäki.

Salo-Jukola 2006

Jukolan viestin lähtö 17.6.2006 n. 23.01. Veljekset K-viitoituksella. (Kuva Lentokuva Vallas Oy).

Ankkuri järjesti yhdessä Salon Viestin ja Salon Vilppaan kanssa Salo-Jukolan Salon Karjaskylässä 17.-18.6.2006.

Kilpailun järjestelyissä olivat kaikki Ankkurit kotijoukkoineen ja tuttavineen. Seuraavassa Jukolan kilpailunjohtajan ja muutamien Ankkuri-toimitsijoiden kommentit tehtävistään.

Raimo Honkanen, kilpailunjohtaja

Unelma toteutettiin

Jukolan viesti on haaste, jonka järjestäminen on monen suunnistusseuran unelma. Paikalliset seurat Angeliemen Ankkuri, Salon Viesti ja Salon Vilpas yhdistivät voimansa ja lähtivät toteuttamaan unelmaa. Seurat päättivät hakea Jukolan viestin järjestelyoikeuksia Saloon ja loppuvuonna 2002 seuryhtymälle myönnettiin vuoden 2006 Jukolan viestin järjestelyoikeudet. Tästä alkoi neljän vuoden projekti, joka toteutettiin erinomaisin tuloksin.

Ennätykset rikottiin

Salo-Jukolassa rikottiin kaikki aikaisemmat ennätykset. Kilpailuun osallistui ensimmäisen kerran yli 13.000 suunnistajaa. Kilpailukeskus sijaitsi Karjaskylässä aivan Salon taajama-asutuksen reunalla, mikä mahdollisti sen, että Salon kaupungin asukkaat tulivat suurin joukoin seuraamaan kilpailua, paikalla oli parhaimmillaan noin 35.000 ihmistä, mikä lienee Jukolan viestien ennätys. Toteutimme TV-nelosen kanssa laajimman ja monipuolisimman televisioinnin täydennettynä ensimmäistä kertaa mukana olleella GPS-satelliittiseurannalla, minkä avulla katsojat pystyivät näkemään TV:ssä ja jättiscreenillä karkijoukkueiden etenemisen maastossa – aina pummeja myöten.

Kilpailukeskus oli yleisöystävällinen

Kilpailukeskus oli tiivis luonnon auditorio, jossa kaikki paikat olivat aitiopaikkoja ja kaikki keskuksen palvelut olivat käden ulottuvilla. Keskus hakee vertaistaan, eikä vastaavaa keskusta ole ennen ollut

eikä samantasoista pystytty pitkiin aikoihin Jukolassa toteuttamaan.

Radat olivat haastavat

Salo-Jukolan radat olivat fyysisesti vaativat ja hyvää suunnistustaitoa edellyttävät. Tällä kertaa kilpailu voitettiin suunnistamalla. Kartta ja radat saivat erinomaisen palautteen kilpailijoilta. Jukolan ratamestarina oli Ilkka Saarimäki ja Venlojen ratamestarina Matti Mäkinen. Jukolan viestin voitti Vehkalahden Veikot ja Venlojen viestin voittaja oli Ulricehamns OK Ruotsista.

Salo-Jukolan kilpailunjohtaja Raimo Honkanen.

Suunnistus sai lajina hyvän näkyvyyden

Paikalliset lehdet tekivät koko projektin ajan juttuja järjestelyjen etenemisestä ja viimeisen vuoden aikana juttuja oli lehdissä joka viikko. Paikallisradio 88,2 toteutti ennakkojuttujen lisäksi suoran lähetksen kilpailukeskuksesta koko tapahtuman ajan. Jukolan viestiä oli seuraamassa 250 toimittajaa, joista 80 ulkomailta. Tämä kuvaa tapahtuman mielenkiintoarvoa.

Talkoolaisia oli mukana 1.400

Mukaan ilmoittautui 1.400 vapaaehtoista, joista suurin osa oli lajin ulkopuolelta, haluten tulla mukaan salonseutulaiseen suurtapahtumaan. Talkoolaisien panos oli mahtava ja tunnelma hyvä. Talkoolaisille

järjestettiin kuukausi Jukolan jälkeen oma juhla, jossa he olivat vieraita. Juhlamaan tuli 750 talkoolaista vaikka elettiin keskellä kesäloma-aikaa.

Paikallinen yrityselämä vahvasti mukana

Jukolan järjestäminen vaatii paitsi paljon talkootyötä niin myös taloudellista panosta ja tukea. Salolaiset yritykset ottivat Jukolan omakseen ja tulivat mukaan tukemaan järjestelyjä. Tukijoinamme oli yli 30 paikallista yritystä.

"Hyvän tuulen Jukola", otsikoi Suunnistaja-lehti kisaraportissaan

ja lehti jatkoi: "Salossa suunnistettu Jukolan viesti jää ennätysuuden osallistujajoukon mieliin onnistuneena tapahtumana. Hyvien järjestelyjen, hienon ja haastavan maaston, jännittävän loppuratkaisun, iloisten toimitsijoiden sekä aurinkoisen viikonlopun kruunaaman hyvän tuulen koki yli 13.000 kilpailijaa."

Kun myös kilpailun taloudellinen puoli ylitti tavoitteet voimme olla tyytyväisiä onnistuneesta Jukolan viestistä Salossa 17.-18.6.2006.

Aarre Soikkeli, VIP-, Inva- ja lapsiparkki

Tehtäviini kuului autojen opastus parkkiin heinäpellolle. Tulijat olivat iloisella mielellä ja ilmakin oli loistava. Poislähtevät kehuivat kilpailujen järjestelyjä ja tunnelmaa sekä kisa-aluetta erittäin yleisöystävälliseksi. Parkkipaikan läheisyys sai myös kiitosta. Tulijoissa oli myös paljon sellaisia ihmisiä jotka eivät olleet ennen nähneet Jukolan viestiä ja ihmettelivät siksi tapahtuman suuruutta. Mieleenpainuvinta oli aamu-uvainen maisema kisa-alueen yllä. Kuulutus selosti kisatilannetta ja juoksijoita tuli vaihtoon tasaiseen tahtiin. Ensimmäiset auringonsäteet alkoivat lämmittää metsän yllä ja viileä yö oli ohi. Tässä tilanteessa sain myös toivottua hyvän huomenen ja menestystä suunnistukseen Tasavallan presidenttimme puolisolle Pentti Arajärvelle.

Venlojen viestin lähtö on juuri tapahtunut. Venlat nousemassa kohti K-paikkaa.

Maria Rantala, lähestymisrasti, varoitaja

Kyllä silloin sydän pamppaili, kun VeVe:n ankkuri Tero Föhr saapui kohti 2.viimeistä rastia kummas-ta suunnasta ja alkoi kaiken lisäksi vielä ruskista-maan rastia siinä silmieni edessä. Kuulutus selosti tilannetta aluksi mutta vaikeni lopulta ettei Tero sen perusteella löytäisi rastia.

Koko kilpailukeskus hiljeni siinä alapuolella, met-sään tuli hil-jaista. Silloin ilmassa todella oli jännitystä! Ja Tero ryntäili. KR:n ankkuri oli lähetymäs-sä. Tero py-sähtyi, katseli ympärilleen, avasi kartan kokonaan, lait-toi sen oikein päin ja lopulta juoksi rastille. Samalla kilpai-lukeskus herä-sipauhaamaan

ja taputtamaan. Reilun puolen minuutin päästä tuli Thierry rastille, suoraan kuin jääkaapille. Tiukille meni VeVe:n voitto. Yksi ryntääminen ja potti olisi mennyt Joensuuhun.

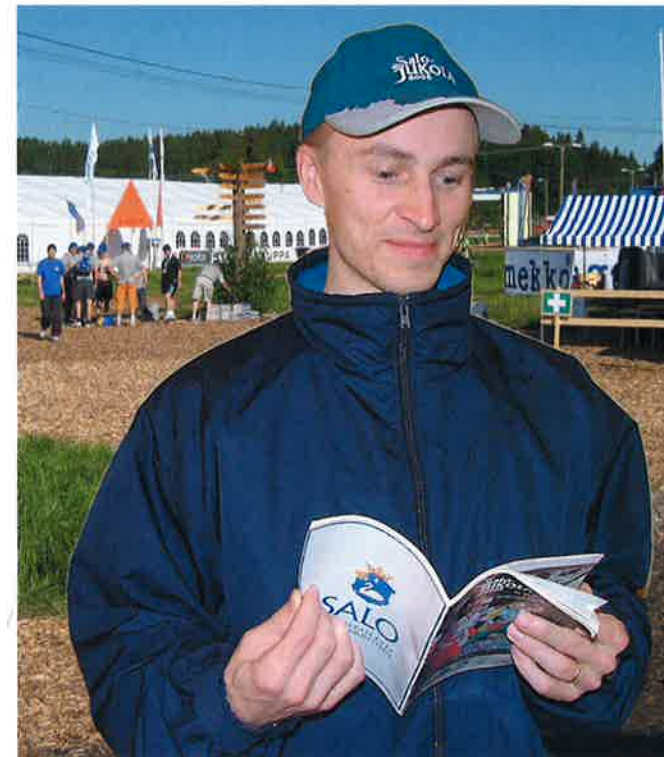
Pinja Kurppa, salaattitarjoilu ja palkintojen jakaja

Annostelin salaattia ruokalautasille ja välillä piti kii-rettä. Työskentely sujui hyvin ja oli hauskaa, kun kaverinikin tuli auttamaan. Palkintojenjaot menivät Kivelän Elinan tekemän hy-vän suunnitelman mukaisesti.

Janne Salo, paikoitus

Jukolan viestin urakka alkoi kohdallani kutakuinkin vuosi ennen h-hetkeä tutustumisella edellisen Ju-kolan viestin järjestelyihin. Ajankohta Jukola-järjes-telyille ei ollut elämäntilanteeseen paras mahdoli-nen. Olin juuri aloittanut uuden työn 75 kilometrin työmatkan päässä, kotona odotti kaksi pientä lasta ja kolmas oli syntymässä Jukolaa edeltävänä talve-na. Onneksi vaimoni jäi kotiäidiksi, muuten yhtälö olisi ollut täysin mahdoton.

Kuuluin Jukolan viestin organisaatiossa liikenteen-opastusryhmään. Järjestelyurakkamme alkoi hyvis-sä ajoin kevättälvella lauantaiaamuisin. Talkooin-

nostus ja osaaminen olivat hyvällä tasolla, vaikka porukka ei ollut entuudestaan toisilleen täysin tut-tua. Pääsääntöisesti talkooporukkamme oli kasattu muista aktiivisista ihmisistä kuin suunnistajista.

Ehkä juuri aikaisen aloituksen ja loppua kohti lisään-tyneen aktiivisuuden ansiosta urakasta selvitettiin. Helppoa se ei suinkaan ollut ja varsinainen suunnis-tuskilpailu jäikin liikenteen opastajilta pääsääntöises-ti seuraamatta. Eihän tapahtumien keskipisteestä kertakaikkiaan voinut olla poissa; korkeintaan nuk-kumassa muutama tunti yön hiljaisimpina hetkinä. Parhaiksi muistoiksi tapahtumasta jäivät valtavan ihmisjoukon saapuminen; kuka jännittyneenä, kuka matkasta nuutuneena. Toisinaan liikenneturhat tuntuivat aivan loputtomalta. Uskomatonta oli myös elää viikonloppu kansainvälisen ja hyvin keskenään sulautuvan ihmismassan keskellä.

Janne Nurminen, rastien toimivuuden tarkastaja

Juoksentelin Venlojen viestissä tunnin välein pää-asiassa samaa 3km:n lenkkiä 4 tunnin ajan. Jukolan viestissä 3km:n lenkki oli suunnilleen sama, mutta tein kierroksen vain joka toinen tunti. Rasteilla tar-kistin jokaisen leimasin toimivuuden sekä muiden rastirakenteiden kunnon. Kilometrejä päivän ja yön aikana tuli yhteensä hieman päälle 30. Hienoimpia hetkiä olivat ne, kun osuin samaan aikaan rastil-le kärkeijoukkueiden viestinviejien kanssa. Kaiken kaikkiaan rankka ja mielenkiintoinen kokemus.

Pekka Sirén, vaihto- ja maalitoiminnot

Työssäni näki Jukolan luonteen hyvin. Alkupään joukkueet kilpailivat voitosta, kartat heitettiin täydes-sä vauhdissa meille toimitsi-joille. Loppu-pään joukkueet pitivät saavu-tuksena läpi pääsyä, kilpai-lijat asettivat itse karttansa pöydälle avat-tuna ja mo-nelta tuli vielä kiitos että oli saanut juosta näin upeassa kilpailussa.

Maija Heikkilä, kilpailuravintolan keittäjä

Lauantai aamu meni puuron keittoa opetellessa ja kyllä puuroa sitten tulikin ihan liikaa. Kenttäkeittimet olivat tuskastuttavan hitaita, puut isoja ja aurinko paistoi puolen päivän aikaan todella kuumasti. Ki-velän Pekalta sain lainaksi pienen retkikirveen jolla pilkoin puita pienemmiksi ja Vilppaan (?) miehet pystyttivät seurakatoksen aurinkosuojaksi. Yöllä oli kuuleman mukaan joku mies pilkkonut lisää puita. Sunnuntain ravintolan purku kävi melko sujuvasti. Vaikka työpanokseni Jukolan eteen oli vaatimaton, oli tapahtuma ehdottomasti kesän kohokohta. Tä-män muistan varmasti vielä mummonakin!

Ismo Kakko, mönkijäkuski

Erityisesti mieleen painuvana kommenttina kisa-vierailta oli kuulla, että miten sinä olet noin hienon työn saanut Ju-kolassa? Kyllä siinä kelpasi mönkijällä ajel-la. Tehtävänä oli siirtää jätteet jättepisteistä Konekostamon pihalla oleviin jäteautoihin. Tehtävää suori-timme kahdella mönkijällä neljän henkilön voimin. Kaksi kuskia oli lepovuorossa ja kaksi ajoi.

Jätettä kertyi kisaalueelta valtavia määriä. Vaikka kuuluttujen kommittien perusteella työ oli pelkkää "huviajelua" ja aluksi itsekkin niin luulin, huomasi olevani väärässä.

Vesa Elovaara, kuulutuksen ATK-tuki

Taistelu Jukolan viestin voitosta käy kiivaimmillaan ja tunnelma kuuluttamossakin nousee ylimmilleen koko yön valvomisesta huolimatta. Tero Föhr lähestyy toiseksi viimeistä rastia, mutta ei löydä sitä

suoraan. Samalla kuuluttamossakin havahdumme, että nyt emme enää voi kuuluttaa, jotta emme auta liikaa Teroa rastin löytymisessä. Seuraamme tiiviisti viestin loppuratkaisua TracTrac GPS-seurantaa hyödyntäen omalta monitoriltamme. Samalla kymmentuhatpäinen yleisöjoukko seisoo aivan hiljaa liikkumatta tuijottaen isoa screeniä sekä samalla katsoen rinteeseen, josta voittajan pitäisi laskeutua kohti maalia. Lopulta Tero Föhr löytää rastin ja tuo Vehkalahden Veikot Salo-Jukolan voittajana maaliin.

Paula Paavola, grillimyyjä

Mieleeni jäi tapahtumasarja entisen työtoverini kanssa, joka on suunnistanut Jukolan viestissä Hankasalmen Hangan joukkueessa monen kymmenen vuoden ajan. Sain lauantain vuoroni jälkeen puhelun, jossa työtoverini kysyi milloin olen kahvilas-

sa töissä ja vastasin tulevani sunnuntaiaamuun klo kuudeksi. Hän sanoi juoksevasa viidennen osuuden ja laskeskelehti ehkä tulevasa niihin aikoihin metsästä pois. Sovimme, että hän tulee kahville ja kerrtoon miten meni. Vähän ennen aamuseitsemää mies ilmestyi kahvilaan ja ehdin heti sanoa, että siinä olet ja vielä kovin siistin oloisena. "En ole vielä päässyt matkaankaan kun edellinen on vielä metsässä" tuli vastauksena. Lienee usein tyypillinen tilanne Jukolan arvaamattomuudesta. (Kuva Lena Ylikoski).

Rauno Vuori, maalitoiminnot

Lukuisat suunnistajat halusivat varmistaa, että rankka suoritus sujuu loppuun asti ilman pelkoa hylkäämisestä ja tämän takia he suorittivat vaihto-/maali- leimauksen varmuuden vuoksi vähintään kahteen

kertaan ja vielä eri leimasinlaitteella. Myös oikean maali-/vaihtokarsinan varmistaminen oli useille tärkeää ja juuri tämän takia he varmaan vaihtoivat karsinaa loppusuoralla 2 - 3 kertaa. Sydämen tykytystä varmaan aiheutti muutamalle suunnistajalle sangen kovaääninen vaihto-/maali-henkilöstön kuoruhuuto LEIMAAAAAAA!, jos joku onneton yritti jättää leimauksen tekemättä. Elämän peruskysymyksiä taas laitoi miettimään eräs miessuunnistaja, jonka paidassa luki 'Voitin syövä'n'.

Ankkurin täysosuma Nuorten Jukolassa 1996

Paikallislehden SSS:n kertomana

Angelniemen Ankkurin täyteen riemuun päättyi 11. Nuorten Jukola Mynämäessä.

Ennen Sami Hämälistön maaliintuloa ehdittiin Ankkurileirissä huokailla moneen kertaan, sillä voitto tuli vasta tiukan taistelun jälkeen ja oli vaarassa lipsahdtaa sivu suun viimevuotiseen tapaan aivan kalkkiviivoilla.

Toiseksi viimeisen rastin harhailustaan huolimatta Sami Hämälistö ehti kuitenkin maaliin kahdeksan sekuntia ennen viime vuotisen voittajan Vehkalahden Veikkojen Antti Harjua ja kisan suurinta ennakkosuosikkia Deltan Jonne Lakasta.

Mynämäen Kallavuoren maasto ja helteinen aurinkoinen sää tarjosivat erinomaiset puitteet nuorten suunnistajien suurtaapahtumalle.

Maastossa oli runsaasti polkuja, mutta ratamestari Jarmo Jokilan rastipisteet olivat niin tarkkoja, että kisan aikana kärkijoukkueet vaihtuivat useaan kertaan.

Täysi kymppi

Angelniemen voiton pääarkkitehdit olivat ankkuri Hämälistön ohella kakkososuuden Sami Nurmi,

joka varmalla juoksullaan nosti joukkueen mukaan kärkitaisteluihin sekä viidennen osuuden Karoliina Heiskanen, joka muutaman minuutin takamatkalta nosti halikkolaisvärit runsaan kahden minuutin johtotasemaan.

Valmentaja Matti Mäkinen antoi kuitenkin täyden kympin koko joukkueen suoritukselle.

-Viestissä tulee aina suorituksissa heilahteluja puoleen ja toiseen. Meillä suoritus kuitenkin pysyi melko tasaisena ja siksi me voitimme, sanoi ison Jukolan voiton 20 vuotta sitten pokannut Matti.

Sami onnistui paineen alla

Vaimonsa Päivin kanssa joukkuetta luotsaava Mäkinen nosti kuitenkin erikseen esille vielä Sami Hämälistön ankkurisuorituksen.

-Se oli kovan paineen alla erinomainen suoritus, totesi Mäkinen ja otti Samin tiukkaan syleilyyn maaliintulon jälkeen.

Lisäpainetta ankkuriosuudelle toi muisto viime vuodelta, jolloin Ankkuri johti viimeisessä vaihdossa viestiä usealla minuutilla ja vielä kilometri ennen maalia parilla minuutilla, mutta sitten iski ankkuri

Ankkurin voittoisa seitsikko Nuorten Jukolassa Mynämäessä vuonna 1996 takaa vasemmalta Karoliina Heiskanen, Sami Hämälistö, Sami Nurmi, Antti Vigelius. Edessä vasemmalta Elina Kivioja, Jarkko Pyy ja Kaisa Soikkeli.

Kuva: Rastivuosi 1996 kirja (Jukka Liikari).

harharetkelle ja sijoitus putosi neljänneksi. Tällä kerralla Ankkuri johti viestiä kahteen otteeseen ennen maaliviivaa. Kakkosvaihdossa kärjessä oli tupla-Angelniemi, kun kakkosjoukkue Tommi Sjöholm tuomana ja ykkösjoukkueen Sami Nurmi vaihtoi toisena puolitoista minuuttia myöhemmin. Toisen kerran Ankkuri kävi kärjessä Karoliina Heiskanen esiteltyä parasta menoaan viidennellä osuudella. Karo pääsi maastoon neljä minuuttia kärjen takaa viidentenä, mutta saavutti johdossa olleen Siipoon joukkueen jo osuuden puolimatassa ja kasvatti eron runsaaseen kahteen minuuttiin vaihtoon mennessä.

-Se oli nappisuoritus, kaikki onnistui, totesi Karo itse.

Pupu pöksyssä...

Viimeiselle osuudelle lähdettäessä tilanne oli se, että kärjessä vaihtoi Tampereen Pyrintö, Angelnien Ankkurin Sami Hämälistö pääsi irti 57 sekuntia myöhemmin ja vajaa kolme minuuttia Ankkurista ampaisi matkaan pelätty parivaljakko Vehkalahden Antti Harju ja Deltan MM-kävijä Jone Lakanen.

Hämälistö tavoitti Tampereen Jarkko Kerkolan osuuden puolivälissä.

-Alussa hermoilin, mutta sitten homma alkoi kulkea, eikä Kerkola pysynyt oikeastaan ollenkaan mukana, Sami selvitti metsän tapahtumia.

-Kaikki meni hyvin toiseksi viimeiselle rastille saakka, mutta siinä meinasi mennä pupu pöksyyn. Hermoilin ja hain rastia melkein minuutin. Onneksi en tiennyt, että takaa-ajajat olivat niin lähellä, naureskeli Sami maalissa helpottuneena.

Syynä hermoiluun oli se, että Sami kuuli maastoon, kun kuuluttajana ollut seuratoveri Petteri Kähäri odotti Ankkurin ankkuria viimeiselle rastille.

Nuorten voitto-Jukolaa vietiin seuraavasti:

1. osuus 3,6 km Antti Vigelius
2. osuus 3,6 km Sami Nurmi
3. osuus 2,7 km Kaisa Soikkeli
4. osuus 2,7 km Jarkko Pyy
5. osuus 3,5 km Karoliina Heiskanen
6. osuus 4,3 km Elina Kivioja
7. osuus 6,0 km Sami Hämälistö.

Nuorten Jukolassa 1998 Äetsässä Ankkuri sijoittui toiseksi joukkueella Jarkko Pyy, Olli Vesalainen, Oskari Heiskanen, Tommi Sjöholm, Milla Salo, Karoliina Heiskanen ja Kaisa Soikkeli.

Kaksi vuotta myöhemmin Nuorten Jukolan hopeaa

Salon alueella hienot vuodet

Ankkuri on kulunut pitkään Nuorten Jukolan parhaimmiston. Jo vuonna 1995 se sijoittui neljänneksi ja seuraavana kesänä Mynämäeltä heltisi kaivattu voitto.

Äetsän maastoissa käydyssä kilpailussa Ankkuri pystyi tasaiseen ja varmaan suoritukseen. Se paljittiin upeasti, sillä Ankkuri kiilasi toiseksi.

Voittajajoukkue Tampereen Pyrintö oli omaa luokkaansa, sillä se voitti halikkolaiset yli viidellä minuutilla. Pyrintö karkasi Ankkurilta ja muilta viidennellä osuudella, kun Maria Pietilä repi minuuttitolkulla eroa ahdistelijoihinsa.

Ankkurin viimeinen viestinviejä Tommi Sjöholm joutui kuitenkin pahaan rakoon, sillä hän sai taakseen monta joukkuetta parin kolmen minuutin erolla.

Tommi kesti kuitenkin paineet erinomaisesti, sillä kolmanneksi ehtinyt Sibbo Vargarna ylitti maaliviivan nelisen minuuttia Ankkurin takana.

Ankkurin joukkueessa 1998 Äetsässä suunnistivat hopeaa:

1. osuus Olli Vesalainen
2. osuus Jarkko Pyy
3. osuus Milla Salo
4. osuus Oskari Heiskanen
5. osuus Kaisa Soikkeli
6. osuus Karoliina Heiskanen
7. osuus Tommi Sjöholm

Lohjan Kisakalliolla vuonna 1995 juostussa Nuorten Jukolassa oli kaikkiaan 202 joukkuetta. Hienon, mutta samalla ikävän si-

jan 4 saavutti joukkue:

1. osuus Antti Vigelius
2. osuus Sami Nurmi
3. osuus Anna Salo
4. osuus Vesa Mäkinen
5. osuus Karoliina Heiskanen
6. osuus Sanna Heinonen
7. osuus Juha-Pekka Andelmaa

Tässä viestissä kakkosjoukkuekin oli hienosti 14. ja kolmosjoukkue 73.

Lieksassa 2004 juostussa Nuorten Jukolassa oli uudella sukupolvella mahdollisuutensa lisätä seuran Nuorten Jukolan kärkisijoja. Joukkue saapui maaliin hienosti toisena, mutta virheleimaus muutti joukkueen mitali-ilon pettymykseksi. Joukkueessa juoksivat: Olli Salo, Janne Nurminen, Milla Salo, Mikko Sirén, Matleena Kukkonen, Heini Saarimäki ja Jussi Laakkio.

Aarre Soikkelin aineiston kokosi Päivi Mäkinen

Yläkuvassa vuoden 2002 Nuorten Jukolassa Ähtärissä Ankkurin joukkue Veijo Isojunno, Olli Salo, Matleena Kukkonen, Mikko Sirén, Joosefiina Kukkonen, Heini Saarimäki ja Jussi Laakkio ylsi sijalle 12.

Vuotta myöhemmin Helsingissä juostussa Nuorten Jukolassa sijoitus huononi yhdellä. Joukkue oli muuten sama paitsi Veijo Isojunnon tilalle oli vaihtunut Sanna Nurmi.

2000-luvun kyläseura

Haluaisin edustaa kyläseuraa. Sellaista, missä olisivat kaikki parhaat kaverit. Ne, jotka olisi tuntenut jo vuosia. Kaikki asuisivat samalla alueella. Puhelinsoitolla saisi lenkkiseuraa. Harjoituksiin löytyisi aina porukkaa. Sitä porukkaa, joka tekisi töitä samojen tavoitteiden - yhteisten unelmien eteen. Vaikka itsellä ei kulkisi, voisi silti hymyillä, jos kaverilla sujuisi. Mutta ei tietystikään niin paljon, että toinen uskoisi saaneensa ylliotteen.

Kun kalenterin kanteen on kirjoitettu luku 2006, ei ajatus kyläseurasta ole realismia. Seurakaverit lähtevät opiskelemaan, hajaantuvat maailmalle. Ne samat kaverit, joiden kanssa ennen harjoiteltiin viikoittain, asuvatkin kymmenien tai satojen kilometrien päässä. Ajatus kyläseurasta on utopiaa, pelkkää unelmaa. Mutta unelmia täytyy olla, jotta ymmärtää, mitä oikeasti haluaa.

Kun puhutaan seuran edustusryhmästä, kuuluisi varmasti aloittaa naisista. Aika harvoin, kun kuvasa ovat seuran värit, puhutaan kuvatekstissä pääsarjan Suomen mestarista. Maria Rantala on ollut kuluvana vuonna seuran ehdoton ykkössuunnistaja. Pitkän matkan Suomen mestaruuden vierelle on hyvä kirjoittaa meriitteihin SM-hopea ja MM-edustus.

Joukkuekaverit Vesa Mäkinen, Tuomo Mäkelä ja Alesander Tcherbakov ottamassa vastaan Jussi Sunaa (vasemmalla) SM-viestin maalissa 2005. Joukkue sijoittui kilpailussa viidenneksi.

Se on tärkeää, että leireillä käy joku, joka oikeasti menestyy kilpailuissa. Silloin jokainen näkee yhden version siitä vastauksesta, mitä huipulle pääseminen todella vaatii. Tietysti sitä toivoisi voivansa todeta, että samanlaisia säätäjiä me kaikki olemme. Marian kohdalla se vain ei ole mahdollista. Ennemmin Marian tekemistä seuratussa voi ymmärtää, miten tosissaan suunnistukseen voi joku suhtautua.

Mutta en minä halua kertoa siitä menestyksestä, mitä toisille on viime vuosina kasaantunut. Haluan kertoa siitä ryhmästä, mikä edustus on. Vaikka naiset, Marian johdolla, ovat ehkä saaneet aikaan suurimmat otsikot, ovat he ennemminkin joukko yksilöurheilijoita kuin tiivis joukkue. Eihän siinä mitään pahaa ole. Suunnistus on yksilölaji ja portaat huipulle eivät löydy muiden mukana kulkemalla.

2000-luvun alussa Ankkurin miesten ryhmässä elettiin murrosta, joka saatiin päätökseen viime vuonna, kun meidän sukupolvemme, minä, Vesa Mäkinen, Tuomas Kari ja Jussi Suna, kasvoi muodostamaan Ankkurin miesten ryhmän ytimen. Olimme vuosittain vaihteessa voittamassa seuraan useampaa nuorten sarjan SM-viestimitalia ja Sunaa lukuun ottamatta olemme seuran omia kasvatteja.

Nyt kun kaikki olemme hajaantuneet opiskelupaikakunnille ympäri Suomea, tuntuisi, ettei mitään yhdessä pitävää voimaa ole olemassa. Mutta sellainen on. Se on ryhmän sisäinen henki: Ronski huumori, suorapuheisuus, jatkuvat pienet vyön alle lyönnit ja mahdollisuus antaa takaisin pelkäämättä, että kukaan suuttuisi - ainakaan kovin pahasti.

Toki, onhan Ankkurissa muutenkin hyvä elää ja urheilla. Viime vuosina edustuksen resursseja on keskitetty voimakkaammin niihin, jotka todella panostavat urheiluun. Muutos on vahvistunut Juri Emaldinovin otettua suuremman vastuun edustuksen vetämisestä.

Viime helmikuussa olimme kahdeksan hengen ryhmällä Espanjassa ja maaliskuun lopussa kymmenen hengen ryhmällä Spring Cupissa ja leirillä Etelä-Ruotsissa. Panostus on sikäli tuottanut tulosta, että koko miesten ydinryhmä ja naisista etenkin Maria ovat menneet selvästi eteenpäin. Toisaalta, kun motivaatio harjoitteluun on kohdillaan, kehitystä kuuluukin tapahtua.

Edustuksen toiminta on muutenkin keskittynyt enemmän leiri- ja kilpailutoiminnan ympärille. Kun Salon Seudulla asuu enää vain ikämiehiä ja osa junioreista, on perinteisiin viikkoharjoituksiin vaikea löytää riittävästi kävijöitä. Suunnistusliiton laajentama aluevalmennustoiminta on osaltaan vienyt seuran resursseja, mutta samalla tarjonnut urheilijoille harjoituksia asuinpaikasta riippumatta.

Koska seurakavereita ei enää näe viikoittain harjoituksissa, ovat leirit tulleet yhteishengen kannalta entistäkin tärkeämmiksi. Nyt kun vain osalla lei-

reistä ovat kaikki mukana, ei jokaista kaveria näe kovinkaan usein. Nykyisessä informaatioyhteiskunnassa kilometrit ovat vain tekosyitä viestihiljaisuudelle. Monien seurakavereiden kanssa tulee oltua yhteydessä viikoittain, vaikka heitä ei olisi nähnyt kuukauteen. Ehkä yhteydenpito helpottaa joukkuehengen löytymistä tauonkin jälkeen. Toisaalta eten-

kin juniorit tuntuvat syntyneen samalle aaltopituudelle meidän ydinporukkamme kanssa.

Jurin myötä myös seuran venäläisvahvistukset, Aleksander Tcherbakov, Maxim Davidov ja Natalia Tomilova, ovat olleet enemmän toiminnassa mukana. Realiteetit on hyväksyttävä. Mikäli seurassa halutaan menestyä suurviesteissä, ei kotimaisesta ryhmästä löydy riittävästi lahjakkaita ja motivoituneita urheilijoita täyttämään joukkuepaikkoja.

Ankkurin leiritunnelmia aamulla Sippu-Jukolassa 2005. Matti Mäkinen, Tuomo Mäkelä, Timo Parttimaa, Vesa Mäkinen, Markku Vesalainen, Tuomas Kari, Jussi Paganus, Heikki Paganus ja Markku Kari.

Vahvistuksia tarvitaan ja Ankkurin kaltaisen pikkuseuran on vaikea houkutella ryhmään esimerkiksi Maxin tasoisia kotimaisia maa-joukkuemiehiä. Tietysti aina toivoisi, että kommunikaatio venäläisten kanssa olisi sujuvampaa, mutta hiki yhdistää ja ainakin pisimpään seurassa suunnistaneelle Sachalle on kasvanut jo sydämen paikalle suuri Ankkuri.

Jos ajatus kyläseurasta ei ole mahdollinen, tuntuu Ankkurin edustus olevan ainakin mahdollisimman lähellä sitä. Ehkä tämä

on 2000-luvun versio kyläseurasta. Taas keväällä Tiomila-yön odottaessa tuntuu hienolta nostaa joukkueessa tunnelmaa Jurin huudattaessa: "Hyvä Ankkuri! Hei! Hyvä Ankkuri! Hei!! Hyvä Ankkuri! Davai!!!"

Tuomo Mäkelä

Vammakierteestä mitaliputkeen

Heini Saarimäki on yksi Suomen lupaavimpia tyttöjunioireja. 19-vuotias Heini on Ankkurin mitalitilaston kahdeksantena 11 mitalilla, vaikka hänellä on takanaan vasta kaksi kutakuinkin ehjää SM-vuotta. Turun Puistomäessä asuva Heini kirjoitti viime keväänä ylioppilaaksi Aurajoen Urheilulukiosta ja aloitti nyt syksyllä Turun Yliopiston matemaattis-luonnontieteellisessä tiedekunnassa terveyden biotieteiden opinnot.

- Se on jotain kemian, bilsan ja lääkkeksen sekoitusta. Ei oo vielä ihan täysin auennu itsellekään. Kai siitä jotain lääke- tai elintarvikekehittelijöitä tulee, riippuu vähän minkä alan valitsee kolmantena vuonna.

Koulunkäynti ei kuitenkaan liikaa Heiniä tunnu innostavan, eikä alavalintaakaan ole vielä menty kiiven hakkaamaan. Sitä vastoin mieli tekee urheilemaan.

- Kai mä oon sellanen itsensä räakkääjä. On kivaa, kun tuntuu pahalta. Suunnistus on hauskaa, koska siinä voi ajatellakin.

16-vuotiaana Heini voitti kolme SM-kultaa ja tie näytti väistämättä urkenevan jo MM-joukkueeseenkin. Kaikki ei kuitenkaan mennyt niin kuin elokuvissa tuppaa käymään.

- Paikat ei kestäny. 17-vuotiaana oltiin Aki Sarasen aluevalmennusleirillä Keski-Euroopassa, ja sen jälkeen jäin vielä viikoksi Italiaan porukoitten kanssa. Siitä lähtien on ollut pelkkää vammaa. Aina kun yksi on parantunut niin toinen on iskeny. Nyt on siis pitkää aikaa ollu ihan hyvä kausi. Mitä nyt keväällä piti vielä vähän parannella leikattua polvea, eikä talvella reenattu ollenkaan.

Huolimatta heikosti sujuneesta talviharjoittelusta, Heini on tehnyt kauden SM-kilpailuissa tasaista ja vahvaa jälkeä. Viestistä kultaa, keskimatkalta ja yöstä hopeaa, pitkältä matkalta pronssia, sekä sprintin 4:s ja erikoispiikän 6:s sija. Heini arvelee menestyksen johtuvan hermojen hallinnasta.

- Kai se on sitä, että vaikka kone ei ookaan huippukunnossa, pää kestää kuitenkin usein tiukassa paikassa. Molemmat SM-viestitkin, mitkä on voitettu (2003 ja 2006) on tarvittu kylmiä hermoja, kun mitään ei uskalla jättää loppukirin varaan.

Syksyn SM-viestissä Heini osoitti hallitsevansa loppuratkaisut. Hän lähti ankkuriosuudelle neljä ja puoli minuuttia Ulrika Uotilan perään, onnistui takaa-ajossaan ja toi lopulta Ankkurille kultaa 16 sekunnin erolla Suunta-Seppöihin.

- Sille tais olla liian kova paikka, kun sain sen jo nelosella kiinni ja siinä se sit tuli peräs. Ennen yleisörastia se pääs koukkaa lyhintä hajontaa ja oli yleisörastilla ekana. Siitä sit lähdettiin kipuamaan aukkoa ylös ja ihmettelin vaan et onpa laitettu isot hajonnat näin loppuun, kun Ulrika lähtee kokonaan eri mäkeen. Mut eipä siin mitään hajontaa ollu. Lopun yritin vaan juosta niin hyvin kun pystyin.

Loukkaantumiset varjostivat Heinin vuosia 18-sarjassa, ja iskivät aina nurkan takaa kun kaikki alkoi näyttää liian hyvältä. Päättäneellä kaudella Heini pääsi pitkästä aikaa kunnolla kilpailemaan ja tulokset SM-kilpailuissa ovatkin olleet mainioita. MM-kilpailuihin ei kuitenkaan tänäkään vuonna päästy.

- Hankin jonkun akillesjännevamman SM-sprintistä, mikä ei oikein tahtonut parantua. Ja nyt kun kokemusta näistä vammoista alkaa olla jo jonkin verran, laskin että on parempi jättää katsastukset väliin, ettei niistä tulisi koko kauden viimeinen kisa.

Ensi kausi on Heinin viimeinen juniorina, ja maailmanmestaruudesta taistellaan pallon toisella puolella Australiassa.

- Kyllähän mä sinne Australiaan tähtään. Oishan se kiva päästä kisoihin viimeisenä vuonna. Ne ulkomaalaiset on kyllä aika kovia, ainakin mitä ruotsalaisten kanssa on tullut kilpailtua. Kisalippu on tavoite, siinäkin on jo tarpeeks haastetta.

Yllätyksiä on kuitenkin nähty. Ulrika Uotila voitti tänä kesänä Liettuan Druskininkaissa MM-hopeaa keskimatkalta. Juurikin se sama kaveri, jonka Heini pieksi SM-viestin ratkaisuhetkillä.

- Se oli joo aika yllätys. Vaikka mä oon aina pitänyt Ulrikaa tarkkana suunnistajana, en ois uskonu että sen vauhti riittää.

Lupauksia ainakin herätti juuri käyty nuorten Eurooppa-Cup Sveitsissä, jonne Heini haastatteluhetkellä on juuri lähdössä. Etukäteen odotukset olivat varsin vaatimattomat.

- Ei taida olla ihan mun maasto. Hirveesti jyrkkää rinnettä, missä ei uskalla eikä jaksa juosta. Eurooppalaisilla on jotenkin ihan eri tatsi tollasiin rinteisiin. Ne katoa aika nopeesti, mentiin ylös tai alas. Oon meinaan käynyt näis kisois kolme vuotta sitten.

Tätä kirjoitettaessa tulokset ovat jo tulleet. Pitkällä matkalla Heini oli 13:s, sprintissä 7:s ja viestissä aloitusosuuden nopein. Joten jos Heini vihdoin pääsee iskemään kunnolla reeniä läpi talven, jälki ensi vuonna saattaa olla todella tuhoisaa. Australian reissua odotellessa...

Touko Erämaja

Heini tutustumassa pihtileimaukseen 2-vuotiaana Kainuun Rastiviikolla Suomussalmella 1989.

Sponsoritoiminta 1998-2006

Angelniemen Ankkurin sponsori-toiminta oli 1990-luvun puolivälin jälkeen lievästi anemista, jota tilannetta Jaakko Mäkisen johdolla lähdettiin kehittämään vuonna 1998. Ehkä suunnistuksen luonteesta johtuen silloin kelpasi sihteeriksi ja jäseneksi sponsori-toimikuntaan allekirjoittaneenkin kaltainen amatööri. No silloin, kuten myöhemminkin Markku Karin johdolla, puuttuva ammattitaito korvattiin hyvällä yhteistyöllä ja jatkuvan parantamisen periaatteella.

Sponsoritoiminnalle laadittiin oikein viralliset toimintaperiaatteetkin, joiden mukaisesti on sittemmin pyritty työskentelemään. Nämä periaatteet määriteltiin seuraavasti:

Sponsoriryhmän jäsenet Kalevi Sjöholm ja Markku Kari yhdessä Halikko-viestin kilpailunjohtaja Heikki Paganuksen kanssa Halikko-viestissä 2006.

Tukijoita ja maanomistajia vuoden 2003 FinnSpring-tapahtumassa. (Kuva Kalevi Sjöholm).

Mainoksia Halikko-viestin kartoissa.

1. Tehtävä

Toimikunnan tehtävänä on hankkia seuralle sponsorisopimuksia ja koordinoita tätä toimintaa. (Ryhmää on siis kaikkien seuran jäsenten informoitava ennen, kuin aloitetaan seura koskevia tai henkilökohtaisia neuvotteluja.)

2. Toiminta-ajatus

Toimikunta pyrkii luomaan hyviä suhteita mahdollisiin sponsoreihin, lisäämään heidän tietämystään seuran toiminnasta ja positiivista suhtautumista siihen sekä kehittämään jäsenten osaamista sponsoriyhteistyössä. Tässä yhteydessä metsänomistajat luetaan myös sponsoreiksi.

Seuran toiminnassa sponsoreille korostetaan pitkäjänteistä nuorisotyötä, luontoystävällisyyttä ja monipuolista osaamista, joka antaa sen tukijalle positiivisen ja dynaamisen imagon.

3. Toimintatavat

Toimikunta:

- kokoontuu tarpeen mukaan noin kerran kuussa
- tekee suunnitelmat sponsoreineuvotteluille
- hoitaa suhteita sponsoreihin kirjeillä, tapaamisilla, VIP-toiminnalla kilpailuissa
- järjestää koulutusta jäsenille sponsoriyhteistyöstä
- valvoo jäsenten sopimusten noudattamista
- pyrkii luomaan seuralle laajan ja vaikutusvaltaisen tukijoukon.

Vähimmälle huomiolle edellä mainituista on toiminnassa jäänyt ammattimaisen koulutuksen järjestäminen, koska sille ei ole nähty näiden vuosien aikana erityistä tarvetta. Kokouksia on ollut talvella parin viikon välein ja kesällä taas lähinnä kilpailujen yms. tapaamisten yhteydessä. Sikäli jäsenet ovat omalta pieneltä osaltaan näyttäneet esimerkkiä toiminnan sponsoroinnissa, että usein on kokoonnuttu jonkun jäsenen kotona, jolloin isäntä on sponsoroinut kahvit ja tuoreet pullat. Vieraiden tehtävänä onkin yleensä ollut kertoa tuoreimmat vitsit. Nämä ehkä ovatkin parhaiten motivoineet jäseniä osallistumaan kokouksiin.

Edellä mainittujen lisäksi aktiivisia jäseniä vuosien varrella ovat olleet Kari Heinonen, Timo Parttimaa, Harri Laaksonen ja Reijo "Aina auki" Salokannel, joka toimitti mm. FinnSpring 2003-tapahtuman yhteydessä Kevät Ankkuri-lehden. Merkittävää apua

Mainoksia suunnistusasussa. Mallina Tuomo Mäkelä.

ja Päivi Mäkiselle lisää laskutustöitä ovat antaneet myös Ismo Kakko ja Aki Saarela.

Ankkurin sponsori-toimikunta on pyrkinyt aina välttämään pelkkää rahan kerjäämistä, vaan on pyrkinyt saamaan tukijoilleen myös myönteistä näkyvyyttä vastineeksi heidän panostuksestaan. Koska seurala ei viime vuosina ole ollut näkyviä "tähtiä", ovatkin edustuspukuja merkittävimiksi "kauppatavaroiksi"

tulleet kilpailukartat, banderollit kilpailupaikoilla ja kotisivumme Internetissä. Tämän vuoksi myös seuran muut aktiiviset jäsenet, kuten Risto Kivinen, Jari Kuusisto, Heikki Paganus ja Ilkka Saarimäki, ovat antaneet huomattavaa tukea sponsoritoiminnalle.

Ankkurirastit ja Halikko-viesti ovat vuosien varrella olleet sikäli hienoja ”kilpailubrandejä”, että niihin on kohtuullisen helposti voinut myydä sekä kotimaista että kansainvälistä näkyvyyttä erityisesti karttojen ja käsiohjelman muodossa. Banderolleillekin olemme onnistuneet myymään varsin hyvin paikkoja, vaikka usein niiden ripustaminen onkin vaatinut luovuutta ja Jaakko Mäkisen tarzanmaisia kiipeilytaitoja puissa.

Edellä mainittujen kilpailujen osaava järjestäminen oli varmaankin yksi syy sille, että Saloon myönnettiin vuoden 2006 Jukola- ja Venla-viestit. Ankkurilaiset isolla joukolla olivat tämän onnistuneen tapahtuman järjestämisessä avainrooleissa myös sponsorisopi-

musten myymisessä ja sponsoripalvelujen järjestämisessä. Tämä antaa hyvän pohjan myös seuran tulevaisuuden sponsoritoiminnalle, kunhan vain uusia innostuneita ihmisiä uusin ideoin saadaan mukaan toimintaan.

Kalevi Sjöholm

Mainoksia moottoritien hirviadassa Piintilän Halikko-viestissä 2003. (Kuva Kalevi Sjöholm)

Mainoksia maalirakennelmissa Halikko-viestissä Hajalan Myllytyrällä.

Ankkurikellari

Ankkuri-kiinteistöt

Ankkuri hankki syksyllä 1961 vanhan juustokellarin Kokkilan rannasta omistukseensa. Kellari kunnostettiin tanssilavaksi. Tämän jälkeen seuran talous pohjautui yhden sukupolven ajan tanssitoiminnan tuotoille.

Ankkurikellaria täydennettiin v. 1972 uudella kiinteistökaupalla. Lossinkulman baarina nykyisin tunnettu rakennus - entinen autotalli - ostettiin kellarin kupeesta seuralle baariksi.

Ankkurikellarista ja Alabaarista muodostui mukava kokonaisuus, joka tanssitoiminnan hiivuttua kunnostettiin suunnistustoiminnan keskuksesi. Rakennustyö ajoittui lamavuosille 1990-luvun alkuun.

Ankkurin omien kiinteistöjen lisäksi seuralle on ollut Halikon kunnan omistamalla maalla omistuksessaan lomamökkejä, jotka täydentävät Ankkurikellarin ja Alabaarin tiloja. Kunnan uimala kioskeineen on ollut Ankkurin hoidettavana 1950-luvulta ja yhtäjaksoisesti aina vuodesta 1972. Kokkilassa on alkujaan ollut kauppia, pankkeja, posti, terveysasema ja monia muita palveluita. Nyt yritykset löytyvät Halikon kirkolta ja Ankkuri hallitsee vähäisillä palveluillaan Kokkilan liiketoimintoja. Niin ovat ajat muuttuneet.

Oy, Ky, Ry ?

Ankkurikellarin suunnistuskeskusta hoiti ja markkinoi sen valmistuttua yhtiö Ankkurikellari Oy, jossa seura oli yksi kolmesta osakkaasta. Muutaman vuoden jälkeen seura myi osuutensa kahdelle muulle omistajalle, jotka jatkoivat osakeyhtiönsä nimissä kellarin toimintoja aina vuoteen 1997. Tämän jälkeen seura pyöritti toimintoja kolmen vuoden ajan yhdessä Kokkilan kylätoimikunnan kanssa ja vuo-

den Katri Hallamaan kanssa yhteistoiminnassa. Pari vuotta etsimme kellarille sopivaa vuokralaista. Vuoden 2005 alusta kellarin vuokralaiseksi ryhtyi Harri Laaksosen isännöimä Spaghetti Promotions-yhtiö. Kuluvana vuonna 2006 vuokralaisena on ollut Halikonlahden ravintola- ja matkailupalvelut Oy. Yhteistyökumppanimme ovat vaihtuneet usein. Kiinteistötoiminnoista vastuussa ollut johtokunnan jäsen Heikki Paganus on ollut työllistetty kunkin yrittäjän toiveiden täyttäjänä – Ankkurin tuotot ja kustannukset huomioon ottaen. Alabaari koki vuorostaan perusteellisen remontin 2004 ja 2005. Samalla remontoitiin Alabaarin nimi Lossinkulmaksi. Remontissa oli suurena apuna valmentaja-rakennusmestari Markku Vesalainen. Risto Vuori Ankkurin kokkilalaisena jäsenenä on vastannut usein tilojen avaamisesta, lämmityksestä ja monista muista käytännön töistä. Rajanaapurimme, Kivelän perhe, on myös ollut apuna kiinteistöjen hoidossa ja valvonnassa. Sari Laakso on toiminut uimalan ”työnjohtajana”.

Tulon lähde

Ankkurikellarin, Lossinkulman ja uimalan toimintojen pyörittäminen on viimeisten kymmenen vuoden aikana ollut seuralle tuottoisaa. Ilman talkootyötä plus-merkki muuttuisi kuitenkin helposti miinukseksi. Kiinteistötoiminnot ovat kokonaisuus, johon liittyvät paitsi palvelut ja kaikkien palveluiden kokonaistaloudellisuus, myös seuratoiminnot.

Seuran sydän

Vaikka kellarin toiminnot ovat olleet useina vuosina vuokrattuna ulkopuolisille, seura on pidättänyt itselleen oikeuden seuraleireihin ja muuhun toimintaan Ankkurikellarilla. Kellarilla on lisäksi seuran tarviketarastot – kilpailujen järjestelykalustosta kirjastoon ja palkintokaappiin.

Jo seitsemän vuoden ajan olemme yhteistoiminnassa Halikon kirkkoveneyhdistyksen kanssa järjestäneet Halikko soutu -tapahtuman, jonka keskuksena on Ankkurikellari. Ja, jos seuran suunnistusleirit ovat jääneet väliin, perinteinen joulujuhla on koonnut aina Ankkurikellarin täpötäyteen suunnistajia ja heidän tukijoukkojaan. Ankkurikellarista on tullut seuran urheilutoiminnan ja juhlien sydän.

Päivi Mäkinen

Juri Emaldinov - ankkurilainen

Jo kohta 15 vuotta Ankkuria edustanut Juri on kolennut suunnistusmaastoja jo pienestä pitäen. Hän on ollut jo hyvän aikaa nuorekkaan edustusryhmämme kokenein suunnistaja, ja on ehtinyt nähdä kaikenlaista, erityisesti kartan ja kompassin takaa. Parina viimevuotena Jurista on myös kovasti tehty edustusryhmän vetäjää. Pikkuhiljaa on Juri ottanut lisää vastuuta meistä nuoremmista ja tulevaisuudessa toivottavasti yhä enemmän. Kokemusta ja auktoriteettia ainakin löytyy.

Haastattelin Juria, kysellen hieman hänestä, suunnistuksesta, kielikylvystä ja muusta.

Haastattelu, olkaa hyvä

Suunnistusuran alku ja perhe:

Sinulla on vaimo ja 4 lasta. Kerro hieman perheestäsi?

Me olemme olleet naimisissa Natashan kanssa vuodesta 1992. Lilia on syntynyt vuonna 1995 Venäjällä ja Timur vuonna 2003 Suomessa. Tämän vuoden elokuussa meille ovat syntyneet kaksoset Artur ja Alisa.

Kerro missä olet syntynyt ja asunut elämäsi aikana?

Olen syntynyt vuonna 1969 Neuvostoliitossa, pienessä kaupungissa, Gus-Khrustalnissa. 20-vuotiaana muuttanut Vladimiriin, missä olin opiskelemais yliopistossa. Opiskelun jälkeen olen asunut Vladimiriin ja vuonna 2001 muuttanut perheen kanssa Suomeen.

Millaisia suunnistusmaastoja Venäjän kotipaikkasi lähellä on?

Tyypillinen Keski-Venäjän maasto. Tasainen ja vauhdikas.

Minkä ikäisenä aloitit suunnistuksen ja missä seurassa? Miten päädyit suunnistuksen pariin?

Aloitin 10-vuotiaana. Kotikaupungissa oli erikoinen lasten suunnistusseura "Khrustalnaja Prisma". Minun luokan opettajan poika oli suunnistaja ja hän kutsui meidät seuraan. Se oli niin mukava laji, että minulla ei ole ollut toista harrastusta.

Kuinka paljon harjoittelit vuodessa ollessasi 16, 18, 20-vuotias?

Ennen olen laskenut vain kilometrimääriä. Eli 2800 km, 3700 km, 4200 km.

Miten pärjäsit nuorten sarjoissa?

Olin aika lähellä nuorten maajoukkueen tasoa, mutta meillä ei ollut mahdollisuuksia matkustaa Neuvostoliiton ulkopuolelle. Parhaat tulokset olivat vuonna 1989. Olin 3. Nuorten Maanmestaruuskisoissa ja voitin Sotilaiden Maanmestaruuden H20-sarjassa.

Huipulle

Miten pärjäsit ensimmäisinä vuosina miesten sarjassa ja minkä ikäisenä saavutit parhaat tuloksesi?

Ihan hyvin meni muutos miesten sarjaan. Olin 11. Neuvostoliiton Mestaruuskisoissa vuonna 1990. Seuraavana vuonna olin jo harjoitellut maajoukkueen ringissä. Mutta Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen koko systeemi romahtanut. Parhaat saavutukset olivat vuonna 1994. Voitin Venäjän pikamatkan mestaruuden ja Venäjän sotilaiden mestaruuden. Olin toinen viestissä Sotilaiden MM-kisoissa ja 9 Maailman Cupin osakilpailussa Tanskassa.

Kuinka paljon harjoittelit niinä vuosina, kun harjoitustunteja kertyi kaikkein eniten?

Vuosina 1995–1996. Tuntimäärät olivat 580 ja 620.

Millaista oli elämä Venäjän maajoukkueen kanssa, silloin kun olit vakituisesti maajoukkueen jäsen?

Olin Venäjän maajoukkueessa kuusi vuotta, 1992–1997. Sinä aikana oli aika paljon matkustamista, jopa puoli vuotta kotoa pois. Pitkiä leirejä ja pitkiä matkoja. Onneksi Natasha on hyvin ymmärtänyt sen.

Mitä pidät parhaina saavutuksinasi suunnisturallasi?

Henkilökohtainen - edellä mainittu 9. sija Maailman Cupissa ja viestissä tietysti 3. sija Tiomilassa 1998.

Ankkuriin

Minä vuonna ja mitä kautta saavuit Ankkuriin? Ketä saamme kiittää siitä, että tulit aikoinaan Ankkuriin?

Olen ollut Ankkurilainen vuodesta 1994. Olen kiitollinen Paganuksen Arille, joka kutsui minut Ankkurin riveihin. Me tutustuimme vuonna 1992 Tanskassa Spring Cupissa.

Kuinka hyvin pystyit kommunikoimaan muiden kanssa ensimmäisenä vuotenas Ankkurissa?

Kyllä se oli legendaarinen joukkue, mikä voitti Tiomilan 1991. Minulla ei ollut ongelmia porukan kanssa. Ihan hyvin olin toiminut. Valitettavasti se joukkue hajosi pian.

Kuvaile Angelniemen Ankkuria kolmella sanalla?

Henki, Imago ja Laatu

Paras muistosi Ankkurin ajoilta?

Varmaan se Tiomilan 3. sija 1998. Mutta tiedän, että paras muistoni on vielä edessä.

Kielimuuri

Kuinka kauan kesti oppia Suomen kieli?

Ehkä vuoden ajan. Ennen muutosta Suomeen riitti Englannin kielen taitoa. Hieman ymmärsin Suomea. Hyvin olen oppinut kielen, koska sain hyvää kieliharjoitusta seurassa ja työssä. Kielioppi vähän puuttuu, mutta se paranee ajan mittaan.

Kumpi on vaikeampi kieli: Suomi vai Venäjä?

Molemmat kielet vaikeita.

Salolaistuminen

Olet asunut Salossa jo ties kuinka monta vuotta. Minä vuonna muutit Saloon?

Muutin Saloon vuonna 2001 perheeni kanssa. Olemme kiitollisia koko seuralle ja varsinkin Reimanin perheelle avusta ensimmäisen vuoden aikana.

Kuinka olette viihtyneet perheen kanssa Salossa?

Meillä oli vähän erilainen tilanne, kuin muilla maahanmuuttajilla. Meillä oli jo tuttuja täällä. Tämä aika paljon helpotti alussa. Sanotaan niin, että viiden vuoden jälkeen me olemme kotiutuneet Suomeen ja Saloon.

Bonus-kysymykset

Kuinka monta harjoitusta (noin) olet tehnyt Ankkurikellarin lähimaastoissa?

Olen paljon asunut Ankkurikellarilla 90-luvulla. Vaikea laskea ne kaikki treenit, mitkä olen tehnyt lähimaastoissa. Ehkä sadan paikkeilla.

Koska Timur juoksee ensimmäisen kerran Ankkurin Jukola-ykkösessä?

Vaikea arvioida. Ehkä vuonna 2023.

Kerro jokin hauska tarina suunnistusurasi varrelta, joka todella on jäänyt mieleesi?

Niitä on paljon. Ehkä hauskin oli minun ensimmäinen matka Suomeen ja Kainuun Rastiviikolle Sotkamoon vuonna 1991. Luulin, että olin jo kokenut suunnistaja, mutta totaalisesti eksyin suomalaismaastossa. Sain hyvää opetusta sen reissun jälkeen...

Terveiset Ankkurilaisille...

Menestystä koko seuralle kaikissa ikäluokissa tulevaisuudessa. Hyvä Ankkuri! Davai!

Tuomas Kari

Henkilökohtaiset SM-kultamitalistit

Vaikka Ankkuri tunnetaan erityisesti viestiseurana, niin henkilökohtaisiakin mitaleita on seuran suunnistajille tullut runsaasti.

Viimeisen kymmenen vuoden aikana 11 Ankkurin eri suunnistajaa on napannut yhteensä 16 SM-kultamitalia. Kolmeen kultaan on yltänyt Reijo Bister. Reijon H35-sarjan tripla on kovan luokan suoritus, koska kaikki mitalit ovat samalta vuodelta. Mitali tuli vuonna 1999 erkoispitkältä, pitkältä (ennen pitkä ja normaali) sekä yöltä.

Vasemmalla Heini Saarimäki, SM-kultaa D16-sarjassa erkoispitkältä sekä pitkältä matkalta 2003. Oikealla Sanna Nurmi SM-kultaa D18-sarjassa spintistä 2004 sekä erkoispitkältä 2005.

Kahteen kultaan ovat 10 viime vuoden aikana yltäneet Johanna Asklöf, Sanna Nurmi sekä Heini Saarimäki. Johannan mitalit ovat vuodelta 1997. Sannan ja Heinin kultamitalit ovat tulleet vuoden 2003 jälkeen.

Yhteen kultamitaliin ovat yltäneet Karoliina Heiskanen, Ari Kattainen, Mika Ruuhiala, Anne Nurmi, Olli Vesalainen, Veli-Pekka Nurmi sekä Maria Rantala.

Vuoden 2006 ainoa henkilökohtainen SM-voittaja on Maria Rantala. Mitali tuli Kytäjän korvesta arvostetuimmalta matkalta, eli pitkältä matkalta (entinen normaalimatka).

Monen vuoden tauon jälkeen saimme MM-kisoissa jännittää myös Ankkurin väreistä tuttuja kasvojen puolesta. Mikä ilahduttavinta, tänä vuonna heitä oli peräti kolmin kappalein. Suomen luunkovaan joukkueeseen tiensä selvitti Maria Rantala. Maria juoksi kisoissa pitkän matkan kilpailun. Kaksi muu-

ta ankkurilaisedustajaa nähtiin Venäjän sinipuna-valkoisissa väreissä. Natalia Tomilova oli kisojen ensikertalainen. MM-mitaleita tosin löytyy kaapista useampikin, mutta ne on otettu hisu-urilta. Maxim Davidov oli toisissa MM-kisoissa.

Marian tunnelmat ennen uran ensimmäistä MM-starttia olivat luettavissa ainakin Helsingin Sanomista: "Tuntuu, että on elefantteja vatsassa". Valmistautumismetoditkaan eivät olleet aivan perinteiset,

sillä niihin kuului mm. vesipysysotaa takapihalla.

Maria suoriutui MM-urakastaan sangen mainiosti. Tuloksena 15. sija ja tappiota voitajalle 8.58. Kisan jälkeisessä haastattelussa Maria myönsi jännittäneensä uransa ehkä tähän asti tärkeintä starttia melkoisesti ja harmitteli kymppisakin sijoituksen karkaamista. Mutta niin kuin hän itsekin totesi, niin ensi kerralla on jo tätä kokemusta rikkaampi ja kypsempi tekemään rennon ja paremman suorituksen.

Maria oli mukana myös Slovakian Kosicessa, jossa syksyllä ratkottiin opiskelijoiden suunnistuksen maailmanmestaruudet. Maria saalisti keskimatkalta pronssitilan. Vielä puolimatkan

jälkeen Maria johti kilpailua selvästi, mutta loppu ei sujunut enää yhtä hyvin ja eroa voiton vieneeseen Norjan Line Hagmaniin kertyi reilu puoli minuuttia.

Veli-Pekka Nurmi SM-kultaa H40-sarjan yösuunnistuksessa 2004. Anne Nurmi SM-kultaa D35-sarjan erkoispitkältä (entinen pitkä) 1998.

Samoissa kisoissa Maria ankkuroi Suomen naiset opiskelijoiden MM-kilpailun viesti-pronssille.

Lokakuun alussa Maria oli edustamassa Suomea maailmancupin päätöskierroksella Ranskassa. Kilpailut suunnistettiin varmasti yhdessä maailman vaativimmista suunnistusmaastoista ja erot kaikissa kilpailuissa kasvoivat huomattavasti tavanomaista suuremmiksi.

Henkilökohtaiset kilpailut eivät sujuneet Marialta erityisen hyvin ja parhaaksi sijoitukseksi jäi sprintin 18. sija. Lauantain viestissä Suomen kakkosjoukkueessa juossut Maria sen sijaan onnistui karkaamaan aloituksessa. Loppuosuuksilla Anni-Maija Fincke ja Bodil Holmström pystyivät pitämään joukkueen johtopaikalla ja Suomen kakkosjoukkue juoksi kirjaimellisesti pusista ylivoimaiseen voittoon.

Ilkka Saarimäki

Maria Rantala SM-kultaa D21-sarjassa pitkältä matkalta 2006.

[illegible]

Internet on viimeisen kymmenen vuoden aikana mullistanut monta asia. Koska suunnistajat ovat yleisesti korkeasti koulutettuja, on suunnistus urheilulajeista kulkenut kärkipaikalla internetin hyödyntämisessä. Netistä löytyy muun muassa niin kilpailukutsut, lähtöajat, tulokset, väliajat, tarinat menneistä ja tulevista tapahtumista kuin myös kaikki seuran tiedotteet. Erilaiset palautepalstat, kuten esimerkiksi suunnistajien Pesupaikka, ovat osa tätä kehitystä. Ainakin meidän perheessä kilpailuista kotiin palatessa käydään ensimmäiseksi netistä katsomassa, että jokohan väliajat ovat tulleet.

Ankkurin nettisivujen ”isänä” voidaan ansaitusti pitää Risto ”Ryde” Kivistä. Kysymykseen ”Milloin ja miten kaikki alkoi?” Risto vastasi: ”Virtasen Janne rakenteli ja ylläpiti joitain Ankkurin sivuja 90-luvun puolivälissä. Jotenkin sivujen ylläpito luisui minulle Halikko-viestin 1998 aikoihin. Sivuston ulkoasu oli silloin sen ajan mukaisesti kamala ja muuttui vuosittain toivottavasti parempaan suuntaan.”

Suuri muutos Ankkurin sivustolla tapahtui, kun sivut rakennettiin tietokantapohjaiseksi. Tästä Risto toteaa: ”Tavoite oli saada jaettua ajankohtaisten asioiden päivitysvastuuta seurassa muillekin. Pe-

riäatehan on, että toiminnassa mukana olevilla kaikilla halukkailla on mahdollisuus kirjoittaa uutisia toiminnasta. Dynaamisuus toimiikin melko hyvin, eli Ilmoitustaulu, Tapahtumakalenteri ja Ajankohtaista-palsta sekä eri kisojen järjestelytiedotepalsta sisältävät paljon ajankohtaista tietoa. Ajantasaisuus on kuitenkin minkä tahansa sivuston ehdoton A ja O.”

Ankkurin nuorilla on ollut omat nettisivut vuodelta 1999 alkaen. Sivujen kehittämisestä, rakenteesta ja sisällöstä on vastannut Ilkka Saarimäki. Vuonna 2004 nuorten sivut liitettiin osaksi Ankkurin pääsivuja. Kaikkien nuorten sivujen vuosikerrat ovat sivuilta edelleen luettavissa.

Viimeisen kymmenen vuoden aikana on myös valokuvaus siirtynyt kokonaan digiaikaan. Tämä on tuonut reaaliaikaisuutta sivustojen kuvitukseen. Kuvat voidaan siirtää kamerasta muokkausohjelman kautta suoraan nettisivuille. Ankkurinkin nettisivustoltakin löytyy tuhansia valokuvia.

Ilkka Saarimäki

Risto Kivinen hoitamassa tulospalvelua nuorten leiriviestissä Liedon Parmaharjulla 2004.

Pihdistä emittiin

Eräänä maanantaina noin kymmenen vuotta sitten muuttui perheeni elämä. Olin nähnyt maanantairasti-ilmoituksen lehdessä ja kysynyt tyttäriltäni kiinnostaisiko se heitä. Molemmat olivat heti innokkaita. Rata oli sopiva ja seuraavaa maanantaita maltoimme tuskin odottaa. Aluksi kävimme vain maanantairasteilla, mutta pian naapurimme kertoi Ankkureiden nuorten toiminnasta. Siitä lähtien on minulla ollut ilo seurata ja olla mukana Ankkurin nuorisotoiminnassa.

Kymmenessä vuodessa on nuorisotyössäkkin paljon muuttunut. Muistan tyttärieni ensimmäisissä kisoissa kuinka heille opetettiin, miten kilpailukortti sidotaan käteen ja miten pihtileimasimella leimataan. Tärkeää oli myös tietää, miten väärät leimaukset saattoi korjata. Nyt on käytössä

emit. Sen käyttö on helppoa ja sillä saa myös rastiväliajat. Suunnistuksen jälkipeli muutti kerta-heitolla muotoaan. Ennen oli vain selitys, mutta nyt väliajat kertovat karua kieltään. Pummit ja huonot reitinvalinnat tulivat julkisiksi. Nyt emit on arkipäivää nuorten harjoituksissakin. Väliajoista opetellaan arvioimaan oman suunnistuksen sujuvuutta ja nautitaan onnistuneista suorituksista.

Toisen suuren muutoksen on tuonut tietokone. Aluksi oli vain kartta, punakynä ja rastiympyrä. Nuorten harjoituksiin piirrettiin käsin karttoja oikein urakalla. Se aika on takana-päin. Nyt karttojen laatu on parantunut ja karttatiedostojen päivittäminen on helpompaa. Nyt tulostamme karttoja sopivan määrän ja niille valmiiksi painettu OCADilla suunnitellut radat.

Tietokone on myös muuttanut tiedottamista. Aiemmin vietin useita sunnuntaipäiviä puhelimessa saadakseni esim. tietoa viesteistä kulkemaan kaikille. Toinen tiedottamisen väylä oli lehti-ilmoittaminen. Nyt - kiitos kotisivujemme - tiedottaminen kulkee nuorten sivujen kautta. Siellä voimme nähdä myös kuvia suunnistavista nuoristamme.

Nuorisotoiminta on seurassa ollut aina vahvaa. Vetäjät ja ohjaajat ovat välillä vaihtuneet, mutta innostusta on riittänyt ja toiminnan kehittäminen on aina ollut tärkeää. Hyvästä nuorisotyöstä Suunnistusliitto myönsi meille vuonna 2004 Sinetin.

Paljon on tämän kymmenen vuoden aikana muuttunut, mutta edelleen on metsä, kartta ja kompassi.

Aina on yhtä hienoa mennä metsään ja aina on yhtä hienoa katsoa suunnistuksesta innostuneita nuoria - iloa heidän silmissään ja punaa poskillla. Suunnistus on hieno laji.

Jaana Kukkonen
Nuorisopäällikkö 2001-2005

Hanna Kirmula, nuorisopäällikkö

Mistä tulet, kuka olet? Mikä Sinusta tulee isona?

Mä, paljasjalkainen vantaalainen, muutin Saloon Vantaalta kesällä 2005. Sopeutuminen maalauskylään pääkaupunkiseudun hulinasta on ollut helppoa, eikä varsinais-suomalaiset oo niin kauheita, ku yleisesti puhutaan – ainakaan kaikki. Kunpa tietäisinki, mikä musta tulee isona. Mulla ois ny tuhannen taalan paikka muuttaa elämän kulkua ainakin työn osalta, mutta päätöksen tekeminen on yllättävän vaikeeta, osin varmaan siksi, että jonkinlainen realismi on pidettävä valitettavasti hommassa mukana. Tää vapaataiteilijan hommakaan ei oo vielä käyny ollenkaan pitkäksi, musta jokaisella ihmisellä pitäis olla about 4-kymppisenä oikeus ainaki vuoden sapattivapaaseen, että sais ottaa asioihin vähän etäisyyttä, pysähtyä miettimään ja oivaltaa jotaki uutta elämästä.

Miten Sinusta tuli suunnistaja?

Isä oli aikanaan perustamassa Hämeenlinnan Suunnistajia ja oli nuoruudessaan suunnistanut paljon. Hän ja kummitsetäni aina kesäisin mökillä uhos, että he vielä joskus alkaa suunnistaa kilpaa ja vievät likankin suunnistamaan. Yhtenä kauniina kesänä sitten 1974 AD ilmoitin isälle, että nyt SE hetki on tullu. Ekan suunnistusvuoteni edustin Hauhon Sisua ja sen seuraavat 10 vuotta Pihkaniskoja.

Olet ollut Suomen maanjoukkueessa hiihtosuunnistuksessa. Kerro mieleenpainuvimmat muistot tuolta ajalta.

Mulla ei oikeestaan oo mitään superhetkeä mielessä, mieleenpainuvimmin on ehkä yksi suuri pettymys PM-kisoista Heinävedeltä 1987. Tunsin itteni jotenkin huonovointiseksi jo henkilökohtaisen kisan aamuna, mutta koska kyseessä oli kuitenkin tärkeä kisa, niin todennäköisesti kuvittelin, että tää ny on vaa jonkinlaista kisajännitystä. Tein päätöksen, et lähen kisapaikalle. Verrytellessä oli sitte pakko tehdä ratkaisu, että kisa jää väliin. Suuri pettymys ja itku. Majapaikalla mittari kinaloon: 38,9 astetta kuumetta.

Mitä pidät parhaana saavutuksenasi suunnistuksessa?

En mä oikein tiä, oonko mä saavuttanu siinä mitään ihmeellistä urheilullisesti. Ehkä paras saavutus on ollut oman itsensä voittaminen joko sitten harjoituksessa tai kilpailussa. Kannattaa muuten joskus pysähtyä miettiä, et mitä on itensä voittaminen, se on aika upee tunne.

Paljonko harjoittelit huippuaikoinasi? Montako kertaa käyt lenkillä nykyään?

Tohon mä en nyt osaa vuositasaalla vastata, mutta sen muistan, että pk-kaudella parhaat viikot kesäaikana oli yli 30 tunnin viikkoja. Tolloin tehdyllä työllähän mä tässä vähän niinku edelleen porskutan. Lenkillä tulee tätänykyä käytyä välillä 0-5 kertaa viikossa.

Hanna Kirmula pitää palaveria nuorten kanssa Nuori Suunta -leirillä Paimiossa kesällä 2006.

Teitkö nuorena virheitä harjoittelussa? Jos, niin minkälaisia?

Vaikee sanoo, ehkä näin jälkeinpäin ajatellen sitä varmaan kuuntelis omaa kroppaa vähän erilailla eikä noudattais harjoitusohjelmaa tunnontarkasti ja ymmärtäis ehkä, mitä sanonta "levätessä kunto kasvaa" tarkoittaa.

Kun liityit Ankkuriin, niin Sinusta tuli melkein saman tien nuorisopäällikkö. Miten Ankkurin systeemit ovat vastanneet ennakkokäsityksiäsi?

Hyppy oli aikamoinen rohkeuden puuska, nyt en uskalta enää nii tehdä, vaikkakin annan itelleni ihan kohtuullisen kouluarvosanan kuluneesta kaudesta. Systeemi Ankkureissa (nuorisopuolella) on ollut aikaisemmin hyvä, onhan Ankkuri Sinettiseura, joka takaa laadukkaan toiminnan lapsille ja nuorille. Mun tapa tehdä asioita on vaan aika erilainen, ku mihin on totuttu. Se johtuu varmaan siitä, että mulla on selvästi rasisiteena tää kilpaurheilijan tausta. Mun ideologia ei mee ihan käsi kädessä leikkien ja laulaen -juttujen kanssa. Mun mielestä 14-sarjalainen voi jo harjoitella, kilpailla ja haluta menestyä. Tarkoitus ei o kuitenkaan tehdä mitään lapsitähtiä, mut jos nuori ite halua kehittyä, niin musta siinä pitää auttaa. Muista Ankkurin systeemeistä on vaikea sanoa, ku

niihin ei o syvällisesti perehtyny, niistä on olemassa vaan sellanen "musta tuntuu" -kuva.

Miten aiot saada nuorista aktiivisia kilpailuissa kävijöitä?

Nojoo, tää onkin vähän paria ton edellisen vastauksen kanssa. Kyl mä haluaisin keinona käyttää sitä positiivista energiaa, mitä Ankkurijunnuissa on. Ne on kaikki omine omituisuuksineen tosi hienoja ja reippaita nuoria ja lapsia!!! Kilpailuissa käymiseen tarvitaan tietenkin myös lasten/nuorten vanhempien tarvitaan tieteenkin myös lasten/nuorten vanhempien oma-aloitteisuutta ja innokkuutta ja yksi tehtävä onkin saada aloittelevien junnujen vanhemmat vakuutuneiksi siitä, että suunnistuksessa kilpailutapahtuma on aika erilainen kuin monessa muussa lajissa. Pitempään toiminnassa mukana olleita kisoihin toivottavasti houkuttelee kilpaileminen itsessään, kavereiden näkeminen tai metsässä liikkuminen, joko jokin näistä tai parhaimmillaan kaikki yhdessä.

Kuvaile Angelniemen Ankkurin nuoria kolmella sanalla?

Reippaita, ennakkoluulottomia, tsemppareita.

Onko Sinulla paheita? Jos niin mitä?

ÄssäMix ja välillä Missä X.

Ilkka Saarimäki

Nuori Suunta -toimintaa 2000-luvulla

Ankkurin naispuoliset Nuori Suunta-ohjaajat ryhmäkuvassa vuonna 2004. Vasemmalta Elina Kivelä, Jaana Kukkonen, Anu Reiman ja Maija Heikkilä.

2000-luvulla muina ohjaajina ovat toimineet: Markku Kari, Jukka Salo, Ilkka Saarimäki, Mari Paganus, Ismo Kakko, Jari Rontu ja Hanna Kirmula.

Vasemmalla Varsinais-Suomen Nuori Suunta-viestin voittoisa joukkue 2005, Matleena Kukkonen, Emma Laakkio, Sanni Kivelä ja Milla Saarimäki.

Oikealla liikunnan riemua Ankkurin nuorten mestaruuskilpailuissa 2006, Meeri Mäkelä ja Nella Rontu.

Ankkurin joukkueiden aloittajat TuS:n Nuorisoviestisissä 2003 Robet Salokannel, Jussi-Pekka Laakkonen, Juho Heikkilä, Tomi Koskela ja Santtu Kivelä.

Ankkurin joukkue Antti-Pekka Niinistö, Olli Salo, Pinja Kurppa, Milla Saarimäki, Olli-Pekka Laakkio, Mikko Sirén ja Janne Nurminen voitti TuS:n Nuorisoviestin A-sarjan Nousiaisten Valperissa 2.10.2004.

TuS:n Nuorisoviestin A-sarjan joukkue 2006 Tomi Koskela, Janne Heikkilä, Santtu Kivelä, Miika Kirmula, Mikko Sirén, Sanni Kivelä ja Milla Saarimäki.

Tyttöjen Tiomila-joukkue 2004: Joosefiina Kukkonen, Matleena Kukkonen, Pinja Kurppa, Fanny Kurppa, Milla Saarimäki ja Sanna Nurmi.

TuS:n Nuorisoviestin B-sarjan joukkue 2006 Jani Koskela, Lilia Emaldinova, Joona Kirmula ja Juho Nissi.

Ilkka Saarimäki

Värssyjä Ankkurin nuorille suunnistajille

Olen viime vuosina puristanut suunnistajan muutamaan riviin runomuodossa. Seuraan ja tarkkailen tunteita, tuntemuksia kisoissa ja harjoituksissa. Henkinen hyvinvointi on vahvuus, jonka avulla jaksaa harjoitella, osallistua ja olla mukana seuratoiminnassa. Toivottavasti nämä vahvat nuoret tunnustetaan 10 vuoden kulutta runoksi kirjoitetuista riveistä.

Angelniemen Ankkurin nuorille suunnistajille värssyjä vuodelta 2006.

Joukossa on mukana melkein pappi, hauskuutta menoa rentoa ja jaloissa pelkkää lentoa. Paikallaan ei pysy ainakaan kieli ja iloinen on aina herran mieli.

Alekski Kivioja, H13

Loppusuoraa tulet kyytiä kovaa ja metsässä harrastat suunnistusta omaa. Iloisesti jalat pinkovat kyllä ja palkintoihin useinkin yllät.

Jani Koskela, H12

Kisoja takana on monia ja reitinvalintoja ihan omia. On hienoa katsoa, kun kasvavat suunnistustaitosi ja alkavat näkyä myös tunteet aitosi.

Miika Kirmula, H12

Suunnistuksesta osaat yhtä ja toista, vaan kuuntele tarkkaan ohjetta monenmoista. Aina ei opi kokeilemalla vaan, vaan joskus myös ajatusta tarvitaan.

Joona Kirmula, H9

Harrastaa vai kisata siinäpä pulma soma, vaan ratkaisu onkin sinun aivan oma. Me haluamme nähdä sinut suunnistuskengissä ja näin mukana tässä jengissä.

Tomi Koskela, H14

Iloista mieltä ja tahtoa suunnistukseen löytyy sulta, tärkeintä ei ole palkintojen kulta. Aina olet valmis mukaan tulemaan ja tehtäväsi huolella hoitamaan.

Reetta Lehtiranta, D13

Tarkasti metsässä reitinvalintoja teet ja viimeinkin jo juoksujalkaakin rastilta rastille meet. Kun mustikat paremmalta kotona maistuu, niin metsässä matkakin nopeammin taittuu.

Joonas Heikkilä, H9

Tossua tossun eteen kovasti laita, hiestä kastua saa vaikka koko paita. Menoa ja meininkiäkin löytyy roimaa ja rautoja nostamalla kehität lihasvoimaa.

Santtu Kivelä, H15

Menestyksen siemenet kylvetty on ja tahtosi siihen varmaankin itselläsi on. Kaikki tuleva erilaista on, päätös ja voima itselläsi on. Ethän halua olla off, vaan tarkoituksena tehdä parhaasi on.

Mikko Sirén, H16

Kaikkiesi annat ja menestystä kannat. Välin on hukassa reppu tai sukka, mut metsässä sua ei oo perinny hukka. Jatka ahkeraan mallin niin paikkasi saat tähän suunnistustalliin.

Juho Nissi, H12

Iloisin ilmein ja hymyssä suin, suunnistuspuvun päällesi puit. Ystävällisen Lilian kohtaan aina, ei häntä surut ja murheet ainakaan paina. Metsään et ihailemaan jää maisemaa, vaan kiire on sulla pienempiä sisaruksia halailemaan.

Lilia Emaldynova, D11

Jalkoja tuntuu olevan sulla monta, on juoksusi vauhdillaan tavatonta. Vaan kannattaa suuntaa ja karttaa tarkkaan tutkia, niin ei tarvitse niin paljon edestakaisin reittejä hutkia.

Sanni Kivelä, D13

Määrätietoinen katse ja keskittyminen suunnistustyöhön, näin voit lähteä vaikka suunnistamaan yöhön. Montaa sanaa ei tarvitse käyttää, silti suunnistus hyvältä näyttää.

Joonas Partimaa, H12

Kisat antavat kokemusta suurta ja edessä mielessäsi on aloittaa urheilijan uraa ja juurta. Hienosti lajisi valinnut olet aivan, harjoittelu maksaa joskus vielä vaivan.

Fanny Kurppa, D16

Kisatavoitteet kunnossa on, juoksuvoimakin tavaton. Ajatukset kun koossa pitää, suunnistustaitokin lisää itää. Sarja uusi ja tavoitteet omat, vähiin vaan jää nuo urheilijan lomat.

Pinja Kurppa, D14

Suunnistuksen innostuksen siemen on alkanut jo varhain itää ja tänään Milla enemmän suunnistusta rakastaa kuin vain pitää. Terveenä pidä kroppa ja mieli. Metsässä tarkasti, apuna vaikkapa suunnistuskeltä kieli.

Milla Saarimäki, D14

Kauaksi muutit seudulta pois, vaan onneksi suunnistus lempilajisi ois. Kisoissa tavataan ja kuulumiset vaihdetaan. Onneksi monella tavalla ikävyyttä kaihdetaan. Sama metsä ja sama suunnistusrakkaus, siitä löytyy aikojakestävä pakkaus.

Anni Reiman, D11

Nyt on aika vahvuus esiin kaivaa ja omaa kuntoa alkaa vaivaa. Lenkkiä ja räsistusta kestät kyllä ja suunnistustaidot pidät yllä. Tee tavoitteet ikiomat ja väliin jätä sohvalomat.

Janne Heikkilä, H12

Suunnistuksesta olet hankkinut pysyvän elämäntaidon ja asenteesi aidon. Toiset voit pinkoa tuhatta ja sataa, silti sinä suunnistukseen täysillä ajatukset lataat. Vielä ei ole kokeiltu ohjaamisen taitoja, siinä voit löytää luottamusta aitoa.

Juho Heikkilä, H14

Monta kisaa ja reissuja lisää. Niistä Emma kyllä pitää. Metsässä et yleensä viihdy pitkää aikaa ja kartanluku ei ole hepreaa eikä taikaa. Li-haksiakin alkaa harjoittelulla tulla lisää, silloin voit voimilla mitellä vastaan vaikka isää.

Emma Laakkio, D12

Metsään menevi ja metsästä tulevi. Reippain askelin matkaa taittavi. Luonnetta löytyy ja riittävästi sisua, vaan välin muistutat lempeää kisua.

Aino Reiman, D8

Olethan sinä aivan söpö tässäkin kuvassa, Turhaan piileskelet ja vältät kameraa tuota. Hyvään valokuvaajaan vaan luota. Itsevarmuutta suunnistuksesta löytyy varmasti ja kunnon kanssa otetaan nyt tarkasti.

Matleena Kukkonen, D16

Toivon, että kaikki nuoret innostuvat jatkamaan suunnistuksen parissa. Kirjoitan teistä runoja seuraavan kerran sitten 10 vuoden kuluttua.

Elina Kivelä, D42
suunnistuksen harrastaja

Äidin aatoksia nuorten suunnistajien valinnoista

Ensi hymyn saikin Isä niin tärkeä,
ai, kun sydäntäni voikin särkeä.
Valintasi oli oikea aivan,
vaikka minä olin kokenut imettämisen vaivan.

Ilon ja riemun ohjaaja-valmentajan kanssa ensin jaat,
sitten vasta minulta huoltajan ohjeita saat.
Valintasi on oikea aivan,
vaikka minä koen toiseksi jäämisen vaivan.

Ensiaskeleesi pihalta huutona kuuluu sisälle saakka,
nyt loppu tuo kantamisen taakka.
Valintasi oli oikea aivan,
vaikka juoksuaskeleiden vahtimisesta kannoimme vaivan.

Kovaa vauhtia osaat juosta ja kiittää
ja unelma-ajatuksiin meidät kaikki liittää.
Valintasi on oikea aivan,
vaikka annat meille jatkuvan kannustamisen vaivan.

Itse halusit ylös kiivetä puuhun,
vaikka tarjosimme sinulle aikaa muuhun.
Valintasi oli oikea aivan,
vaikka olisin kyllä ottanut vastaan harrastuksiin kuljettamisen vaivan.

Tänään haluat harjoitella ja kokeilla rajoja,
en voi sinulle antaa tai ostaa siihen omia pajoja.
Valintasi on oikea aivan,
mutta nyt saat itse kantaa vastuun ja vaivan.

Aina olet mielessäni ollut tuo lapsi oma,
kaikkein ihanin ja näöltään soma.
Valintani oli oikea aivan,
vaikka sinä itkien valitit vaivan.

Aina olet mielessäni lapseni oma,
olkoon sitten työ, harrastus tai löma.
Valintani on oikea aivan,
vaikka joskus ilmoitat kasvamisen vaivan.

Yhdessä toiveet toteutua voi,
yhdessä kiitolliset kielet soi,
yhdessä liikkua saamme,
yhdessä siitä iloitkaamme!

-elina- 2006

Veteraanit "Pappa-Milassa"

Kun ruotsalaiset suunnistajat alkoivat tulla siihen ikään, että Tiomilan pitkät osuudet kylminä kevätöinä alkoivat tuntua liian rankoilta, niin he perustivat ikämiehille oman Tiomilan, virallisesti 43-Kavlen -nimisen viestikilpailun. Kyseinen kisa tunnetaan Suomessa paremmin Ikämiesten Tiomilana, PappaMilana tai GubbeMilana. Ensimmäisen kerran kilpailu juostiin vuonna 1982. Kilpailun järjestää aina sama seura, Linköpings OK. Virallinen nimi 43-Kavlen tulee siitä, että joukkueessa juoksevien yhteisikä pitää olla vähintään 430 vuotta ja jokaisen pitää olla vähintään 35-vuotiaita. Kilpailun ajankohdaksi on veteraaneille varsin sopiva, sillä se juostaan yleensä elokuun ensimmäisenä viikonloppuna. Oikean Tiomilan tavoin viestissä on myös yöosuuksia, sillä lähtölaukaus ammutaan sunnuntaiaamuna klo 01.00.

Ankkureilla ei alkuaikoina ollut mitään mahdollisuuksia osallistua kilpailuun, koska suunnistajat olivat liian nuoria. Vuodet ovat kuitenkin vierineet ja veteraaneja on tullut seuraan niin paljon, että 80-luvun lopulta asti viestissä on käyty useita kertoja. Voittoon ei ole koskaan vielä ylletty. Paras sijoitus on vuodelta 1989, jolloin Ankkuri oli toinen joukkueella **Pekka Härkönen, Olli Knaapi, Mikko Mannonen, Seppo Väli-Klemelä, Esko Orava, Seppo Mäkelä,**

Leo Luotio, Matti Mäkinen, Jussi Salusvuori ja Hannu Kurppa. Neljänneksi on sijoittunut vuonna 1990, 1993 ja tänä vuonna.

Tänä vuonna jälkeille saatiin ennakkokaavailujen mukaan varsin tasainen ja iskukykyinen joukkue. Joukkueessa juoksivat **Jarmo Reiman, Hannu Kurppa, Timo Parttimaa, Janne Lehto, Ari Peltola, Jari Pellinen, Jussi Virtanen, Ilkka Saarimäki, Vesa Elovaara ja Juri Emaldinov.** Kaikki selviytyivät osuudestaan hienosti. Neljättä sijaa paremmaksi ei pystytty. Viestin voitti Södertälje, kakkosena Nyalens ja kolmanneksi kiri OK Tyr. Ruotsalaistyyppiset, niukat hajonnat mahdollistivat kärkijoukkueiden keskinäisen peesaamisen eikä kärjen imuun missään vaiheessa ylletty.

Viestin loppuratkaisuun sisältyi rutkasti dramatiikkaa. Juri oli kolmanneksi viimeisellä välillä jo päässyt eroon Rasti-Kurikan ankkurista mutta pummasi pikkuisen toiseksi viimeistä rastia ja Rasti-Kurikan ankkuri tulikin Jurin yllätykseksi samanaikaisesti rastille. Siitä alkoi raivoisa meno kohti viimeistä rastia. Juri tuli metsästä ensimmäisenä, mutta lähti kiertämään rastin edessä ollutta puskaa väärältä puolelta ja kaatui vielä 15 m ennen rastia rähmälleen maahan. Joukkuekavereiden raivoisasti kannustaessa hän kuitenkin nousi salamana pystyyn ja ehti leimata jopa vielä pikkuisen ennen. Juri aloitti niin raivoisan kirin, että Rasti-Kurikalla meni jauhot suuhun heti ja neljäs tila tuli Ankkurille.

Ilkka Saarimäki

43-Kavlen -viestijoukkue 2006 juoksujärjestyksessä alhaalta vasemmalta Jarmo Reiman, Hannu Kurppa, Timo Parttimaa, Janne Lehto, Ari Peltola sekä ylhäältä vasemmalta Jari Pellinen, Jussi Virtanen, Ilkka Saarimäki, Vesa Elovaara ja Juri Emaldinov.

Kaiken takana ovat naiset

Ankkurin ruokahuolto on lähestulkoon naisten varassa. Miehistä vain Risto "Rippe" Vuori on pysynyt vauhdissa mukana. Naistoimikuntaa, joka vastaa seuran ruokahuollosta, on luotsannut maanmittausinsinööri. Siviiliammattaitoa on tarvittu organisoimisissa ja ruokamitoissa – ei kuitenkaan maassa mitaten. Totta puhuen ilman todellisten ammattilaisten apua Ankkurin ruokahuollosta ei selvittäisi. Onneksi seurassa on ollut ravintola-alan ammattilaisia: Riitta Tamminen, Raili Hofmann, Maire Anttonen, Sirkka Laine ja Tarja Lehtovirta, joiden ammatillinen osaaminen on ollut suureksi hyödyksi.

Kisaravintolat

Olin itse ensimmäisen kerran kisaravintolan päällikkönä Isotonic-suunnistuksessa v. 1978 eli 21-vuotiaana. Silloin Ankkurin kaikki suunnistajat olivat nuoria. Joten nuoret hoitivat hommat. Muistan kisasta kovan kiireen ja sen, että en ollut varannut kisaan tarpeeksi kassalippaita. Kassoista pursusivat rahat yli. Keräsin rahoja pahvilaitikkoon, jonka laitoin auton takakonttiin – ainoaan lukittavaan paikkaan, joka oli käytettävissä.

Kuluneen lähes 30 vuoden aikana on tullut vedettyä kisaravintola toisensa jälkeen. Ravintolan tarjonta on muuttunut tuona aikana jonkin verran. Halikko-viestissä 2006 oli tarjolla jauheliha-kasvispastaa, kasvissekekeitä, hampurilaisia sekä kahvia, sämpylöitä, ruispuikuloita, pullaa ja munkkeja. Ja tietysti grillimakkaraa, limua ja makeisia. Erikoisuutena oli myös grillimaissia. Paikallinen omenanviljelijä myi

kisakeskuksessa omenoita ja tuoremehua. Tarjonnassa otetaan huomioon paitsi kilpailijat myös talukooväki ja kutsuvieraat. Tarjottavat pitää suunnitella siten, että yleisimmät ruoka-allergiat ja ruokavaliot huomioidaan. Kaikkia ei kuitenkaan voida palvella. Kilpailijat, joilla on harvinaisempi allergia, ovat tottuneet ottamaan omat eväät mukaansa.

Päivi Mäkinen vatkaa kermavaahtoa Ankkurin Nuori Suunta -leirillä Paimiossa kesällä 2006.

Kisaravintola on kisojen työllistävimpiä hommia. Ankkurirasteilla ja Halikko-viestissä kisoissa on n. 30 toimitsijaa ruoan valmistuksessa, kuljetuksessa, ravintolan myynnissä, kahvinkeittossa ja kutsuvierasaravintolan tarjoilussa. Halikko-viestissä 2006 paistimme 200 kg pastavuokaa, 100 kg grillimakkaraa, 400 kpl hampurilaisia, keitimme 50 l kasvissekekeitä ja noin 2500 kupillista kahvia. Sämpylät on täytetty ja ruoka valmistettu koulukeittiöllä, Ankkurikellarilla tai vastaavassa paikassa, jossa on suurtalouskeittiön padat ja uunit. Lisäksi ruoanvalmistusta varten seuralla on kenttäkeittiöksi kaksi soppatykkiä ja yksi vesipata

sekä makkar- ja hampurilaisgrillit.

Kisaravintolan myynnin organisoimisesta on usein vastannut Helena Saarimäki. Nuoret ovat myyneet virvokkeita ja aikuiset kuumat ruoat ja makkarat. Grilliteltasta on vastannut Mari Paganus ja nuoret naissuunnistajat. Kuumien veden on hoidellut Risto Vuori, kahvin keittossa ovat vuorotelleet Päivi Lähdemäe ja Outi Salo. Viime vuosina nuoret naisvaliot ovat hoidelleet kutsuvierasteltan tarjoilun.

Vuosittain toukokuun lopulla järjestettävän Halikkosoudun kisaravintola on ollut 7 vuoden ajan Ankkurin

Halikko-viestin 2006 sämpylätalkoissa Ankkurikellarilla Irma Laakkio, Maija Heikkilä, Raija Sirén, Merja Paganus ja Elina Kivelä.

naisten hommana. Soudussa on keitetty ja tarjottu 200 l eli kolme soppatykkiä jauheliha-keittoa.

Salo-Jukola 2006 oli luku sinänsä. Siellä ravintolassa oli talkooväkeä n. 420 henkeä. Ravintolan päällikkönä toimi Riitta Tamminen apunaan kymmenhenkinen suunnittelutoimikunta, joka koostui pääasiassa keittiö- ja ravintola-alan osaajista. Suuri joukko Ankkurin naisia osallistui kisaravintolan suunnittelu- ja vetäjätehtäviin ja tietenkin kisa-aikaiseen talkootyöhön.

Leirit

Kisojen lisäksi emäntiä tarvitaan monilla seuran leireillä. Sekä nuoret että edustussuunnistajat pitävät useita leirejä vuodessa. Seuralla on ollut onni saada naissuunnistajia, äitejä, vaimoja ja tyttöystäviä leirien muonitushommiin. Näin on säästetty monta pitkää penniä ja euroa.

Leirimuonitus on kisamuonitusta luovempaa hommaa. Usein leirikohteen keittiöstä ja sen varustuksesta on huonosti tietoa saatavana. Miehet, jotka vuokraavat seuramajoja eivät usein tiedä tarjolla olevasta keittiöstä mitään. Tai sitten on jo etukäteen tiedossa, että käytössä on kaksi hellanlevyä, ei uunia, ei pakastinta, pieni jääkaappi kylläkin. Tee siinä sitten ruokaa bussilastilliselle nälkäisille urheilijoille.

Hankalin leiripaikka oli nuorten ja aikuisten yhteisleirillä Norjan Lillehammerissa 1998. Majapaikkana oli partiolaisten metsämaja, jonka supi oli ottanut

asunnokseen ja haju oli sen mukainen. Ensimmäisenä piti luututa kaikki huoneet juuriharjan kanssa.

Keittiö oli pieni komero. Vettä ei tullut, kai-voakaan ei ollut. Alempana jyrkän mäen alla oli järvi, josta saattoi ämpärillä kantaa tiskivettä, jota sitten kaiken ruuanlaiton välissä hellalla kuumennettiin. Juomavesi piti tuoda kauppataskulta kanistereissa. Meitä oli keittiöllä kaksi henkeä. Ruokaa piti ostaa joka päivä, koska kylmätilana oli pieni jääkaappi. Ruoka valmistettiin kellarissa ja tarjottiin yläkerrassa. Kerrosten välillä oli vain pystysuorat tikkaat. Yöunet jäivät todella vähiin.

Arkea ja juhlaa

Loppuvuoden kohokohdaksi on muodostunut koko seuran yhteinen joulujuhla ruokailuineen ja torttukahvineen. Jouluruoan valmistus on aloitettu aina jo edellisenä päivänä monen hengen voimin.

Seurakokkien työtä ovat helpottaneet koko ajan lisääntyneet puolivalmisteet. 10 vuotta sitten lanttu-laatikko aloitettiin pesemällä ja kuorimalla multaisia lanttuja. Sitten keittämään, survomaan ja kokkaamaan. Nyt on käytössä monta vaihtoehtoa, valmiiksi kuoritusta lantusta survokseen, raakapakasteeseen ja valmiiseen laattikkoon. Sama trendi on kaikissa tuotteissa. Jukolassa jo kahvikin valmistettiin pakastetiivisteestä!

Ravintola-alalla tuli 2000-luvun alussa käyttöön uudet hygieniasäädökset hygieniapasseineen. Passin saa suoritettuaan elintarvikehygienian peruskurs- sin. Urheiluseuran talkootyön tekeminen ei sinänsä edellytä suoritettua passia, mutta koulukeittiöt tai monet muut julkisen palvelusektorin keittiöt, joita seuroilla on tapana käyttää, eivät päästä tiloihinsa muita kuin hygieniapassin haltijoita. Onneksi Ankkurilla on ollut jäseninä ammattinsa puolesta passin saaneita, joten olemme pystyneet valmistamaan suuret ruokamäärät talkoovoimin.

Ruokahuollon aktiiviset talkoolaiset Raili Hofmann, Riitta Tamminen, Helena Saarimäki, Marjo Kari, Elina Kivelä, Jaana Kukkonen, Maija Heikkilä, Päivi Lähdemäe, Sari Laakso, Marjaana Meretoja-Pyy ja Risto Vuori löytyvät myös tämän juhlan palkittavista. He ja parikymmentä muuta ovat tehneet ruokahuolto- puolella miehen työn.

Päivi Mäkinen

Mitä Ankkuri aikoo?

Juttu on suora lainaus Angelniemen Ankkurin seuralehdestä vuodelta 1973

Seppo Väli-Klemelä

MITÄ ANKKURI AIKOO?

Kilpailukauden 1973 viestimenestykset nostivat Angelniemen Ankkurin nimen koko maailman suunnistusväen tietoisuuteen. Nämä menestykset toivat mukanaan myös ennakkosuosikin aseman, joka velvoittaa ankkurilaisia valmistautumaan entistäkin paremmin ensi kauteen.

Ankkurin päätavoitteena 1974 voidaan pitää toukokuussa juostavan Ruotsin 10-osuuksisen suurviestin, Tiomilan, valtaamista. Tavoite on varmaankin kyllin arvokas, sillä onhan suomalaisjoukkueista Tiomilan voittanut vain Helsingin Sunnistajat ja tästäkin voitosta tulee ensi keväänä kuluneeksi jo 20 vuotta! Viime kevään kakkossijallaan Ankkuri osoitti omaavansa hyvät mahdollisuudet tämän suurkilpailuksi paisuneen viestin voittoon. Sijoituksen parantaminen vaatii 10 miehen täydellistä onnistumista vaikeassa lajissa ja niinpä ankkurilaiset aikovatkin paneutua harjoitteluunsa aivan erityisellä huolella.

Viestikauden toinen suur tapahtuma on kesäkuun alun Jukolan viesti, joka 1974 juostaan Mikkelin lähettyvillä. Kuten muistettaneen, puolustaa Ankkuri voittoa Jukolassa, ja meidän päänahkamme tässä viestissä on varmasti tavoiteltua tavaraa. Aiomme asettaa Jukolassa tuleen kaksikin karkitiloista taistelevaa 7-miehistä joukkuetta, emmekä pidä voiton uusimista lainkaan mahdottomana tehtävänä. Tämä vaatii erinomaisia suorituksia ja kovaa harjoittelua, mutta niihin uskomme olevamme valmiita. Muita tärkeitä viestejä ovat SM-viestit elokuussa Orimattilassa ja Sipoossa sekä useat kansainväliset ja kansalliset viestit, joita Ankkuri juoksee tärkeän viestikokemuksen saamiseksi.

Henkilökohtaisten kilpailujen listalla keikkuu tietysti ylimpänä MM-kisa Tanskassa 18–22.9., jonne pyritään saamaan mahdollisimman monta Ankkuria mukaan. Mikä olisikaan makeampaa kuin juosta menestyksessä MM-viesti seurajoukkueella!

Henkilökohtaisista kilpailuista ovat edelleen tärkeitä SM-kisat, joita on kolme: yli pitkät (25 km), päiväkilpailu ja yökilpailu. Suomen mestaruuksien keräämiseen aikovat ankkurilaiset osallistua innolla.

Yhteenvetona voidaan sanoa, että aiomme entistä kovemman harjoituskauden jälkeen myös menestyä entistäkin paremmin. Lyhyesti sanottuna:

ANKKURI AIKOO OLLA RAUTAA !

Tilastot

Ankkurin SM-mitalit

SM-mitalit 1966–2006, mitalit Ankkurin jäsenenä

Sija	Nimi	Kulta	Hopea	Pronssi	Yht
1.	Nikulainen Pekka	11	4	2	17
2.	Tiira Pentti	7	1	4	12
3.	Salusvuori Jussi	6	7	2	15
4.	Asklöf Johanna	5	3	3	11
5.	Kuisma Mika	5		1	6
6.	Reiman Jarmo	4	8	2	14
7.	Väli-Klemelä Seppo	4	5	1	10
8.	Saarimäki Heini	4	4	3	11
9.	Kattainen Ari	4	3	3	10
10.	Nurmi Sanna	4	1	3	8
11.	Boström Kirsi	3	5	2	10
12.	Mannonen Mikko	3	4	2	9
13.	Koskela Juha	3	3		6
14.	Kaartinen Markku	3	2	1	6
15.	Sundberg Karoliina	3	1	3	7
16.	Bister Reijo	3			3
17.	Kurppa Hannu	2	7	6	15
18.	Knaapi Olli-Pekka	2	3		5
19.	Kari Juhani	2	2		4
20.	Mikkola Marika	2	1	1	4
21.	Kukkonen Joosefiina	2		1	3
	Ruuhiala Mika	2		1	3
23.	Kähäri Petteri	2			2
24.	Nurminen Janne	1	4	2	7
25.	Nurmi Anne	1	3	5	9
26.	Salo Olli	1	3	2	6
27.	Lehto Janne	1	1	2	4
28.	Heikkilä Tero	1	1	1	3
	Mäkinen Vesa	1	1	1	3
	Nurmi Sami	1	1	1	3
	Saarimäki Ilkka	1	1	1	3
	Vesalainen Olli	1	1	1	3
33.	Andelmaa Juha-Pekka	1	1		2
34.	Andelmaa Markku	1	1		2
	Niinistö Harri	1	1		2
	Rantala Maria	1	1		2
	Sirén Mikko	1	1		2
38.	Nurmi Veli-Pekka	1		3	4
39.	Boström Monica	1		1	2
	Hämälistö Sami	1		1	2
	Lahtinen Ulla	1		1	2
	Mäkelä Tuomo	1		1	2
	Pyy Jarkko	1		1	2
44.	Paganus Ari	1			1
	Pallaspuro Pekka	1			1
	Pelto-Huikko Pertti	1			1
47.	Laaksonen Petri		5	1	6

Ankkurin SM-mitalit

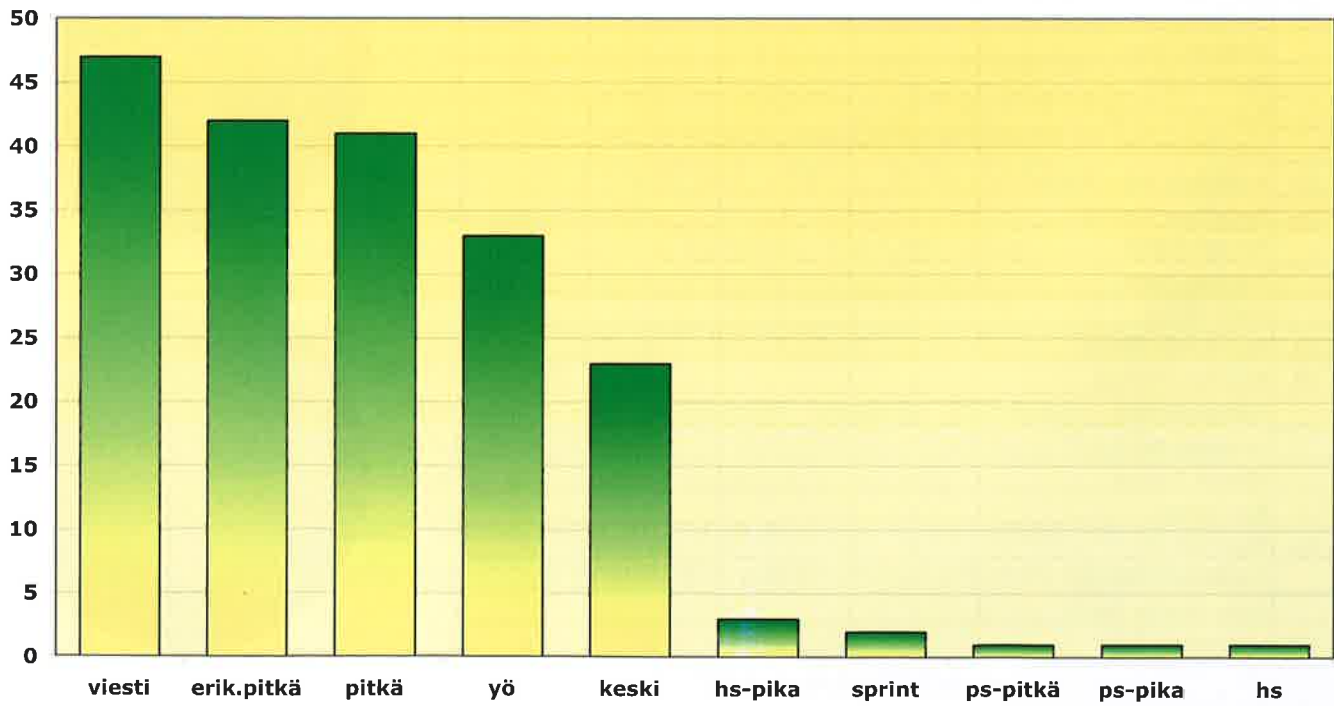
SM-mitalit 1966-2006, mitalit Ankkurin jäsenenä

Sija	Nimi	Kulta	Hopea	Pronssi	Yht
48.	Kari Tuomas		3		3
49.	Mäkinen Matti		2	1	3
50.	Suna Jussi		2		2
51.	Hämälistö Mika		1	1	2
	Kauppila Raimo		1	1	2
	Koskinen Petri		1	1	2
	Vigelius Antti		1	1	2
55.	Alapiha Timo		1		1
	Kivelä Janne		1		1
	Laakkio Jussi		1		1
	Suominen Tero		1		1
	Tuuha Kari		1		1
	Vesalainen Satu		1		1
61.	Parttimaa Timo			4	4
62.	Elovaara Vesa			2	2
63.	Elovaara Virpi			1	1
	Emaldinov Juri			1	1
	Hofmann Sari			1	1
	Laine Erkki			1	1
	Laine Markku			1	1
	Mäkitalo Auli			1	1
	Paganus Heikki			1	1
	Virtanen Markku			1	1
	von Schoultz Carrick			1	1
	Yhteensä	109	107	86	302

Jarmo "Cassu" Reiman on nykyisistä ankkurilaisista Ankkurin SM-mitalitilastossa korkeimmalla, kokonaistilaston kuudentena. Kuvassa Cassu haastattelussa ankkuriosuuden jälkeen 25mannassa vuonna 1985, jolloin Ankkuri osallistui ensimmäistä kertaa ko. viestiin. Sijoitus oli 10.

Ankkurin SM-mitalit lajeittain

Ankkurin SM-mitalit vuosittain

SM-mitalit 1966-2006, mitalit Ankkurin jäsenenä

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
1. Mannonen Mikko	1966	H16	H	päivä
2. Paganus Heikki	1969	H20	P	päivä
3. Mannonen Mikko		H20	P	pitkä
4. Mannonen Mikko	1970	H20	H	yö
5. Mannonen Mikko		H20	K	viesti
Kari Juhani				viesti
Knaapi Olli-Pekka				viesti
6. Mannonen Mikko		H20	K	pitkä
7. Tuuha Kari	1971	H20	H	yö
8. Mäkinen Matti	1973	H21	P	pitkä
9. Laine Markku	1974	H20	P	viesti
Saarimäki Ilkka				viesti
Virtanen Markku				viesti
10. Pelto-Huikko Pertti		H21	K	viesti
Kari Juhani				viesti
Salusvuori Jussi				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
11. Mannonen Mikko	1975	H21	H	viesti
Kari Juhani				viesti
Salusvuori Jussi				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
12. Mäkinen Matti	1976	H21	H	pitkä
13. Salusvuori Jussi		H21	H	viesti
Kari Juhani				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
Mäkinen Matti				viesti
14. Salusvuori Jussi		H21	H	yö
15. Salusvuori Jussi	1978	H21	K	yö
16. Koskela Juha	1979	H20	K	yö
17. Mannonen Mikko	1980	H21	P	yö
18. Paganus Ari		H20	K	viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Koskela Juha				viesti
19. Koskela Juha		H18	H	päivä
20. Nikulainen Pekka		H18	K	päivä
21. Nikulainen Pekka	1981	H20	K	pitkä
22. Koskela Juha		H20	H	pitkä
23. Nikulainen Pekka		H20	K	päivä
24. Salusvuori Jussi		H21	H	viesti
Koskela Juha				viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
25. Nikulainen Pekka	1982	H20	P	yö
26. Nikulainen Pekka	1983	H21	P	pitkä
27. Salusvuori Jussi	1984	H35	H	pitkä
28. Nikulainen Pekka		H21	K	päivä
29. Koskinen Petri		H20	P	viesti
Laaksonen Petri				viesti
Reiman Jarmo				viesti
30. Nikulainen Pekka	1985	H21	K	pitkä
31. Reiman Jarmo		H20	H	pitkä
32. Laaksonen Petri		H20	H	päivä
33. Lehto Janne		H16	K	päivä
34. Koskinen Petri		H20	H	viesti
Reiman Jarmo				viesti
Laaksonen Petri				viesti
35. Suominen Tero		H16	H	viesti
Heikkilä Tero				viesti
Lehto Janne				viesti
36. Mannonen Mikko		H35	K	viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
Salusvuori Jussi				viesti

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
37. Salusvuori Jussi	1986	H35	H	viesti
Knaapi Olli-Pekka				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
38. Salusvuori Jussi		H35	P	yö
39. Kaartinen Markku	1987	H21	P	pitkä
40. Reiman Jarmo		H21	H	viesti
Laaksonen Petri				viesti
Kauppila Raimo				viesti
Nikulainen Pekka				viesti
41. Heikkilä Tero		H20	P	viesti
von Schoultz Carrick				viesti
Lehto Janne				viesti
42. Mannonen Mikko		H35	H	viesti
Knaapi Olli-Pekka				viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
43. Salusvuori Jussi	1988	H40	K	pitkä
44. Lehto Janne		H20	P	päivä
45. Laaksonen Petri		H21	H	viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Kaartinen Markku				viesti
Reiman Jarmo				viesti
46. Salusvuori Jussi		H35	K	viesti
Väli-Klemelä Seppo				viesti
Kurppa Hannu				viesti
47. Kurppa Hannu	1989	H35	H	pitkä
48. Väli-Klemelä Seppo		H40	P	pitkä
49. Laaksonen Petri		H21	H	viesti
Alapiha Timo				viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Reiman Jarmo				viesti
50. Elovaara Virpi		D20	P	viesti
Hofmann Sari				viesti
Mäkitalo Auli				viesti
51. Kurppa Hannu		H35	P	yö
52. Kurppa Hannu	1990	H35	H	pitkä
53. Nikulainen Pekka		H21	K	päivä
54. Kurppa Hannu		H35	H	päivä
55. Koskela Juha		H21	K	viesti
Kaartinen Markku				viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Reiman Jarmo				viesti
56. Väli-Klemelä Seppo		H40	K	viesti
Andelmaa Markku				viesti
Salusvuori Jussi				viesti
57. Nikulainen Pekka		H21	K	pika
58. Kurppa Hannu		H35	P	yö
59. Kuisma Mika	1991	H21	K	päivä
60. Kähäri Petteri		H21	K	viesti
Kaartinen Markku				viesti
Kuisma Mika				viesti
Reiman Jarmo				viesti
61. Niinistö Harri		H35	H	viesti
Saarimäki Ilkka				viesti
Kurppa Hannu				viesti
62. Salusvuori Jussi		H40	H	viesti
Andelmaa Markku				viesti
Knaapi Olli-Pekka				viesti
63. Kuisma Mika		H21	P	yö
64. Kurppa Hannu		H35	H	yö
65. Knaapi Olli-Pekka		H40	K	yö
66. Tiira Johanna	1992	D20	P	hs-pika
67. Tiira Pentti		H50	K	hs-pika

Ankkurin SM-mitalit vuosittain

SM-mitalit 1966-2006, mitalit Ankkurin jäsenenä

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
68. Tiira Pentti		H50	K	pitkä
69. Kaartinen Markku		H21	H	päivä
70. Tiira Pentti		H50	P	päivä
71. Kuisma Mika		H21	K	pika
72. Kähäri Petteri		H21	K	viesti
Heikkilä Tero				viesti
Kaartinen Markku				viesti
Reiman Jarmo				viesti
73. Salusvuori Jussi		H45	P	yö
74. Tiira Pentti		H50	P	yö
75. Tiira Pentti	1993	H50	K	hs
76. Tiira Pentti		H50	K	pitkä
77. Pallaspuro Pekka		H21	K	viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Kuisma Mika				viesti
Reiman Jarmo				viesti
78. Kattainen Ari		H35	K	yö
79. Tiira Pentti		H50	P	yö
80. Tiira Pentti	1994	H50	P	hs-pika
81. Kuisma Mika		H21	K	pitkä
82. Kattainen Ari		H35	H	pitkä
83. Tiira Kirsi		D21	H	päivä
84. Kattainen Ari		H35	P	päivä
85. Andelmaa Juha-Pekka		H16	K	viesti
Nurmi Sami				viesti
Hämälistö Sami				viesti
86. Tiira Johanna		D21	H	pika
87. Kattainen Ari		H35	H	yö
88. Tiira Pentti	1995	H50	K	pitkä
89. Tiira Johanna		D21	K	pitkä
90. Tiira Kirsi		D21	H	pitkä
91. Kattainen Ari		H35	P	pitkä
92. Heiskanen Karoliina		D16	P	pitkä
93. Tiira Kirsi		D21	K	yö
94. Lahtinen Ulla		D21	P	yö
95. Tiira Kirsi		D21	H	päivä
96. Heiskanen Karoliina		D16	K	päivä
97. Kattainen Ari		H35	H	päivä
98. Hämälistö Mika		H16	H	viesti
Vigeliu Antti				viesti
Nurmi Sami				viesti
99. Reiman Jarmo	1996	H21	H	pitkä
100. Tiira Pentti		H55	K	pitkä
101. Hämälistö Sami		H18	P	pitkä
102. Tiira Johanna		D21	P	pitkä
103. Heiskanen Karoliina		D16	P	pitkä
104. Tiira Johanna		D21	P	päivä
105. Heiskanen Karoliina		D16	H	päivä
106. Vigeliu Antti		H16	P	viesti
Hämälistö Mika				viesti
Nurmi Sami				viesti
107. Lahtinen Ulla		D21	K	viesti
Mikkola Marika				viesti
Tiira Johanna				viesti
Tiira Kirsi				viesti
108. Kauppila Raimo		H35	P	viesti
Ruuhiala Mika				viesti
Kattainen Ari				viesti
109. Tiira Kirsi		D21	P	pika
110. Heiskanen Karoliina		D16	K	pika
111. Tiira Pentti		H55	K	pika
112. Kattainen Ari		H35	K	yö

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
113. Tiira Pentti		H55	H	yö
114. Asklöf Johanna	1997	D21	K	pitkä
115. Mäkinen Vesa		H16	H	päivä
116. Asklöf Johanna		D21	H	päivä
117. Heiskanen Karoliina		D17	K	päivä
118. Kattainen Ari		H35	K	päivä
119. Asklöf Johanna		D21	K	pika
120. Boström Monica		D21	P	pika
121. Ruuhiala Mika		H35	K	pika
122. Mäkelä Tuomo		H16	P	viesti
Pyy Jarkko				viesti
Mäkinen Vesa				viesti
123. Boström Monica		D21	K	viesti
Tiira Kirsi				viesti
Mikkola Marika				viesti
Asklöf Johanna				viesti
124. Kattainen Ari		H35	K	viesti
Nikulainen Pekka				viesti
Ruuhiala Mika				viesti
125. Reiman Jarmo		H21	H	yö
126. Tiira Kirsi		D21	H	yö
127. Mikkola Marika	1998	D21	P	pitkä
128. Nurmi Anne		D35	K	pitkä
129. Tiira Kirsi		D21	P	päivä
130. Heiskanen Karoliina		D18	P	päivä
131. Nurmi Anne		D35	H	päivä
132. Andelmaa Juha-Pekka		H20	H	pika
133. Nurmi Anne		D35	H	pika
134. Tiira Kirsi		D21	H	viesti
Mikkola Marika				viesti
Vesalainen Satu				viesti
Asklöf Johanna				viesti
135. Bister Reijo	1999	H35	K	pitkä
136. Vesalainen Olli		H16	P	päivä
137. Bister Reijo		H35	K	päivä
138. Laine Erkki		H55	P	päivä
139. Mäkelä Tuomo		H18	K	viesti
Mäkinen Vesa				viesti
Pyy Jarkko				viesti
140. Vesalainen Olli		H16	K	pika
141. Bister Reijo		H35	K	yö
142. Parttimaa Timo	2002	H35	P	pitkä
143. Kari Tuomas		H20	H	päivä
144. Saarimäki Heini		D15	H	päivä
145. Suna Jussi		H20	H	viesti
Kari Tuomas				viesti
Vesalainen Olli				viesti
146. Saarimäki Heini	2003	D16	K	pitkä
147. Nurmi Anne		D40	P	pitkä
148. Saarimäki Heini		D16	P	sprint
149. Saarimäki Heini		D16	K	päivä
150. Nurmi Anne		D40	P	päivä
151. Nurmi Sanna		D16	H	pika
152. Kukkonen Joosefiina		D16	K	viesti
Nurmi Sanna				viesti
Saarimäki Heini				viesti
153. Kivelä Janne		H20	H	viesti
Suna Jussi				viesti
Kari Tuomas				viesti
154. Nurminen Janne	2004	H16	H	pitkä
155. Laakkio Jussi		H18	H	pitkä
156. Parttimaa Timo		H35	P	pitkä

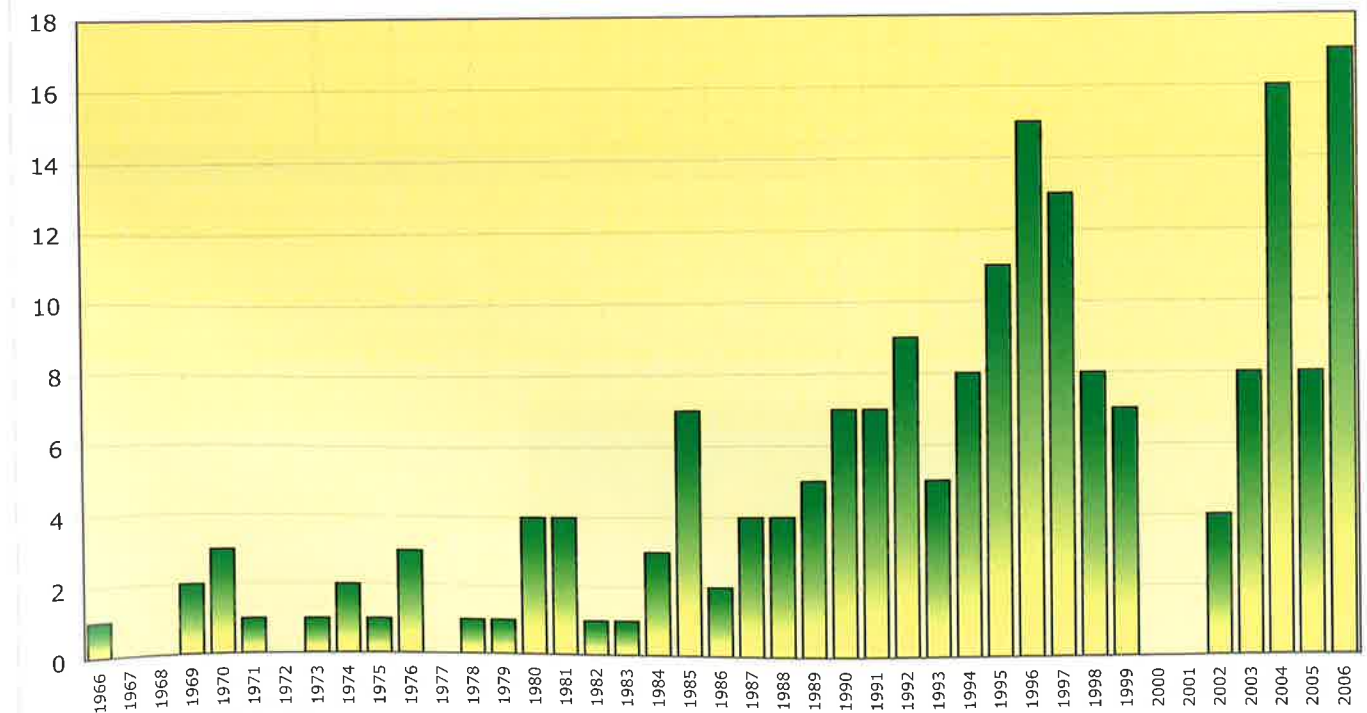
Ankkurin SM-mitalit vuosittain

SM-mitalit 1966-2006, mitalit Ankkurin jäsenenä

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
157. Nurmi Sanna		D18	K	sprint
158. Saarimäki Heini		D17	H	päivä
159. Salo Olli		H16	P	päivä
160. Nurmi Veli-Pekka		H40	K	yö
161. Kurppa Hannu		H50	H	yö
162. Nurminen Janne		H16	H	yö
163. Nurmi Anne		D40	P	yö
164. Salo Olli		H16	P	yö
165. Nurminen Janne		H16	P	pika
166. Nurmi Veli-Pekka		H40	P	pika
167. Salo Olli		H16	H	viesti
Sirén Mikko				viesti
Nurminen Janne				viesti
168. Kukkonen Joosefiina		D20	P	viesti
Saarimäki Heini				viesti
Nurmi Sanna				viesti
169. Parttimaa Timo		H35	P	viesti
Elovaara Vesa				viesti
Nurmi Veli-Pekka				viesti
170. Nurmi Sanna	2005	D18	K	pitkä
171. Kurppa Hannu		H50	P	päivä
172. Nurminen Janne		H17	P	päivä
173. Kurppa Hannu		H50	H	pika
174. Reiman Jarmo		H40	H	pika
175. Nurmi Anne		D40	P	pika
176. Reiman Jarmo		H40	P	viesti
Kurppa Hannu				viesti

Nimi	Vuosi	Sarja	Mitali	Matka
Nurmi Veli-Pekka				viesti
177. Kurppa Hannu		H50	P	yö
178. Nurminen Janne	2006	H18	H	pitkä
179. Salo Olli		H18	H	ps-pitkä
180. Salo Olli		H18	H	ps-pika
181. Rantala Maria		D21	K	pitkä
182. Nurmi Anne		D40	P	pitkä
183. Saarimäki Heini		D20	P	pitkä
184. Rantala Maria		D21	H	keski
185. Nurmi Anne		D40	H	keski
186. Saarimäki Heini		D20	H	keski
187. Nurmi Sanna		D20	P	keski
188. Kurppa Hannu		H50	P	keski
189. Kukkonen Joosefiina		D20	K	viesti
Nurmi Sanna				viesti
Saarimäki Heini				viesti
190. Niinistö Harri		H50	K	viesti
Saarimäki Ilkka				viesti
Kurppa Hannu				viesti
191. Sirén Mikko		H18	K	viesti
Salu Olli				viesti
Nurminen Janne				viesti
192. Parttimaa Timo		H35	P	viesti
Elovaara Vesa				viesti
Emaldinov Juri				viesti
193. Saarimäki Heini		D20	H	yö
194. Nurmi Sanna		D20	P	yö

Ankkurin SM-mitalit vuosittain

Jukolan viesti

Vuosi	Paikka	1	2	3	4	5	6	7	8
1970	Riihimäki, Paarijoki	88							
1971	Vehkalahti, Pyhältö	29	188						
1972	Paimio, Motelli	5	41						
1973	Hämeenlinna, Miemala	1	41						
1974	Puumala, Pistohiekka	6	9	125					
1975	Kankaanpää, Niinisalo	3	56	220					
1976	Tammisaari, Spjutsböle	7	18	95					
1977	Ruokolahti, Virtutjoki	15	59	82					
1978	Kuorevesi, Halli	4	45	176					
1979	Lapua, Simpsionvuori	4	17	428					
1980	Rovaniemi, Ounasvaara	8	48	110					
1981	Hyvinkää, Kytäjä	28	kesk	kesk	kesk				
1982	Liperi, Pärnävaara	9	86	212	??				
1983	Valkeala, Selänpää	15	148	407	480				
1984	Heinola mlk. Vierumäki	54	102	198	277	591			
1985	Laitila, Tulejärvi	19	52	242	338	609	707	722	
1986	Teisko, Kaanaa	6	66	188	457	648	815	hyl	
1987	Hollolan lentokenttä	22	76	200	182	852	931		
1988	Pudasjärvi, Isosyöte	31	105	77	307	434			
1989	Joutseno, Myllymäki	2	51	kesk	201	481	673		
1990	Juva, Koikkala	3	141	215	305	kesk	611		
1991	Vimpeli, Lakeaharju	2	21	242	240	292	677	865	
1992	Virolahti, Ravijoki	5	170	162	197	480	701	754	
1993	Paimio kk	5	45	hyl	166	579	632	472	205
1994	Pelkosenniemi, Pyhä-Luosto	3	36	295	209	289	586	569	
1995	Sipoo kk	8	119	265	418	kesk	hyl		
1996	Rautavaara, Harsukangas	7	81	321	438	513	747		
1997	Jyväskylä, Killerjärvi	56	136	250	379	555	kesk		
1998	Siuntio, Svartbäck	10	108	297	371	626	763		
1999	Eurajoki, Rikantila	28	131	293	462	686	858		
2000	Liperi, Pärnävaara	42	181	kesk	642	932			
2001	Jurva, Tainuskylä	20	99	378	606	kesk			
2002	Asikkala, Vesivehmaa	32	115	378	528	734			
2003	Sulkava kk	47	140	256	530	537			
2004	Jämsä, Jämi	18	112	206	381	679			
2005	Anjalankoski, Sippola	10	95	147	585	kesk			
2006	Salo								

Ankkurin joukkue Jämi-Jukolan palkintopallilla 2004.
Vasemmalta Aleksander Tcherbakov, Jussi Suna, Tuomo Mäkelä, Jussi Paganus, Juri Emaldinov, Juha-Pekka Andelmaa ja Maxim Davidov.

Venlojen viesti

Vuosi	Paikka	1	2	3	4	5	6	7
1978	Kuorevesi, Halli	94						
1979	Lapua, Simpsionvuori	74						
1980	Rovaniemi, Ounasvaara	129						
1981	Hyvinkää, Kytäjä	kesk						
1982	Liperi, Pärnävaara	141						
1983	Valkeala, Selänpää	172						
1984	Heinola mlk. Vierumäki	179						
1985	Laitila, Tulejärvi	207	213					
1986	Teisko, Kaanaa	124	302					
1987	Hollolan lentokenttä	143	107	298	318			
1988	Pudasjärvi, Isosyöte	102	127	211	313			
1989	Joutseno, Myllymäki	100	155	243	395			
1990	Juva, Koikkala	105	164	410	501			
1991	Vimpeli, Lakeaharju	83	138	347	500			
1992	Virolahti, Ravijoki	61	98	126	307	409		
1993	Paimio kk	3	39	96	169	225	kesk	396
1994	Pelkosenniemi, Pyhä-Luosto	6	101	130	215	222		
1995	Sipoo kk	2	21	172	334	439	138	
1996	Rautavaara, Harsukangas	9	61	68	244	343	363	
1997	Jyväskylä, Killerjärvi	4	42	209	263	428	355	
1998	Siuntio, Svartbäck	1	17	111	174	388		
1999	Eurajoki, Rikantila	259	212	401	589			
2000	Liperi, Pärnävaara	209	202	403	466			
2001	Jurva, Tainuskylä	173	290	363	572	376		
2002	Asikkala, Vesivehmaa	199	226	294	335	592		
2003	Sulkava kk	111	156	237	285	493		
2004	Jämsä, Jämi	60	218	335	656	497		
2005	Anjalankoski, Sippola	33	180	351	488	516		
2006	Salo							

Nuorten Jukola

Vuosi	Paikka	1	2	3	4	5
1986	Lahti	36				
1989	Kouvola	25	132			
1990	Pori	58	90	167		
1991	Isokyrö	22	106	168		
1992	Espoo	40	77	150	168	
1993	Parainen	11	30	76	128	170
1994	Joutseno	11	19	97	110	
1995	Lohja	4	14	73		
1996	Mynämäki	1	30	61		
1997	Kaustinen	17	70			
1998	Äetsä	2	52			
1999	Kirkkonummi	20	67			
2000	Tammela	27				
2001	Jämsä	24				
2002	Ähtäri	12				
2003	Helsinki	13	93			
2004	Lieksa	hyl				
2005	Rauma	40	95			
2006	Jyväskylä	25				

Janne Nurminen Nuorten Jukolan maalisuoralla Raumalla 2005.

SM-viesti H21

Vuosi	1	2	3	4
1970	60	56		
1971	?			
1972	44	56	kesk	
1973	9	36		
1974	1	6	32	kesk
1975	2	37		
1976	2	34	18	
1977	9	50	66	
1978	29	40	hyl	67
1979	8	37	?	
1980	kesk	44		
1981	2			
1982	39	55		
1983	10	33	69	
1984	4	30		
1985	4			
1986	21	34		
1987	2	29		
1988	2	32		
1989	2	11	95	
1990	1	29		
1991	1	8	65	
1992	1	12	49	
1993	1	50	77	
1994	6	24	21	
1995	4	40		
1996	20	36		
1997	13	67		
1998	28	32		
1999	16	55		
2000	11			
2001	46	67	kesk	
2002	5	23		
2003	32	hyl		
2004	22	64		
2005	5	22		
2006	12	kesk		

SM-viesti D21

Vuosi	1	2
1986	26	
1987	29	
1989	36	
1990	25	
1991	24	
1992	10	
1993	6	
1994	4	38
1995	4	
1996	1	kesk
1997	1	10
1998	2	15
2002	49	kesk
2003	59	
2005	11	
2006	11	

Tvåmila

Vuosi	1	2
1986	182	
1987	181	
1988	199	
1989	193	310
1990	264	
1991	118	
1992	15	
1993	2	206
1994	10	114
1995	2	84
1996	11	119
1997	6	34
1998	2	38
2003	156	
2004	77	
2005	kesk	
2006	kesk	

Tiomila

Vuosi	1	2	3
1971	110		
1973	2		
1974	3	91	
1975	10		
1976	14	?	
1977	16	?	
1978	26		
1979	19		
1980	34		
1981	15		
1982	kesk	kesk	
1983	8	244	
1984	45	127	
1985	49	141	
1986	15	133	
1987	2	145	
1988	33	112	
1989	16	63	
1990	20	kesk	
1991	1	kesk	
1992	4	180	?
1993	hyl	87	
1994	30	216	
1995	kesk	268	
1996	18	113	
1997	hyl	318	
1998	3	kesk	
1999	hyl		
2000	hyl		
2001	73	kesk	
2002	39	121	
2003	21	196	
2004	42	220	
2005	9	kesk	
2006	25	151	

Ankkurin Venla-joukkueiden aloittajat Sanna Nurmi, Mari Paganus, Elina Toivonen ja Anni Mäkelä Jämi-Jukolassa 2004. Kuvasta puuttuu Satu Salokannel.

Angelniemen Ankkuri ry 60-vuotisjuhla la 25.11.2006 klo 15 Mustamäen koulun juhlasalissa

klo 13.30 alkaen

Onnittelujen vastaanotto

Juhlaohjelma

Tervetulosanat

Musiikkiesitys

Juhlapuhe

Musiikkiesitys

Halikon kunnan tervehdys

Musiikkiesitys

Ansiomerkkien jako,

juhlaosanfaarit

Musiikkiesitys

Päätössanat

Vapaa sana

Kahvitarjoilu

Puheenjohtaja Jari Kuusisto

Mustamäen koulun Opekuoro

Suomen Suunnistusliiton toimitusjohtaja

Mikko Salonen

Jarkko Pyy

Kunnanjohtaja,

kunnallisneuvos Simo Paasilta

Elina Liimatainen ja Reetta Lehtiranta

Tuomas Liimatainen

Elina Liimatainen ja Reetta Lehtiranta

Jari Kuusisto

Kansanmusiikkia taustalla soittaa ja laulaa Angelniemen kyläpelimannit.

Tilaisuudessa on myytävänä Nuori Suunta –seinäkalenteria vuodelle 2007.

Tervetuloa
Johtokunta ja 60-vuotisjuhlatoimikunta

